

Forbedere PÅ Muren

Jane Hansen Hoyt
Præsident for Aglow International

Sandra Wezowicz
Program Direktør

Robert Stearns
Redaktør

*Skrevet og redigeret af
Miriam Rodlyn Park*

*Med skrevne bidrag fra
Dr. Jack Hayford*

AGLOW[®]
INTERNATIONAL

EN PRAKTISK HÅNDBOG I BØN FOR JERUSALEM

Forbedere PÅ Muren

Jane Hansen Hoyt
Præsident for Aglow International

Sandra Wezowicz
Program Direktør

Robert Stearns
Redaktør

Skrevet og redigeret af
Miriam Rodlyn Park

Med skrevne bidrag fra
Dr. Jack Hayford

David Davis – Yousef Dawkar – Joseph Hadad – Wayne Hilsden – Naim Khoury
Michael C. Onifer – Sue Ten Eyck – Laura Thomas – Clarence Wagner

EN PRAKTISK HÅNDBOG I BØN FOR JERUSALEM

Den amerikanske udgave:

Watchmen on the Wall – A Practical Guide to Prayer for Jerusalem and Her People

Copyright © 2008 by Aglow International

Written and Compiled by Miriam Rodlyn Park

Udgivet af Kairos Publishing

P.O.Box 450

Clarence, NY 14031

www.kairos.us

Bibelcitater er fra Det Danske Bibelselskabs oversættelse, autoriseret af Hendes Majestæt Dronning Margrethe II, 1992, medmindre andet er anført.

Oversat til dansk af Jan Lindell

INDHOLD *

Velkomst fra Jane Hansen Hoyt	iii
Hvorfor Aglow og Israel.....	v
Introduktion	ix
Hvad er de grundlæggende krav for at blive en <i>Forbeder på muren</i>	xii
Åndelig tjekliste til effektiv forbøn	xiv

SEKTION I

Grundlæggende information til forbederen

Hvorfor stå sammen med Israel i dag?	3
Guds evige pagt med det jødiske folk og Israels land	7
Kristendommens jødiske rødder	14
Miraklet Israel set med historiens øjne.....	21
Den kristne antisemitismes og jødeforfølgelsernes historie	28

SEKTION II

At samtale med Gud: Hvordan man bliver en velinformeret forbeder

Bøn for de jødiske og arabiske folk.....	47
Hvordan du kan bede for det jødiske folk: Forbøn for Isaks afkom.....	48
Hvordan man kan bede for araberne: Råb til Gud for Ismael.....	49

SEKTION III

Når vi taler med andre: Bliv en velformuleret ambassadør

Bliv en velformuleret ambassadør	69
Erstatningsteologiens vildfarelse	70
Myter og fejllantagelser i medierne	76
Kortfattede fakta og statistikker.....	94
Spørgsmål, som jøder hyppigt stiller	99
Når du gerne vil tale med din præst om Israel.....	104
Et kald til handling.....	106

APPENDIKS

Sammenligning mellem kristendom og islam	111
Svar på at undersøge spørgsmål	118
Bønnedag om fred for Jerusalem.....	123

* Dele af FPM-håndbogen kan være blevet redigeret fra det oprindelige materiale med henblik på grammatiske, sprogbrugs- eller lignende rettelser. Der er udvist stor omhu for ikke at forandre fakta eller tekstlig betoning. Skarpe parenteser indikerer, at der er tale om opdateret statistisk information.

Velkomst Fra Jane Hansen Hoyt

Kære forbeder på muren

Du holder en uvurderlig ressource i din hånd. Uanset, om du først lige er ved at opdage Guds hjerte for Israel, eller om du har ”stået på muren” som en erfaren forbeder i årevis, står du over for en speciel tid som deltager i Aglows ”Forbedere på muren” studie- og bønneprogram. Fyldt som den er med profetisk indsigt på et fast, bibelsk grundlag, kaster denne håndbog lys over såvel fortidige som nutidige emner angående Guds nation og folk. Hvis du ønsker at blive udrustet til at elske og støtte Israel og det jødiske folk bedre end nogensinde før, så tag med på en rejse til Israel sammen med Aglow og bliv indsat til opgaven af medlemmer af Knessets israelsk-kristne alliance.

Det, som vi opnår igennem nærværende program, ledt af Sandy Wezowicz, er lige så nødvendigt som det, en hær uddannes og udrustes til at udrette. Vores mål er at udvikle en flok mænd og kvinder, som har truffet en beslutning om at lære, bede og tale med indsigt om de mellemøstlige spørgsmål, så at de kan fungere som oplyste fortalere for Israel.

Til lykke og tak for, at du tager dette første skridt hen imod at blive en af Aglow Internationals forbedere på muren. Når du gennemgår materialet i dette kursus og beder for Guds folk og nation, vil du opdage, at du bliver forvandlet af den kærlighed, som Gud har til Israel og det jødiske folk.

Kærlige hilsner og velsignelser,

A handwritten signature in black ink that reads "Jane Hansen Hoyt".

Jane Hansen Hoyt
Præsident

Hvorfor Aglow og Israel?

Igennem adskillige år har Gud født en åbenbaring af sit hjerte angående Israel frem i lederskabets hjerte i Aglow. Han har været i gang med at berede vores organisation på dette kald igennem mange år. NU er tiden inde!

ESTER-KALDET

Aglow har igennem årene modtaget flere profetiske ord om, at organisationen var blevet kaldet til "en situation som denne" (jf. Est 4,14). Så tidligt som 1992 kom der et ord, der sammenlignede Aglow med Ester, en almindelig jødisk pige, som risikerede alt for at stille sig i brechen for sit folk. Planen om at udslette det jødiske folk var blevet fremført af Haman, som stod over alle kongens stormænd, og den ville have resulteret i tilintetgørelsen af den hebraiske race, hvis ikke Ester havde været lydige over for Guds kald til hende om at vove sit liv og gå til kongen. Inden hun gik, udråbte hun en faste i sit folk af tre døgners varighed. I 1998 (og igen i 2003) deltog Aglow i en "tredjedagsfaste" på basis af Ester 4,16 med det formål at søge Gud med henblik på at blive ført ind i en ny tid og en ny salvelse. Når vi nu kan se tilbage på, hvad han efterfølgende udfoldede af sine gerninger og planer, står det klart, at Gud har været i gang med at berede os på "en situation som denne".

DEN INTERNATIONALE AGLOW KONFERENCE I 1999

Gud bekræftede Ester-kaldet på en helt specifik måde igennem et profetisk ord, der blev udtalt ved Aglows Internationale Konference i 1999. Det udgjorde også begyndelsen på en stadig dybere åbenbaring fra Herren af hans hjerte for Israel og af Aglows rolle i hans formål i endetiden. Herren, vores Konge, rakte profetisk sit scepter ud mod Aglow og kaldte vores organisation til at vandre i Esters autoritet og yndest:

Gud har kaldt Aglow til at tjene som mange Ester'e ... Det er en tjeneste til "en situation som denne".

Aglow er blevet kaldt til at stå i murbruddet for Israels folk imod Hamans ånd, imod fjendens forsøg på at udslette Guds folk ... en plan, som har stået fast igennem årene.

KALDET BEGYNDER AT UDFOLDE SIG

Aglows første rejse til Israel fandt sted i juli 2000. Blot 3 måneder efter at have mistet sin mand anførte Jane Hansen, Aglows internationale præsident, en gruppe bestående af 450 kvinder og mænd på en rejse ind i Israel for at stå sammen med folket og bede for landet. Det var på den rejse, at Jane hørte Herren tale et ord til sit hjerte om, at hun ville komme til at rejse ind og ud af Israel de næste mange år. Aglows tre mandater (forsoningen af mand og kvinde; islam; Israel) blev gradvist tydeligere, efterhånden som forståelsen af Guds hjerte for hans folk og hans land tog til. Omkring den tid begyndte Gud også at give en større åbenbaring om Haman-ånden, en ånd som er opsat på at ødelægge det jødiske folk, og om Aglows rolle, når det gælder at afsløre denne ånd. Vi tog til Israel i bevidstheden om, at Gud havde sendt os i Esters ånd for at stå imod Hamans ånd.

HAMAN, HITLER ... HUSSEIN

Ned igennem århundrederne har Hamans ånd manifesteret sig igen og igen. I nyere historisk tid dukkede den op igen gennem Adolf Hitler og jødeudryddelsen. I vore dage kommer en af manifestationerne af Hamans ånd ikke igennem en enkeltperson, som Hitler eller Haman, men igennem et system af religiøs, politisk, økonomisk, kulturel og social art. Dette system er den radikale form for islam. Eksemplificeret af tyranner som Saddam Hussein og Osama Bin Laden anskuer det såvel jøder som kristne som vantro, bestemt til tilintetgørelse. Den radikale islam er fast besluttet på intet mindre end islams herredømme over jordens nationer.

ESTER REJSER SIG OP

Når vi betragter nutidige begivenheder i lyset af de bibelske profetier, forstår vi, at Mellemøsten er centrum for, hvor det hele begyndte, og hvor det alt sammen vil ende. Hvor er det interessant, at Gud har kaldt en tjeneste for og med kvinder til at konfrontere to centrale endetidsspørgsmål: islam og Israel. Aglow er blevet kaldt til ”en situation som denne”.

KALDET BEKRÆFTES

I juni 2001 blev kaldet til Israel bekræftet af ledere i Kristi legeme, som tjener uden for Aglow. Ved en samling i Florida kaldte adskillige profeter og apostolske ledere, heriblandt Don Finto (forfatter til bogen ”Your People Shall Be My People”) og James Goll (grundlæggeren af Encounters Network), Jane ud af tilhørerskaren og lagde hænder på hende, idet de bad og profeterede angående kaldet til Israel. Det var en offentlig Åndsmeddelelse, en offentlig udtagelse og en offentlig salvelse til Israel – ikke kun til Jane, men til hele organisationen Aglow. Ordet udtalte, at som hendes øjne blev åbne for Guds hensigter med sit folk, ville også deres øjne, som stod under hendes ledelse, blive åbnet. Ordet fortsatte med, at der igennem Aglow ville komme en ny ”indsprøjtning” i den globale bønnebevægelse, og at Aglow ville blive et centralt redskab, når det gjaldt udråbelsen af ”en massiv, fælles omvendelsesdag” for Erstatningsteologien (se nærmere om denne senere i håndbogen) i Kristi legeme. Det blev bekendtgjort, at dronning Esters hof var ved at blive samlet, og at kvinder stod i færd med at rejse sig i den apostolske salvelse. En af de tilstedeværende mænd erklærede:

”Du er blevet kaldet. Du er blevet bragt i stilling. Du har vundet kongens yndest. Og vi (mænd) indser og anerkender den status, som Gud giver kvinder.”

De mænd, som udtalte disse ord, kendte intet til Guds Ester-kald til Aglow i de foregående år. Det var et betydningsfuldt øjeblik af Åndsmeddelelse for Jane og for hele organisationen Aglow. Det var en milepæl i mandatet om Israel.

REJSER IND I LANDET

Fra den første rejse i 2000 og ved hver efterfølgende rejse har Aglows kvinder og mænd været en kilde til opmuntring for Israels folk og har øvet indflydelse ved at støtte og ære folket gennem deres bønner og ved hjælp af håndgribelig hjælp såsom humanitære indsatser.

Det specifikke tidspunkt, som to af disse rejser fandt sted på, kunne ikke have været mere betydningsfuldt. I juli 2000 mødtes den israelske premierminister Ehud Barak og den palæstinensiske leder Yasser Arafat med den amerikanske præsident Bill Clinton i Camp David i USA i et forsøg på at nå en aftale, som kunne føre til fred. På selvsamme tid rejste kvinder og mænd fra Aglow igennem Israel, alt imens de bad og profetisk proklamerede Guds hensigter.

I løbet af disse samtaler om fred fremsatte premierminister Barak et overgenerøst tilbud uden fortilfælde til Yassir Arafat: Israel var parat til at afgive 97 % af de områder i Judæa og Samaria (Vestbredden), som palæstinenserne krævede; han ville gå med til at dele Jerusalem, således at det palæstinensiske selvstyre fik overherredømmet over tempelbjerget; og Israel ville desuden betale 30 milliarder amerikanske dollars i kompensation, således at de afståede landområders infrastruktur kunne blive genetableret. Forbløffende nok afslog Yassir Arafat tilbuddet og udvandrede fra fredsdrøftelserne. Gud havde brug for et profetisk folk til at opnå et profetisk mål på dette specifikke tidspunkt og sted!

I juni 2003 var timingen igen væsentlig. Mens Aglow-kvinder bad på Israels nordøstligste punkt den femte juni 2003, forelagde præsident George W. Bush sit ”Vejkort til fred” i en by nær Israels sydligste grænse. Mens han mødtes med den israelske premierminister Ariel Sharon og den palæstinensiske premierminister Mahmoud Abbas, fremsatte Aglows kvinder kraftfyldte proklamationer over Israels land og folk. Aglow er blevet kaldet ”til en situation som denne”!

Aglows rejser har bygget broer til såvel ortodokse som messianske samfund i landet. Igennem økonomiske gaver til ortodokse hospitaler og penge og varer uddelt til trængende i det messianske samfund rækker Aglow ud på en praktisk og jordnær måde i forbindelse med hver eneste rejse for at velsigne det folk, som Gud kalder sin øjesten. Aglows kvinder er blevet varmt modtaget af den øverste rabbiner i Israel, af den tidligere turistminister og er blevet taget vel imod af nøglelederne i den messianske bevægelse. Ved at sidde med i komiteer, som støttes af Knesset, bygger Jane også bro til Israels regering.

Når vi retter blikket imod fremtiden, ved vi, at Gud vil fortsætte med at udfolde sin åbenbaring angående sit hjerte over for sit folk og sit land, og Aglow vil være trofast over for det Ester-kald, som hviler over organisationen.

Kaldet til at være en forbeder* på Israels mur

Vi lever i en tid, hvor antisemitismen tager til med en alarmerende hastighed ud over verden. I maj 2004 skrev lederen af Den Europæiske Koalition for Israel til kristne ledere ud over Europa: "... den voksende antisemitisme har nået sådanne proportioner, at selv EU's lederskab er blevet smerteligt klar over denne kendsgerning. Det er kommet så vidt, at der nu er generel enighed om, at antisemitismen har nået det alvorligste niveau siden anden verdenskrig."

Nu mere end nogensinde er det tid for Gud at kalde forbedere ud til at stå for hans formål og planer! *Det faktum, at du befinder dig blandt så mange andre, som er begyndt på uddannelsesprogrammet for forbedere på muren, viser, at vi lever i den tid, hvor Gud sætter forbedere på Jerusalems mure, sådan som han lovede det i Esajas 62, 6-7.* Forbedere, som aldrig skal tie, hverken dag eller nat ... før han gør Jerusalem til lovprisning på jorden.

Forbedernes uddannelsesprogram består i det væsentlige af to dele:

1. Håndbogen med dens forskellige opgaver og ting, der skal læses, og
2. Forbedernes bønnepilgrimsrejse.

Den del, som udgøres af håndbogen, er tilrettelagt sådan, at du kan arbejde dig igennem den i dit eget tempo og i dine hjemlige omgivelser. Hvorimod bønnepilgrimsrejsen er meget anderledes. Den finder sted i Israel på forskellige tidspunkter hvert år under ledelse af den kristne organisation "Eagles' Wings". (Eagles' Wings er grundlagt af Robert Stearns, der også medvirker som redaktør på denne håndbog. E-mailadressen er office@eagleswings.to).

Siden november 2005 har vi arbejdet sammen med medlemmer af den israelske regering for officielt at indsætte og udsende enhver, der

gennemfører uddannelsesprogrammet for forbedere som en officielt anerkendt "Forbeder på Jerusalems mure". Begge dele af uddannelsen skal være gennemført, inden en sådan indsættelse kan finde sted. Hvorfor? Ligesom en lærer har brug for den erfaring, som kun opnås gennem praktik blandt elever, for fuldt ud at kunne anvende al sin undervisningsmetodik, har forbedere brug for den livsvigtige kundskab, som alene opnås gennem at befinde sig i det enestående klasselokale, som Israel er, for til fulde at kunne gå i forbøn med forståelse og indsigt. For det andet tager såvel Himlens som Helvedes hærskarer den myndighed ganske alvorligt, som overdrages til en troende af kristne ledere og en national regering, og det bør vi også. Man er bedst i stand til at bede effektivt for Israel, når man rent faktisk har været der.

Denne håndbog er lavet med henblik på at give dig et bredt og solidt fundament, hvorudfra du kan opfylde den strategiske opgave at bede for Israel og dets folkegrupper. Hvert enkelt kapitel er afgørende i at lægge denne grundvold, men udgør hverken en afsluttet eller altomfattende diskussion af emnet; af den årsag er der tilføjet en bogliste og nogle internetressourcer ved afslutningen af hvert kapitel, så at du kan studere videre på egen hånd, såfremt du måtte ønske det. Vores mål i denne del af uddannelsen er at oprejse velinformerede forbedere og velformulerede ambassadører for Israel, og derfor indbefatter håndbogen en oversigt over nogle grundlæggende emner, samt hvordan man kan tale med Gud (forbøn) om jøderne og araberne, og hvordan man kan tale med andre om Israel.

Til slut vil vi gerne velsigne dig for, at du har valgt at adlyde det guddommelige kald til den kristne kirke i denne time: at være "Guds medarbejdere" på, at hans formål og planer må

blive til håndgribelig virkelighed på dette strategiske sted og blandt dette strategiske folk. På muren i Holocaustmuseet i Israel – Yad Vashem – står der et citat af den engelske statsmand Edmund Burke: ”**Det eneste, der er nødvendigt, for at det onde skal sejre, er, at gode mennesker ikke gør noget.**” Tak for, at du vil *indtage et standpunkt imod det onde og sammen med Gud* for Israel, for alle dets indbyggere og for det jødiske folk ud over jorden.

*Shalom u' vracha (Fred og velsignelser)
Miriam Rodlyn Park, Eagles' Wings
Revideret for Aglow International:
Sandra Wezowicz*

* Esajas' Bog kapitel 62, vers 6 ligger til grund for denne håndbogs titel, som på engelsk er ”Watchmen on the Wall”. I den autoriserede danske bibeloversættelse lyder begyndelsen af verset: ”Jerusalem, på dine mure stiller jeg **vægtere**”. For at tydeliggøre betydningen af ordet i Aglows sammenhæng anvendes her i håndbogen den danske oversættelse af passagen fra BOGEN – Hele Bibelen på Hverdagsdansk (Forlaget Scandinavia, 1992): ”Åh Jerusalem, på dine mure har jeg sat **forbedere**”. Enkelte steder i oversættelsen har det dog af hensyn til originalens tekst været nødvendigt at bibeholde ordet ”vægter”. (Oversætters anmærkning.)

Bladet "The New Internationalist" rapporterer i sit oktobernummer i 2004:

"Statistik indsamlet af regeringskontorer, politiet og NGO'er tyder på, at der bliver flere og flere tilfælde af anti-semitisme (inkl. voldelige overfald, skænding af synagoger og kirkegårde, chikane og skældsord)."

Officielt registrerede hate crimes afspejler normalt kun en lille del af alle de overgreb, der foregår, idet man formoder, at mange ofre ikke indgiver anmeldelse om dem. *Særligt er medlemmer af det ortodokse jødiske samfund modvillige, når det gælder at foretage anmeldelse, på trods af, at det ofte er disse personer, som bliver mål for overgrebene, fordi de er så iøjnefaldende.¹ I Canada anslår nogle, at kun 10 % af hate crimes bliver anmeldt.²*

- I Tyskland er antallet af tilfælde af antisemitisme taget til med 69 % siden år 2000, og særligt er stigningen i voldelige udtryk for antisemitisme alarmerende (steget med næsten 100 %). På tilsvarende vis rapporterer et østrigsk dataindsamlingskontor, at der fra 2002 til 2003 har været en stigning i antallet af antisemitiske overfald og andre tilfælde af antisemitisme på 70 %³.
- Af 313 tilfælde af racisme, som blev anmeldt i Frankrig i 2002, var 193 rettet mod det jødiske samfund, 6 gange så mange som i 2001³. Frem til 2002 lød det årlige gennemsnit af tilfælde i Australien på 279. I 2003 var der 481 anmeldelser af tilfælde af antisemitisme, hvilket indbefattede *en tydelig stigning i tilfældene af fysisk vold og af ejendomsbeskadigelser (60 % flere end i 2002)* 4)
- En rapport om antisemitisme fra Den Europæiske Union fra marts 2004 oplyser, at "næsten to tredjedele af europæerne (62 %) tror, at det nylige udbrud af vold imod jøder i Europa er et resultat af anti-israelske følelser." 5)

HENVISNINGER TIL HJEMMESIDER ER MEDTAGET FRA ORIGINALUDGAVEN. IKKE ALLE FUNGEREDE, DA OVERSÆTTEREN AFPRØVEDE DEM.

1. *2003 Audit of Antisemitic Incidents, League for Human Rights of B'nai Brith Canada, www.bnaibrith.ca/publications/audit2003/audit2003-00.html*
2. *Se f.eks. Status Report, Hate Crime Team, Vancouver Police Department, January to June 2000; Julian Roberts, Disproportionate Harm: Hate Crimes in Canada, University of Ottawa, Department of Criminology, arbejdspapir, 1995.*
3. *Manifestations of antisemitism i EU 2002-2003, Det Europæiske Overvågningscenter af racisme og xenofobi, 31. Marts 2004. eumc.eu.int/eumc/as/PDF04/AS-Main-report-PDF04.pdf*
4. *ECA Statement on Anti-Semitism Resolution Scheduled for the House of Representatives on 16 February 2004, Executive Council og Australian Jewry; 16 February 2004. www.ecaj.org.au/media/160204.htm*

Hvad er de grundlæggende krav for at blive en *Forbeder på muren* eller for at deltage i Forbedernes Bønnepilgrimsrejse?

1. En indvielsesfaste

På dette kritiske tidspunkt beder vi dem, der betragter sig selv som ”Forbedere på Israels mur” om at ”indvie” sig selv til denne strategiske opgave ved at faste, som Gud måtte lede dem. Dette kan indbefatte en indledende ”Indvielsesfaste”, men bør også indbefatte en eller anden form for regelmæssig faste* - en åndelig øvelse, som fuldt ud bakkes op af Jesus i hans undervisning. Vi ved, at faste øger vores åndelige følsomhed over for Guds stemme (han, som er den Egentlige Forbeder), og den viser også vores afgjorthed i at ville ”sættes til side” for Herrens hensigter i bøn og åndelig krigsførelse. Muslimer faster, jøder faster, hinduer faster, buddhister faster, selv hekse faster; nu er tiden inde til, at kirken genopdager den enorme åndelige kraft i bibelsk faste i forening med bøn.

* Det kan f.eks. indbefatte regelmæssig faste fra et måltid om dagen eller ugen, at faste en eller flere dage om ugen, at afstå fra bestemte spiser eller fra al mad, eller det kan være noget andet, alt efter hvordan Gud leder.

2. Bed dagligt om fred for Jerusalem

Salme 122,6 er et bibelsk mandat – en tidløs bønneopgave fra Gud – som aldrig er blevet tilbagekaldt nogetsteds i Skriften. Esajas 62,6-7 taler om ”forbedere” eller ”vægtre”, som ikke skal tie, hverken dag eller nat, og som ikke vil unde sig nogen ro. Hvad er det da, de skal gøre? De skal bede dagligt ... dag og nat ... 24 timer om dagen, 7 dage om ugen – indtil Guds hensigter med Israel og med hans folk går i opfyldelse, sådan som han har åbenbaret det i sit hellige Ord. Når vi samler forbedere fra hele verden, som beder inden for alle jordens tidszoner, opfylder vi i sandhed den

jobbeskrivelse, som Gud skrev ved profeten i Esajas 62, 6-7.

3. Bønnelister pr. e-mail og et globalt online bønnefællesskab

Det hører med til at være en vægter (jf. den autoriserede danske oversættelse af Esajas 62,6), at man holder sig vågen og informeret, sådan at man kan gå i forbøn.

Forbederprogrammet udsender et regelmæssigt nyhedsbrev pr. e-mail med omtale af de ting, Israel og det jødiske folk står over for, ledsaget af relevante skriftsteder, som kan være dit udgangspunkt for bøn. Inden så længe giver vores hjemmeside også mulighed for kontakter via cyberspace og for, at der kan vokse et bønnefællesskab frem via et interaktivt bønneforum chatroom. Fysisk afstand og dæmoniske fæstningsværker bliver til intet, der hvor der er enhed omkring en åndelig vision, og hvor der er enighed i bønnen.

4. Gennemfør uddannelsen til forbeder

For at kunne bede effektivt må vi oplæres i de grundlæggende dele af de komplekse forhold, der omgiver det jødiske folk, staten Israel, krisen i Mellemøsten og araberne. Vi ved alle sammen, at vi BØR bede for Israel og det jødiske folk i denne tid, men de fleste af os ved ikke, HVORDAN vi skal bede for dem. Denne grundopplæring vil hjælpe os til at affyre åndelige kugler, som rammer reelle åndelige mål, i stedet for at skyde med åndelige spredehagl i håb om at ramme et eller andet. Vores basisuddannelse rummer audio- og videomateriale plus en Grundopgavebog med tilsvarende opgaver. Yderligere resurser og mere avanceret materiale er tilgængeligt for dem, der måtte ønske det.

5. Gør din kirke og din by bekendt med bønnedagen om fred for Jerusalem

Vægtre og forbedere, der nægter at tie stille (Esajas 62, 1 og 6), tjener ikke kun det formål at bede, men også det formål at vække andre op til risikoen ved ”tavshed” i denne tid. Faste, bøn og oplæring er alt sammen led i at udruste vægtre og forbedere, som er i stand til at formulere over for andre, hvorfor de står

sammen med Israel og det jødiske folk, og hvorfor de beder.

6. Relatér til andre forbedere i dit område gennem forbønstræf

Gud er den, der oprindeligt våger over Israel og sit Ord til folket, men han har kaldt mange til at være hans ”Vægtere på murene”. Når vi bevidst skaber forbindelse til andre vægtere for at bede sammen, bliver vores åndelige autoritet og effektivitet mangfoldiggjort på bibelsk vis (5. Mosebog 26,8), og vores bedømmelseevne i forhold til Herrens Ord vedrørende Israel og hvad vi skal bede om, bliver klarere. Hver enkelt forbeder er en del af Guds udvalgte hær, og vi er nødt til at vide, at vi står sammen og kæmper sammen og ikke alene, hver for sig.

7. Foretag en bønnepilgrimsrejse til Jerusalem

Ordbogen definerer ”pilgrimsrejse” som en rejse til et helligt sted, der foretages af en person som udtryk for religiøs hengivenhed. Jøderne foretog pilgrimsrejser til templet tre gange om året, og muslimerne tager på pilgrimsrejse til Mekka mindst en gang i livet. Vi tror, at Gud nu kalder sine børn til at generobre både ordet ”pilgrimsrejse” – og dets symbolske udtryk for dyb religiøs hengivenhed – ved at kalde kristne til at foretage en ”bønnepilgrimsrejse” til arnestedet for deres tro. Hensigten med denne rejse er ikke kun at træde i kontakt med deres fortids historiske, åndelige rødder, men også at indvirke på fremtidens historiske begivenheder. Vi tror, at Gud ønsker, at hans medarbejdere i denne tid skal åbne op for hans formål med Israel og det jødiske folk og spolere fjendens planer ved hjælp af velinformeret og enig forbøn. På en bønnepilgrimsrejse til Israel kommer du ikke bare til at opleve historien; du kommer til at påvirke dens gang!

Åndelig tjekliste til effektiv forbøn

ÅNDELIG INVENTARLISTE TIL EFFEKTIVE "FORBEDERE PÅ MUREN"

Den store bønneleder og bibellærer fra det nittende århundrede, Andrew Murray, sagde: "I konflikten mellem Satan og den troende kan Guds barn besejre alt ved bøn. Er det så mærkeligt, at Satan gør sit yderste for at rive det våben fra den kristne eller hindre ham i at bruge det?" Når vi først når dertil, hvor vi tager Guds hensigter med Israel og dets folk alvorligt, optrapper fjenden virkelig sine forsøg på at standse os og afholde os fra at være effektive i vores bøn. Men eftersom vi ikke er uvidende om fjendens planer, er dette lille tillæg skrevet til alle deltagende forbedere for at hjælpe dem til ikke unødvendigt at ende på tabslisten i dette åndelige slag.

Jesus er den fuldkomne rollemodel for os, og han lærer os, hvordan vi kan gøre fjendens anstrengelser ubrugelige, han som angriber os, når vi beder for Israel og for det jødiske og arabiske folk. Jesus sagde i Johannes 14,30: "Jeg skal ikke tale meget med jer mere, for verdens fyrste kommer; og mig kan han intet gøre." (*Der er intet i mig, der hører ham til, og derfor har han intet herredømme over mig*). Da Jesus gav os det kampråb, som vi kalder "missionsbefalingen" (Matt 28, 18-20), var det, som han egentlig sagde: "Oprejs stridsfolk, som kan sejre og holde stand, indtil jeg kommer, og indtil MIT rige bliver oprettet her på jorden." **Vi kan ikke "holde stand" på et område, som vi ikke har sejret på, og vi kan ikke sejre på et område, hvor vi ikke tager kampen op!** Vi kan ikke tage noget væk fra fjenden, hvis det rent faktisk hører ham til i os selv! Ligesom vi regelmæssigt kører et antivirusprogram på vores computere for at beskytte dem imod smitte fra cyberspace, så at de kan fortsætte med at fungere effektivt, sådan har vi også brug for regelmæssigt at "scanne" vores ånd og sind for at bevare os selv frie fra åndelig virus og bedrag, som kunne give fjenden et legalt holdepunkt i os ... et holdepunkt, hvorfra han kan angribe os og gøre vore bønner virkningsløse. Gud er ikke sart, når det gælder at prøve sine børn. Hvis der findes noget i os, som kan give fjenden adgang til vore liv, vil

vores vise himmelske Far tillade fjenden at gøre sin gerning, for at disse skjulte ting må blive afsløret i os. Det gør Gud for at nå sit højere mål og gøre os skånselsløse over for disse "åndelige kræftforekomster", så at vi bliver fri af dem.

Nedenunder følger en generel liste over områder i vore liv, i fortid såvel som i fremtid, som kunne give fjenden adgang til os nu, hvor vi er blevet "farlige" for ham. Det er sikkert ikke alle områder, som er aktuelle for dig, men det er vigtigt, at vi medtager alt, som generelt set kan være relevant for forbedere fra alle mulige kulturer og baggrunde. Nogle af jer, der læser dette, kender allerede til disse emner; men for andre er de nye. Vi foretrækker at være for forsigtige frem for ikke at være forsigtige nok. Endelig er der højst sandsynligt nogle af jer, som har erfaring med disse principper vedrørende indre helbredelse og frihed fra trældom; ikke desto mindre vil vi gerne tilskynde alle til regelmæssigt at gennemgå den følgende tjekliste som et redskab til vedligeholdelse af dit åndelige våbenarsenal. Hvis du under din gennemgang af listen opdager, at fjenden har efterladt sit aftryk, og det ikke er blevet fjernet igen, så kan du roligt gøre det ved at bruge bønnens våben såsom bekendelse, frasigelse, tilgivelse og ved at erstatte fjendens løgn med Guds sandhed.

Forfalsket åndelighed

Hvis du har haft noget med nedenstående ting at gøre, bør du bekende det som synd og sige dig fri for enhver enighed med de anskuelser. Hvis du har afgivet løfter eller afsagt eder, mens du befandt dig under disse falske lærepåvirkninger, bør de også brydes og annulleres i dit liv.

Falske religioner (f.eks. buddhisme, hinduisme, Kristen Videnskab, Mormonkirken).

Sekter (f.eks. Jehovas Vidner, Moon-bevægelsen/Unification Church).

Det okkulte (f.eks. hvid og sort magi, hekse og troldmænd, hedenskab)

New Age (f.eks. krystaller, astrologi)

Områder af synd

Personlig synd: Salme 66,18: *"Havde jeg huset ondskab i hjertet, ville han ikke have hørt min bøn."* (Bibelen på hverdagsdansk, 3.udg.)
Se også Esajas 59,2: *"... det er jeres synder, der skiller jer fra jeres Gud"*.

I. Joh 1,9: *"Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os for al uretfærdighed."*

Synder og forbandelser, der stammer fra tidligere slægtled (*"fædrenes synder"*):
Jeremias 32, 18: *"Du øver trofasthed i tusind slægtled, men gengælder fædres skyld på deres efterkommere"*.

5. Mosebog 26, 39-40: *"De af jer, der er tilbage, skal rådne op i jeres fjenders land i deres egen skyld; også i deres fædres skyld skal de rådne op. Da skal de bekende den synd, de selv og deres fædre i troløshed begik mod mig, og også, at de trodsede mig"*.

2. Mosebog 20,4-5: *"Du må ikke lave dig noget gudebillede i form af noget som helst oppe i himlen eller nede på jorden eller i vandet under jorden. Du må ikke tilbede dem og dyrke dem, for jeg, Herren din Gud, er en lidenskabelig Gud. Jeg straffer fædres skyld på børn, børnebørn og oldebørn af dem, der hader mig."*

Både kristen sjælesorg og verdslig terapi anerkender betydningen af det, der overføres fra et slægtled til et andet. Psykologer taler om dysfunktionelle familiemønstre, "systemer" der så at sige genskaber sig selv i generation efter generation, hvis familien ikke modtager behandling.

Omvendelse, hvor man identificerer sig med ens forgængere i slægten, kan være særdeles effektiv, når det gælder at bryde synd og mønstre, der er blevet overført fra slægtled til slægtled.

Forbandelser med ord

Jakob 3,9-10: *"Med den velsigner vi Herren og Faderen, og med den forbander vi mennesker, som er skabt i Guds billede; fra samme mund lyder både velsignelse og forbandelse."*

Ordsprogene 18,21: *"Liv og død er i tungens vold"*.

Matthæus 12,36-37: *"Men jeg siger jer: På dommens dag skal mennesker aflægge regnskab for ethvert tomt ord, de har talt. På dine ord*

skal du frikendes, og på dine ord skal du fordømmes."

Myndigt: Forbandelser udtalt af en forælder, ægtemand, lærer, chef osv. (1. Mos 31,32: eksemplet med Jakob, der uden at vide det forbander Raket, som senere dør).

Selvpålagt: "Hvor er jeg dum!"

Indre løfter: De virker en selvskabt forbandelse: "Jeg vil aldrig nogen sinde ..."

Sjælelig eller kødelig tale eller bønner: "Sjælelig" betegner ord talt i kraft af kødet, verden, Djævelen, men IKKE i kraft af Helligånden.

Jakob 3,14-15: "Men hvis jeres hjerte rummer bitter misundelse og selvhævdelse, så lad være med at prale og lyve sandheden noget på. Den visdom kommer ikke fra oven, den er jordisk, sjælelig og dæmonisk." (Ifølge disse vers manifesterer "sjælelighed" sig i ord og gerninger, som afspejler misundelse, selvhævdelse, sladder, bagtalelse og manipulerende bønner.)

Satans tjenere (Bileam: 4. Mosebog 22.)
Forbandelser udtalt af hekse og alle andre former for falsk åndelighed bemyndiget af Satan.

Modgiften!

Galaterbrevet 3,13: *"Kristus har løskøbt os fra lovens forbandelse ved selv at blive en forbandelse for vor skyld — der står jo skrevet: »Forbandet er enhver, der hænger på et træ"*.

Vi har brug for at bringe korsets gerning i anvendelse på de områder af vores liv, der er blevet forkrøblet af forbandelser, på samme måde som Jesus' forsoningsværk på korset må tilegnes personligt, for at vi kan modtage frelsen.

Indvielser til ...

Forfædrenes guder i de falske religioner (særligt fremtrædende i asiatiske kulturer)

Sekter

Det okkulte

Hemmelige selskaber/broderskaber

(f.eks. frimurere og deres underafdelinger, hvor du eller andre familiemedlemmer har været medlemmer)

Traumer i fortiden

De fleste traumatiske oplevelser åbner os for frygt, fobier og overlevelsesmekanismer for at blokere minderne, beskytte os fra smerte og forhindre gentagelse.

Mange traumatiske begivenheder hænder os som børn, hvor vi endnu ikke har de forstandsmæssige evner til at sætte oplevelsen ind i sit rette perspektiv eller ind i større forståelig sammenhæng. Dette bliver ”virkeligheden” for os.

Selv om vi godt kan forstå disse barndoms minder nu, kan det godt være, at vi stadig har brug for at bryde vores samtykke i løgngen eller den overlevelsesmekanisme, vi tog i anvendelse dengang, hvis den stadig er i funktion i vores liv. Den sande ”virkelighed” er den, der står i Guds evige Ord. **Guds ønske er ikke bare, at vi lige med nød og næppe overlever, men at vi ”mere end sejrer” gennem Jesus’ sejr på korset.**

Sjælebånd

Begrebet sjælebånd betegner ethvert stærkt forhold (godt eller dårligt) i vore liv, *hvor den anden person påvirker os stærkere, end Helligånden gør.*

Sjælebånd er normalt knyttet til alle mennesker, som man har haft en traumatisk oplevelse, et kontrollerende forhold eller en seksuel forening med.

Tilgivelse

Markus 11,25-26: *”Når I står og beder, skal I tilgive, hvis I har noget mod nogen, for at også jeres fader i himlene kan tilgive jeres overtrædelser. Men hvis I ikke tilgiver, vil jeres fader i himlene heller ikke tilgive jeres overtrædelser.”*

Matthæus 6,14-15: *”For tilgiver I mennesker deres overtrædelser, vil jeres himmelske fader også tilgive jer. Men tilgiver I ikke mennesker, vil jeres fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.”*

Matthæus 18, 21-35.

Tilgivelse er et valg – en viljeshandling og ikke en følelse. Man gør det for sin egen skyld, ikke

for de andres. Man gør det, for at Gud kan tilgive en selv. Man gør det, for at man kan forblive følsom over for Guds kærlighed og hans stemme ved Helligånden.

At tilgive er ikke det samme som at glemme. Det betyder heller ikke, at det der skete, ikke var forkert eller smertefuldt.

Man behøver ikke at hade nogen for at tilgive dem. Tit er det dem, man elsker højest, som man har brug for at tilgive.

Normalt glemmer folk at tilgive sig selv og at ”tilgive” Gud, dvs. løse Gud fra deres forventninger til, hvordan han burde have handlet på deres vegne eller i en eller anden bestemt situation.

Bedrag

Den sandhed, som bringer frihed.

Johannes 8,32: *”I skal lære sandheden at kende [det græske ord for at lære at kende er *ginosko*, som betyder erfaringsmæssigt kendskab], og sandheden skal gøre jer frie.”*

Du er nødt til at vide, hvordan Gud ser på dig i overensstemmelse med Skriften og som følge af Jesus’ værk.

Du er også nødt til at vide, hvordan du kan se Gud uden om jordiske autoritetsskikkelser – *at kende Skriften, der viser, hvem Faderen er og ikke er.*

Afslutning

Nogle af de mennesker, som læser denne tjekliste, kan udføre det åndelige arbejde med at erindre (smerten, synden osv.), afsige sig (fjendens løgn) og erstatte (med Guds sandhed) alene, i trygge og rolige omgivelser under Helligåndens og Bibelens vejledning. For andre er traumatet, sårene og det åndelige bedrag langt større og fordrer assistance af en moden, betroet bønnepartner, en sjælesørger i menigheden eller en professionel, kristen terapeut. Alt dette er en del af et bibelsk fællesskab, og man bør ikke undlade det af forlegenhed eller skamfølelse. Det fleste mennesker, som befinder sig i bønnesjælesorgen, er selv ”sårede helbredere”, som ikke skammer sig ved at vise deres egne sår, fordi de er blevet vidunderlige beviser på Guds kraft til at helbrede.

SEKTION 1

GRUNDLÆGGENDE INFORMATION TIL FORBEDEREN

Hvorfor stå sammen med Israel i dag?

Af Dr. Jack W. Hayford

Israel er et land, hvorom Gud igen og igen siger – på enestående vis, profetisk, frelseshistorisk, og gentagne gange i Bibelen – ”**det tilhører mig**”. Gud omtaler Israel uligt ethvert andet land på jorden. Israel blev formet, for at det skulle være et lys for hedningerne.

Ved sin begyndelse bestod kirken næsten kun af jøder, og sådan blev det ved med at være, indtil evangeliet begyndte at spredes. På et tidspunkt nåede evangeliet så til Antiokia – hvor den første hedningemenighed begyndte – og det blev den base, hvorfra evangeliet blev spredt ud over hele verden.

I Romerbrevets kapitel 9-11 behandler apostlen Paulus spørgsmålet om jødernes plads i Guds plan og hensigt. Disse tre kapitler står næsten alene i hele Bibelen som en udformning af teologien om Guds handlen med jøderne. Jøderne var ”førstegrøden” ... ”det første folk” (gennem Abraham) til at forstå en pagts Gud. De videregav så rigdommen til den sandhed til verden, og igennem deres formidling kom Messias til verden. Guds ord kalder jøderne ”roden” og hedningerne ”grenene”. Vi bliver påmindet om, at selv om ”der blev brækket grene af ... på grund af vantro” og ”det skyldes troen, at du fik din plads”, så skal vi ikke være overmodige, men frygte: ”For når Gud ikke skånede de naturlige grene, vil han heller ikke skåne dig.” Når hedningerne fuldtalligt er kommet ind, ”så skal hele Israel frelses”. (Romerbrevet 11, 16-27)

Vi lever i et illusionsløst øjeblik i historien, hvor vi som mennesker, der tror på Jesus Kristus, bliver kaldet til at stå sammen med Israel. **Vi er måske de sidste timers folk**. Vi bør ikke forholde os passivt i forhold til profetierne; **vi er kaldet til at bede lidenskabeligt, til at gå i forbøn og til at tjene** i overensstemmelse med Frelserens ord, som sagde, at det ikke er vores opgave at spekulere over, hvornår enden kommer. *Det er vores ansvar at være i gang med det, der hører Guds rige til, indtil han kommer* (Lukas 19,13).

Det her handler ikke om politik; det handler om Guds ord ... men de politiske følger virkninger er yderst dramatiske. Skriften

erklærer, at der kommer en tid, hvor alle jordens folkeslag vender sig imod Israel. Det er i den grad tænkeligt, at dette kan ske i vores tid, at det bliver af afgørende betydning at skitsere: *hvorfor vi bør stå sammen med Israel i dag.*

Otte grunde til at stå sammen med Israel

1. Hver eneste troende bliver opfordret til at prioritere jøderne højt i deres værdisystem og at bringe taksigelse fra deres hjerter for Guds gerning gennem jøderne som folk.

For at forstå grundlaget for den opmærksomhed, vi yder jøderne, må vi forstå **den guddommelige orden** og de ting, Gud har sagt. Det omfatter et folk og et land.

- Hver enkelt troende opfordres til at prioritere jøderne i deres værdisystem, fordi det gør Gud.
- Herren udvalgte sig et folk ... Han begyndte med at udvælge sig en mand ved navn Abraham. Herren sagde, at gennem Abrahams afkom (resultatet af hans forhold til hans kone, Sara, som fødte det lovede barn, Isak) ville alle jordens folk blive velsignet ... så at hvert eneste menneske kunne få adgang til den almægtige Guds velsignelse.
- I 1 Mos 12,3 siger Herren i den pagt, han indgår med Abraham: ”Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og den, der forbander dig, vil jeg forbande. I dig skal alle jordens slægter velsignes.”
 - Dette har ikke kun at gøre med et folk (det jødiske), men også med et land (Israel).
 - Gud vil dømme folkene og behandle dem på grundlag af deres beslutninger, præcis som han gør det med enkeltpersoner.
- Herren udvalgte dem med nogle formål: ”De er jo israelitter, de har førstefødselsretten og herligheden og

pagterne og loven og tempeltjenesten og løfterne; de har fædrene, og fra dem er Kristus kommet som menneske — han, som er over alt og alle, Gud, være lovet til evig tid! Amen”. (Rom 9,4-5)

- **Førstefødselsretten:** Guds valg af Abrahams afkom som et folk.
- **Herligheden:** Guds åbenbare nærvær.
- **Pagterne:** forpligtelser, som Gud påtager sig:
 - **Den Abrahamitiske Pagt ...** Gud siger: ”Jeg giver dig et folk og et land, og gennem dette afkom skal jordens folkeslag velsignes.” (1 Mos 17)
 - **Den Mosaiske Pagt ...** åbenbaringen af loven, givet os som undervisning for at føre os til Kristus: forløsning ved Lammets blod.
 - **Den Nye Pagt ...** I Jeremias og Ezekiel siger Gud med næsten parallelle udsagn: ”Der kommer en tid, hvor jeg tager min lov og slutter en ny pagt med jer, og jeg giver jer min ånd i jeres indre.”
- **Den største gave:** det under, som Jesus er som gave til menneskeheden. Således elskede Gud, at han gav sin enbårne søn. ... Han gav ham gennem jøderne, og han kom som jøde. Jesus siger selv i sin samtale med den samaritanske kvinde: ”... frelsen kommer fra jøderne.”

Skriften taler altså meget tydeligt til os: *Vi har her at gøre med rødderne til alt, hvad der omhandler Guds åbenbaring til menneskeheden.* Beviset på dette ligger i selve eksistensen af jøderne som folk og i den kendsgerning, at de er blevet genoprettet som en nation. I dag drejer kampen sig om Jerusalem, om Israel og om jødernes tilstedeværelse og deres ret til at eje et land. Der er ikke mange nationer, som er villige til at indgå en varig forpligtelse til at stå sammen med jøderne og Israel, men Bibelen siger, at Gud vil ære dem, der gør det.

2. Vores placering i Guds nuværende orden forbinder os ifølge Bibelen uløseligt med jøderne som folk og derved med landet Israel.

- Når vi sætter vores lid til Forløseren, som kom gennem jøderne, træder vi ind i den

række af mennesker, som har stølet på Gud i overensstemmelse med hans åbenbarede nåde og frelseshensigt.

- Skriften erklærer, at åndeligt talt bliver du en jøde, når du tager imod Herren (Rom 2,28-29: ”For jøde er man ikke i det ydre, og omskærelse er ikke det, som ses på kroppen. Jøde er man i det indre, og omskåret er den, som er det i sit hjerte, i Ånden, ikke efter bogstaven.” Gal 3,26-29: ”For I er alle Guds børn ved troen, i Kristus Jesus. Alle I, der er døbt til Kristus, har jo iklædt jer Kristus. Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde, for I er alle én i Kristus Jesus, og hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte.”)
- Hvis du er en troende, så kan du ikke være på linje med Bibelens helhed og samtidigt indtage en passiv holdning over for jøderne og Israel.

3. Gud har erklæret enestående ting om landet Israel, som aldrig er blevet annulleret:

- 3 Mos 25,23 – Det er Herrens land, og det er kun ham, der kan disponere over det: ”Der må ikke sælges land uigenkaldeligt, for landet er mit ...”
- 5 Mos 32,43 – ”Glæd jer, I folkeslag, sammen med hans folk, for Herren vil ... skaffe soning for sit folks land.” (BPH3)
- 2 Krøn 7,20 – Gud siger, at hvis folket svigter mig, ”så vil jeg rykke jer op af min jord, som jeg har givet jer”.
- Sl 85,2-3 – ”Du var nådig mod dit land, Herre, og vendte Jakobs skæbne. Du tilgav dit folks skyld og skjulte alle dets synder.”
- Jer 2,7 – Herren fortæller folket, hvorfor de skal lide det tab, at Jerusalem bliver ødelagt. ”Jeg førte jer ind i frugthaven, så I kunne nyde dens overflod af frugt. Men da I kom ind i mit land, gjorde I det urent, I gjorde min arvelod afskyelig.”
- Ez 38,16 – Gud taler til folk, der i endetiden rejser sig imod Israel. Gud taler om en konfrontation, som kommer til at finde sted

i hans land. ”Som en sky skal du trække op imod mit folk Israel og dække landet... Da fører jeg dig imod mit land, for at folkene skal kende mig, når jeg viser min hellighed på dig for øjnene af dem.”

- Joel 1,6; 2,18; 4,1-2 – Tre gange i denne bog bliver der sagt om landet, at det tilhører Herren. ”Et folk er draget op imod mit land ...” (1,6); ”Da brænder Herren af nidkærlighed for sit land ...” (2,18); ”I de dage samler jeg alle folkeslagene og fører dem ned i Joshafats dal. Dér vil jeg holde rettergang med dem om mit folk og min ejendom, Israel, som de spredte blandt folkene. De delte mit land imellem sig ...” (4,1-2).
- Hos 9,3 – Her henvises der til, at Israel skal spredes: ”De skal ikke blive boende i Herrens land; Efraim skal tilbage til Egypten, i Assyrien skal de spise uren føde.”
- Zak 9,16 – ”Herren deres Gud vil frelse dem på den dag, de er hans hjord, hans folk, ja, de er funklende juveler i hans land.”

Når vi taler om Israel, har vi at gøre med: (1) et stykke fast ejendom, som Gud har fremsat erklæringer om, og (2) Guds folk, som han har givet landet til. Dette er meget væsentligt for al tings Skaber, og det står ikke til forhandling.

Ting, som Gud har sagt udelukkende om Israel, er aldrig blevet trukket tilbage.

- Ikke bare tilhører landet Gud, men Gud har også betroet landet til Abraham og hans afkom via Isak til evig tid. (1 Mos 17,7-8)
- ”Jeg opretter min pagt med dig og dine efterkommere i slægt efter slægt, en evig pagt: Jeg vil være din og dine efterkommeres Gud. Det land, hvor du nu bor som fremmed, hele Kana'an, vil jeg give dig og dine efterkommere til evig ejendom, og jeg vil være deres Gud.”
- ”I overstrømmende vrede skjulte jeg et øjeblik ansigtet for dig, ... men min troskab mod dig rokkes ikke, og min fredspagt vakler ikke” (Es 54,8-10)
- Israels tab af rådighed over landet gennem synd og adspredelse har ikke forandret Guds udtalte løfte om at gøre det til deres evige ejendom. (Læs Ez 37,1-28)

4. Israels nuværende konflikt er ikke opstået på deres initiativ og bliver heller ikke holdt i gang af noget israelsk ønske om ekspansionisme.

Den generelle holdning i verden i dag er, at palæstinenserne er de små og svage, men Israel forsvare det land, de blev lovet i en pagt fra 1917 og som blev fastlagt af De Forenede Nationers Generalforsamling i 1948. Det palæstinensiske mål er ikke at sikre sig et hjemland, men at drive Israel ud helt og aldeles. Med det formål at rejse den offentlige opinion imod Israel har de omgivende, velbeslåede arabiske nationer aldrig tilbudt palæstinenserne ly hos sig. Hovedparten af verden ved ikke dette, og ingen gør sig den ulejlighed at fortælle dem det, fordi sympatierne påvirkes af så mange andre kræfter.

5. At stå sammen med Israel er ikke at gå imod de arabiske folk som helhed eller at gå imod retten til fred, velfærd og politisk tryghed for de arabere, som bor i Israel.

Gud har ikke en indstilling der er imod *noget* menneske, og bestemt heller ikke de arabere, som er efterkommere af Ismael, hans udvalgte leder Abrahams anden søn. At stå sammen med Israel fordrer ikke nogen anti-arabisk holdning og kræver ikke af os, at vi skal være kærlighedsløse over for andre folkeslag.

6. Det uophørlige fjendskab fra dele af den arabiske verden er ikke kun politiske sager, men drives frem af åndelige kræfter, som ikke vil stille sig tilfreds, førend Israel ophører med at eksistere.

De kræfter, som er rettet imod Israel, er ikke kun de mennesker, som ikke kan lide jøder. Vi er fanget i en strøm af *åndelige kræfter*, som er større end menneskeheden, kræfter som ikke kan styrtes politisk eller ved argumenters kraft. *Disse kræfter kan kun brydes ved forbøn, hvor åndemagter og fyrster rives ned.*

7. Den ånd, der står bag disse fjendskaber, er i lige så høj grad imod kristne som imod jøder, og vil med

tiden resultere i forfølgelser af begge kategorier.

Lige som Skriften fortæller, at der er to vidner, der vil blive slået ihjel i Jerusalem ved tidens afslutning (Åb 11), har der været to vidner, der har stået for Gud igennem historien: jøderne og de kristne.

Fjendskabet og fjendtlighederne er i lige så høj grad rettet imod de troende som imod Israel, fordi der er en ånd i verden, som er imod alt, hvad der har med Gud at gøre.

- Gud som Skaber: som vi skylder vores tilbedelse.
- Gud som Dommer: som vi skal stå til regnskab for.
- Gud som Forløser: som har vist sig igennem sin søn, Jesus.
- Gud som Giveren af den moralske lov for hele menneskeheden; som vi står til ansvar for vores adfærd over for.

8. Et bibelsk opgave og et guddommeligt løfte mobiliserer os til at stå i tro, til at gå i forbøn med forventning og til at støtte i praksis.

Vi er kaldet til at stå sammen med Israel i dag, fordi vi måske er de mennesker, der lever i den sidste time. Herren har kaldet os til at være mennesker med moralsk og bibelsk overbevisning, som vandrer i visdom og kender hans ord. Han vil ære dem, som varigt forpligter sig til at stå sammen med det land, som han på enestående vis kalder sit. (Sl 122,6: ”Bed om fred for Jerusalem: Gid de, som elsker dig, må leve trygt”.)

Handlinger, du kan foretage for at ”stå sammen med Israel”

- Udstyr dig selv med pålidelig information, undgå fordomsfuldhed og undgå ”blinde pletter”. Erkend pressens indstilling. Vurdér rapporter omhyggeligt, men uden forfølgelsesvanvid. Gør dig kendt med grundtrækkene af Mellemøstens historie og forstå de sidste hundrede år.
- Tag med stadig trofasthed imod Bibelens kald til at bede for fred for Jerusalem (Sl 122,6) og bed om, at vores land må blive styret i lyset af 1. Mosebog 12,1-3: ”Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig”.
- Overvej i bøn at besøge Israel som et udtryk for praktisk støtte.
- Vis venskab over for jødiske bekendte. Fastslå, at du som kristen står sammen med Israel som en del af din bibelfunderede overgivelse til Gud.
- Alt imens du ser radikale muslimers terroristiske adfærd i øjnene, så vær kærligt indstillet over for andre muslimer.

Gå i gang, for det er så afgørende vigtig en tid, vi lever i. I dag er vi så tæt på den konfrontation, hvor det er verdens nationer imod Israel, og hvem der end er tilbage, som vil stå sammen med Israel.

Det, det i sidste ende drejer sig om, er: ”Hvem er med Jesus og hans vej, og hvem er det ikke?” Herren har kaldet os til at være et folk, som ønsker at røre ved andre mennesker, og som vil stå på moralske og bibelske overbevisninger angående de kritiske emner ... og dette er et af dem.

Guds evige pagt med det jødiske folk og Israels land

Inden vi kan forstå Guds evige pagt med et land og et folk, må vi først forstå, hvad en pagt er, og hvad den ikke er. Vi kan tale om at have indgået en pagt med Gud og med hinanden, men trist nok har de fleste af os i den kristne kirke levet så længe i verden, at begrebet ”pagt” enten er helt fremmed for os eller er blevet blandet sammen med begrebet ”kontrakt”.

En ”kontrakt” er noget, man indgår, fordi man er enige om en fælles aftale, og det kræver en beslutsom indsats af alle involverede parter for at opnå det ønskede resultat. Hvis en af parterne ikke lever op til aftalens bestemmelser, kan kontrakten brydes, og man står ikke til ansvar over for de øvrige parter, hvis dette først er sket. Kontrakttankegangen lyder: ”Jeg vil gøre det her for dig, men til gengæld forventer jeg, at du gør det der for mig.” Forholdet imellem de involverede parter er ”betinget” og derfor midlertidig ... gældende indtil aftalen enten bliver opfyldt eller brudt.

En pagt er noget helt andet og for at kunne forstå den, er man nødt til at betragte den ud fra en hebraisk tankegang frem for ud fra en vestlig. Man slutter en pagt, fordi man har en fælles vision og et fælles mål, og troen på ens gensidige forhold er den kraft, der gør det muligt at holde pagten. **En pagt har altid med et indbyrdes forhold at gøre, og den er ikke begrænset af tid eller afstand, generationer eller sted.** Pagter er bindende ikke kun juridisk, men også åndeligt og følelsesmæssigt. Der er altid vidner til stede, og derfor indgår der et højt niveau af ståen til ansvar for andre.

I Bibelen sluttede man hele tiden pagter. Pagtsforhold rakte langt ud over juridiske overvejelser, og de, der indgik en pagt med hinanden, så hinanden som *venner, der for altid var blevet knyttet sammen*. Abraham sluttede en pagt med Abimelek (1 Mos 21,32), som gjorde det muligt for dem at leve i fred på trods af deres kulturelle og religiøse forskelle. Jonatan og David sluttede en pagt i 1 Sam 18,3, hvor de lovede hinanden kærlighed og trofasthed og bekræftede Davids ret til Israels trone. Jakob og

Laban indgik en pagt (1 Mos 31,44) med hinanden, hvori de lovede aldrig at skade hinanden eller Labans døtre. Hebræerne beskrev faktisk indgåelsen af en pagt som ”*at skære en pagt*”, fordi det indgik i ritualet, at et eller flere dyr blev slagtet, hvorved det blev symboliseret, at hver enkelt person i pagten lovede at give sit liv, hvis det blev nødvendigt for overholdelsen af pagtens bestemmelser.

Det, der er så usædvanligt ved pagten med Israel og det jødiske folk, er, at Gud selv ”skar en pagt” med dem gennem Abraham i 1. Mosebog 15,1-17. Dette ældgamle mellemøstlige ”pagtsritual” med at gå imellem ituskårne dyr blev normalt udført af de to parter, der indgik pagten. Symbolsk sagde de: ”Lad det, som er blevet gjort ved disse dyr, ske med mig, hvis jeg bryder denne pagt med min broder.” ”En rygende ovn og en flammende fakkel (Guds Shekinah) ... bevægede sig frem mellem de overskårne dyr” uden Abraham, og gjorde derved Guds ed betingelsesløs, UDEN nogen krav til Abraham for dens fuldbyrdelse; derved gjorde Gud pagten gyldig, uanset om Abrahams efterkommere var tro imod den eller ej. På denne måde indgik Gud i virkeligheden pagten med sig selv! Den uforanderlige Gud, i går, i dag, til evig tid den samme, hvis gaver og kald er uigenkaldelige, sagde, at han alene ville bære ansvaret for at holde denne pagt med Abraham og hans efterkommere.

Denne evige, uigenkaldelige Pagt, som Gud sluttede med Abraham og hans efterkommere, gælder ikke kun et folkeslag – jøderne – men også selve landet (Israel).

1. Mosebog 17,7-8: ”Jeg opretter min pagt med dig og dine efterkommere i slægt efter slægt, en evig pagt: Jeg vil være din og dine efterkommeres Gud. Det land, hvor du nu bor som fremmed, hele Kana'an, vil jeg give dig og dine efterkommere **til evig ejendom**, og jeg vil være deres Gud.”

3. Mosebog 25,23: "... Der må ikke sælges land uigenkaldeligt, for landet er mit". Landet tilhører Gud, og han giver det til hvem, han vælger ... Det er hans, så han kan gøre med det, hvad han vil.

Joel 1,6; 2,18; 3,2: Tre gange i denne bog står der om landet, at det tilhører Gud.

- "Et folk er draget op imod mit land ..." (1,6);
- "Da brænder Herren af nidkærlighed for sit land ..." (2,18);
- "I de dage ... samler jeg alle folkeslagene og fører dem ned i Joshafats dal. Der vil jeg holde rettergang med dem om mit folk og min ejendom, Israel, som de spredte blandt folkene. De delte mit land imellem sig ..." (4,1-2).

Dr. Jack Hayford siger i sin artikel *Hvorfor stå sammen med Israel i dag?*: "Når vi taler om Israel, har vi at gøre med:

(1) et stykke fast ejendom, som Gud har fremsat erklæringer om, og

(2) Guds folk, som han har givet landet til. Dette er meget væsentligt for altings Skaber, og det står ikke til forhandling. **Ting, som Gud har sagt udelukkende om Israel, er aldrig blevet trukket tilbage.**

Ikke bare tilhører landet Gud, men Gud har også betroet landet til Abraham og hans afkom via Isak til evig tid. 1 Mos 17,7-8: "Jeg opretter min pagt med dig og dine efterkommere i slægt efter slægt, en evig pagt:

Jeg vil være din og dine efterkommeres Gud. Det land, hvor du nu bor som fremmed, hele Kana'an, vil jeg give dig og dine efterkommere til evig ejendom, og jeg vil være deres Gud." "I overstrømmende vrede skjulte jeg et øjeblik ansigtet for dig, ... men min troskab mod dig rokkes ikke, og min fredspagt vakler ikke ... (Es 54,8-10). Israels tab af rådighed over landet gennem synd og adspredelse har ikke forandret Guds udtalte løfte om at gøre det til deres evige ejendom. (Læs Ez 37,1-28)

Intet som Israel nogensinde kan gøre, *intet* som jordens konger og herskere nogensinde kan gøre, *intet* som islams masser og kræfter nogensinde kan gøre, kan ændre ved Guds evne til at holde sit ord om, at denne pagt med Israel og jøderne er "en evig pagt" (Salme 89,4-5: "Jeg har sluttet en pagt med min udvalgte, jeg har tilsvoret David, min tjener: Til evig tid grundfæster jeg din slægt, bygger din trone i slægt efter slægt." 1. Mosebog 17,7: "Jeg opretter min pagt med dig og dine efterkommere i slægt efter slægt, en evig pagt: Jeg vil være din og dine efterkommeres Gud." Salme 105,8-11: "Evig husker han på sin pagt, i tusind slægtled det løfte, han gav, den pagt, han sluttede med Abraham, den ed, han tilsvor Isak. Han stadfæstede den som en lov for Jakob, som en evig pagt for Israel. Han sagde:

Dig vil jeg give Kana'ans land, det skal være jeres arvelod."

Guds pagt med Israel: At tage Gud på ordet

Samlet af Susan Jones

1. Mosebog 15,17-18: Da solen var gået ned, og det var blevet bælgmørkt, kom en rygende ovn og en flammende fakkel til syne og bevægede sig frem mellem de overskårne dyr. Den dag sluttede Herren pagt med Abram. Han sagde: ”Jeg giver dine efterkommere dette land fra Egyptens flod til den store flod, Eufratfloden”

1. Mosebog 12,3: Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og den, der forbander dig, vil jeg forbande.

1. Mosebog 17,7-8: Jeg opretter min pagt med dig og dine efterkommere i slægt efter slægt, en evig pagt: Jeg vil være din og dine efterkommeres Gud. Det land, hvor du nu bor som fremmed, hele Kana'an, vil jeg give dig og dine efterkommere til evig ejendom, og jeg vil være deres Gud.

1. Mosebog 26,3-4: (Gud genbekræfter løfterne over for Isak) ... du skal bo som fremmed her i landet, så vil jeg være med dig og velsigne dig. Jeg vil give dig og dine efterkommere alle disse lande, og jeg vil opfylde den ed, jeg tilsvor din far Abraham. Dine efterkommere vil jeg gøre så talrige som himlens stjerner, og jeg vil give dine efterkommere alle disse lande, og alle jordens folk skal velsigne sig i dit afkom ...

1. Mosebog 35,11-12: (Gud genbekræfter løftet igennem Jakob) Han sagde til ham: »Jeg er Gud den Almægtige. Bliv frugtbar og talrig! Et folk, ja, en mængde folkeslag skal nedstamme fra dig, og konger skal fremstå af dit eget kød og blod. Det land, jeg gav Abraham og Isak, giver jeg dig og dine efterkommere.«

2. Mosebog 32,13: (Moses går i forbøn til Gud for Israel) Husk på dine tjenere Abraham, Isak og Israel, som du gav det løfte, da du svor ved dig selv: Jeg vil gøre jeres efterkommere så

talrige som himlens stjerner, og hele dette land, jeg har talt om, vil jeg give jeres efterkommere til evig ejendom.«

3. Mosebog 26,44-45: Men selv da, når de er i deres fjenders land, vil jeg ikke forkaste dem og ikke vrage dem og ikke gøre det af med dem, så jeg bryder min pagt med dem. Jeg er Herren deres Gud! For deres skyld vil jeg huske på pagten med fædrene, som jeg førte ud af Egypten for øjnene af folkene for at være deres Gud. Jeg er Herren!

5. Mosebog 32,8-9: Da den Højeste fordelte folkene, da han skilte menneskene fra hinanden, fastsatte han folkenes områder efter tallet på gudssønnerne. Herrens del blev hans folk, Jakob blev hans arvelod.

Esajas 14,1: *Herren viser barmhjertighed mod Jakob og udvælger Israel på ny; han lader dem bo i deres land. Fremmede skal slutte sig til dem og høre til Jakobs hus.*

Esajas 27,6: *Til den tid skal Jakob slå rod, Israel skyde op og blomstre; de skal fylde hele verden med frugt.*

Esajas 30,19: Du folk på Zion, der bor i Jerusalem, græd ikke! Han viser dig nåde, når du råber til ham; når han hører det, svarer han dig.

Esajas 41,17-20: Jeg, Herren, vil svare dem, jeg, Israels Gud, svigter dem ikke. Jeg lader floder strømme i det nøgne land, lader kilder springe i dalene. Jeg gør ørkenen til oase, det tørre land til kildevæld. Jeg planter cedertræer i ørkenen, akacier, myrter og oliventræer, jeg sætter enebær i det øde land tillige med ask og cypres, for at de kan se og erkende,

lægge sig på sinde og forstå,
at Herrens hånd har gjort det,
Israels Hellige har skabt det.

Esajas 44,1-3: Men hør nu, Jakob, min tjener,
Israel, som jeg har udvalgt.

Dette siger Herren, som skabte dig,
han, som dannede dig fra moders liv, hjælper
dig:

Frygt ikke, min tjener Jakob,
Jeshurun, som jeg har udvalgt!
For jeg udgyder vand over den tørstige jord,
strømme af vand over det tørre land;
jeg udgyder min ånd over dit afkom
og min velsignelse over dine efterkommere.

Esajas 49,14-16: Men Zion siger: »Herren har
svigtet mig,

Herren har glemt mig!«
Glemmer en kvinde sit diende barn?
Glemmer en mor det barn, hun fødte?
Selv om de skulle glemme,
glemmer jeg ikke dig.

Se, i mine hænder har jeg tegnet dig,
dine mure har jeg altid for øje.

Esajas 54,8-10: I overstrømmende vrede
skjulte jeg et øjeblik ansigtet for dig,
men i evig troskab viser jeg dig barmhjertighed,
siger Herren, der løskøber dig.

For mig er dette som Noas dage:
Som jeg dengang svor,
at Noas vandflod ikke skulle komme over
jorden igen,
sådan sværger jeg nu,
at jeg ikke vil blive vred og true dig.
For bjergene kan rokkes og højene vakle,
men min troskab mod dig rokkes ikke,
og min fredspagt vakler ikke,
siger Herren, der viser dig barmhjertighed.

Esajas: 43,1-7: Men nu siger Herren,
han som skabte dig, Jakob, han som dannede
dig, Israel:

Frygt ikke, for jeg har løskøbt dig,
jeg kalder dig ved navn, du er min.
Går du gennem vand, er jeg med dig,
gennem floder, skyller de ikke sammen over
dig;
går du gennem ild, bliver du ikke forbrændt,
flammen brænder dig ikke.
For jeg er Herren din Gud,
Israels Hellige er din frelser.
Jeg giver Egypten som løsepenge for dig,

Nubien og Seba som betaling,
for du er dyrebar i mine øjne,
højt agtet, og jeg elsker dig.

Jeg betaler for dig med mennesker,
med folkeslag for dit liv.

Frygt ikke, for jeg er med dig.
Fra østen bringer jeg dine børn,
fra vesten samler jeg dig;
jeg siger til norden: Giv mig dem!
og til syden: Hold dem ikke tilbage!
Bring mine sønner fra det fjerne
og mine døtre fra jordens ende,
alle, der kaldes med mit navn,
dem jeg har skabt til min ære,
dem jeg har dannet og skabt.

Esajas 61,3: ... for at give Zions sørgende
hovedpynt i stedet for aske,
glædens olie i stedet for sørgedragt
og lovsang i stedet for svigtende mod.
De skal kaldes retfærdighedens ege,
plantet af Herren til hans herlighed.

Esajas 62,6-7: Jerusalem, på dine mure
stiller jeg vægttere;
aldrig skal de tie,
hverken dag eller nat.
I, der påkalder Herren,
und jer ikke ro,
og und ikke ham ro,
før han genrejser Jerusalem,
og før han gør den
til lovprisning på jorden.

Jeremias 29,11-14: Jeg ved, hvilke planer jeg
har lagt for jer, siger Herren, planer om lykke,
ikke om ulykke, om at give jer en fremtid og et
håb. Råber I til mig, og går I hen og beder til
mig, vil jeg høre jer. Søger I mig, skal I finde
mig. Når I søger mig af hele jeres hjerte, er jeg
at finde, siger Herren. Jeg vender jeres skæbne
og samler jer fra alle de folk og fra alle de
steder, jeg fordrev jer til, siger Herren; jeg fører
jer tilbage til dette sted, som jeg førte jer bort
fra.

Jeremias 30,10-11: Men du, min tjener
Jakob, vær ikke bange,
siger Herren,
Israel, lad dig ikke skræmme,
for jeg bringer dig frelst hjem fra det fjerne,
dine børn fra fangenskabets land.
Jakob skal vende hjem og leve roligt og trygt,
ingen skal jage ham bort.

Jeg er med dig, siger Herren,
og vil frelse dig.
Jeg tilintetgør alle de folk,
jeg spredte dig iblandt.

Jeremias 3,16-18: I de dage, når I bliver talrige og frugtbare i landet, siger Herren, skal man ikke længere tale om Herrens pagts ark, ingen skal tænke på den, ingen skal huske den, ingen skal savne den, og der skal ikke laves nogen anden. Da skal Jerusalem kaldes Herrens trone, og alle folk skal samles i Herrens navn i Jerusalem. De skal ikke længere vandre i deres onde hjertes forstokkethed. I de dage skal Juda gå til Israel, og sammen skal de komme fra Nordens land til det land, jeg gav jeres fædre i eje.

Jeremias 30,1-3: Det ord, som kom til Jeremias fra Herren:

Dette siger Herren, Israels Gud: Skriv alle de ord, jeg har talt til dig, ned i en bog! For der skal komme dage, siger Herren, da jeg vender mit folk Israels og Judas skæbne og fører dem tilbage til det land, jeg gav deres fædre, og de skal tage det i besiddelse, siger Herren.

Jeremias 31,21: Vend tilbage, Israels jomfru, vend tilbage til dine byer!

Jeremias 31,31-33: Der skal komme dage, siger Herren, da jeg slutter en ny pagt med Israels hus og med Judas hus, en pagt, der ikke er som den, jeg sluttede med deres fædre, den dag jeg tog dem ved hånden og førte dem ud af Egypten. De brød min pagt, skønt det var mig, der var deres herre, siger Herren. Men sådan er den pagt, jeg vil slutte med Israels hus, når de dage kommer, siger Herren: Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.

Jeremias 33,7-9: Jeg vender Judas og Israels skæbne,
jeg genrejser dem som tidligere.
Jeg renser dem for al den skyld, de pådrog sig, da de syndede imod mig, og jeg tilgiver dem alle de synder, de begik imod mig, da de brød med mig. Det skal blive mig til berømmelse og fryd, til lovsang og herlighed blandt alle jordens folk, når de hører om alt det gode, jeg gør mod dem, og de skal bæve og skælve af glæde over alt det gode og over den fred, jeg giver byen.

Jeremias 60,1-5; 10-18: Rejs dig, bliv lys, for dit lys er kommet,
Herrens herlighed er brudt frem over dig.
For se, mørket dækker jorden,
mulmet dækker folkene;
men over dig bryder Herren frem,
hans herlighed viser sig over dig.
Folkeslag skal komme til dit lys
og konger til din stråleglans.
Løft blikket, og se dig omkring:
De samles alle og kommer til dig,
dine sønner kommer fra det fjerne,
dine døtre bæres ved hoften.
Da stråler du af glæde, når du ser det,
dit hjerte banker og svulmer,
når havets skatte bringes til dig
og folkenes rigdom kommer til dig ...

Esajas: 60:1-5,10-18 fremmede skal genopbygge dine mure,
og deres konger skal tjene dig.
For i min vrede slog jeg dig,
men i min nåde forbarmer jeg mig over dig.
Dine porte skal altid stå åbne,
de lukkes hverken dag eller nat,
så folkenes rigdom kan bringes til dig
og deres konger blive ført til dig.
For det folk eller rige, der ikke vil tjene dig,
skal gå til grunde,
og folkene skal lægges øde.
Libanons herlighed kommer til dig,
både enebær, ask og cypres,
til at smykke mit hellige sted,
og jeg vil ære stedet, hvor mine fødder hviler.
Dine undertrykkere kommer krybende til dig,
de, der lod hånt om dig, kaster sig ned for dine fødder;
de kalder dig Herrens by,
Israels Helliges Zion.
Mens du før var forladt,
forhadet og mennesketom,
gør jeg dig nu til evig stolthed og til fryd i slægt
efter slægt.
Du skal suge folkeslags mælk
og die kongers bryst.
Så skal du erkende, at jeg, Herren, frelser dig,
Jakobs Mægtige løskøber dig.
Jeg bringer guld i stedet for bronze og sølv i
stedet for jern,
bronze i stedet for træ og jern i stedet for sten.
Jeg gør fred til din øvrighed og retfærdighed til
din hersker.

Der høres ikke længere om vold i dit land,
om undertrykkelse og ulykke inden for dine
grænser;
dine mure skal du kalde Frelse
og dine porte Lovsang.

Ezekiel 36,35-36: Og de skal sige: »Dette øde
land er nu blevet som Edens have. De byer, der
lå i ruiner, forladt og styrtet i grus, er igen
befæstede og beboede.« Så skal de andre folk
rundt om jer forstå, at jeg er Herren. Jeg har
genopbygget det, der var styrtet i grus, og
tilplantet det øde land. Jeg er Herren. Jeg har
talt, og jeg vil gøre det.

Salme 102,14-17: Du vil rejse dig og være
barmhjertig mod Zion,
for det er tid at vise nåde,
ja, tiden er kommet.
Dine tjenere elsker Zions sten
og ynkes over dens ruindynger.
Folkene skal frygte Herrens navn,
alle jordens konger skal frygte din herlighed.
For Herren genopbygger Zion,
han viser sig i sin herlighed.

Salme 121,4: Han, som bevarer Israel,
falder ikke i søvn, han sover ikke.

Joel 2,12-13: *Men selv nu*
siger Herren:
Vend om til mig af hele jeres hjerte
med faste, gråd og klage!
v13 Sønderriv jeres hjerte
og ikke jeres klæder,
vend om til Herren jeres Gud!
For han er nådig og barmhjertig,
sen til vrede og rig på troskab;
han kan fortryde ulykken.

Amos 9,14-15: Jeg vender mit folk Israels
skæbne,
de skal genopbygge de forladte byer og bo i
dem,
de skal plante vingårde og drikke vinen,
de skal anlægge haver og spise frugten.
v15 Jeg planter dem på deres jord,
og de skal aldrig mere rykkes op
fra den jord, jeg har givet dem,
siger Herren din Gud.

Zakarias 2,5-17: Jeg løftede øjnene, og jeg så
en mand med en målesnor i hånden. Da jeg
spurgte: »Hvor skal du hen?« svarede han:
»Hen at måle Jerusalem for at se, hvor bred og

lang den er.« Den engel, der talte med mig,
trådte frem, og en anden engel gik ham i møde
og sagde til ham: »Løb hen og sig til den unge
mand dér:

Jerusalem skal ligge som åbent land,
så rig på mennesker og kvæg skal den være.
Jeg selv, siger Herren,
vil være en mur af ild omkring den
og vise min herlighed i den.«

Zakarias 21:1-13 Kom, kom! Flygt fra
Nordens land,
siger Herren,
for jeg spredte jer for himlens fire vinde,
siger Herren.

Kom! Slip bort, Zion,
du som bor hos Babylons datter.
For dette siger Hærskarers Herre
— til herlighed har han sendt mig —
til de folk, der plyndrede jer:
»Den, der rører jer, rører ved mit øjeåble.
Jeg svinger min hånd imod dem,
så de bliver bytte for dem, der nu er deres
trælle.«

Så vil I forstå,
at Hærskarers Herre har sendt mig.
Du skal juble og glæde dig, Zions datter,
for nu kommer jeg og tager bolig hos dig,
siger Herren.

På den dag skal mange folkeslag slutte sig til
Herren og være mit folk, og jeg tager bolig hos
dig. Så vil du forstå, at Hærskarers Herre har
sendt mig til dig. Herren vil tage Juda i
besiddelse som sin ejendom i det hellige land,
og han vil udvælge Jerusalem på ny.
Vær stille for Herren, alle mennesker!
For han bryder op fra sin hellige bolig.

Zakarias 14,16-17: Men alle, der er tilbage af
de folkeslag, der rykker imod Jerusalem, skal
drage derop år efter år og tilbede kongen,
Hærskarers Herre, og fejre løvhyttfesten. Hvis
nogen af jordens slægter ikke drager op til
Jerusalem og tilbeder kongen, Hærskarers
Herre, skal der ikke falde regn over dem.

Henvisninger:

© 2002 Israel My Beloved
[www.israelmybeloved.com/land/covenanted_land/covenant_scriptures.h
tm](http://www.israelmybeloved.com/land/covenanted_land/covenant_scriptures.htm)

Yderligere ressourcer:

Jerusalem The Covenant City af Lance Lambert
Covenant Relationships: A More Excellent Way af Keith Intrater
Undervisningsserie (audio på cd eller bånd): *The Four Courts* af Robert
Stearns. Kan fås fra Eagles' Wings Kairos Ressource Center, tlf. 1-800-
519-4647.

Spørgsmål og svar

Guds evige pagt med det jødiske folk og landet

1. Hvori består de væsentligste forskelle mellem en kontrakt og en pagt?
2. Af hvilke grunde slutter en person pagt med en anden?
3. "En pagt har altid med et _____ at gøre, og den er ikke begrænset af __ eller _____, _____ eller ____."
4. På Bibelens tid så de, der sluttede pagt, hinanden som *venner, der*

5. Læs 1. Mosebog 15,1-7. Hvordan bekræfter dette afsnit uforanderligheden af Guds pagt med Israels folk?
6. Hvorved adskiller denne pagt sig fra dem, der er blevet indgået imellem mennesker?
7. I 1. Mosebog 17,7-8 erklærer Gud to dele af pagten evige. Hvilke?
8. Hvilken del af uddraget fra Jack Hayford's artikel gjorde størst indtryk på dig, da du læste den? Hvordan bør Guds kirke reagere på disse sandheder?
9. Vælg tre vers fra Susan Jones' "*Guds pagt med Israel ...*" at grunde over og lære udenad. Vælg at tage Gud på ordet angående Israel.
10. Find to vers, hvori Gud afgiver løfter angående Israels land. Læs 1. Mos 17,7-8, 3. Mos 25,23 og Joel 1,6; 2,18; 3,2: Hvem tilhører landet (ifølge Bibelen)?

Kristendommens jødiske rødder

*Hør mig, I, som stræber efter
retfærdigheden,
I, som søger Herren:
Se hen til den klippe, I blev hugget løs fra,
og til den grube, I blev boret ud af.
Se hen til Abraham, jeres fader,
og til Sara, som fødte jer.
For han var kun én, da jeg kaldte ham,
men jeg velsignede ham og gjorde ham
talrig.*

Esajas 51,1-2

Fokus for vores kristne tro er Jesus Kristus selv; vi tror på, hvad han sagde; vi følger, hvad han lærte; og vi prøver på at leve sådan, som han viste os. Selv om hans lære var yderligtgående for de religiøse ledere på hans tid, var Jesus ikke nogen afviger —dvs. hans liv var ikke i modstrid med hans kulturs generelle regler. Den smeltedigel, han dukkede op fra, var jødisk; han blev født af jødiske forældre, han blev opdraget som en observant jøde, der overholdt loven og traditionerne, og senere levede han som en jødisk religiøs lærer – en rabbi – med mange efterfølgere. For fuldt ud at forstå dybden og rækkevidden af, hvad Jesus lærte, og hvem han var og er, må vi se på ham i den sammenhæng, han blev født ind i, og det samfund, han levede, underviste og udførte mirakler i. Det var alt sammen jødisk, og **jo mere, vi kan forstå jødiskheden af Jesus og den kirke, han grundlagde, jo bedre kan vi tage den kristendom til os, som var hans hensigt.**

Kirken: En gammel historie

Igennem tiden har en stor del af kirken fundet sin kollektive identitet inden for rammerne af en totusindårig historie. Men i virkeligheden er kirken en gren fra et vildt oliventræ, som er blevet podet ind på det ædle oliventræ (som Paulus beskriver det i Romerbrevet 11,24) og har ældgamle rødder, som er jordfæstet i fed hebraisk muld, således som det i starten blev **forordnet** til den gammeltestamentlige patriark, Abraham. Det er oliventræet, Israel (som beskrevet i Jeremias 11,16), der nærer, støtter og opretholder grenene, kirken.

Det var Guds plan at oprette sin pagt gennem Abraham. Jøderne, som i lige linje nedstammede fra Abraham, var arvinger til de lovede velsignelser. Det Nye Testamente indsatte troende hedninger som Abrahams åndelige sønner og døtre, som derved også blev berettiget til hele pagtsvelsignelsen. På grund af denne barnekårets gave (Romerbrevet 4,16) er Israels og det jødiske folks historie også blevet kirkens fundamentale slægtshistorie.

Jack Hayford siger: ”Vores placering i Guds nuværende orden forbinder os ifølge Bibelen uløseligt med jøderne som folk og derved med landet Israel.”

Da Paulus henvendte sig til menigheden i Efesos, som hovedsageligt bestod af hedningekristne, mindede han dem om, at ”hedningerne er medarvinger [*New International Version: sammen med Israel*] og medindlemmede i legemet” (Efeserbrevet 3,6). Vores åndelige identitet kan aldrig skilles fra vore jødiske rødder. ”Hvis man gerne vil være en radikal kristen, er et grundigt kendskab til kirkens jødiske oprindelse ikke noget, man kan vælge og vrage; det er noget grundlæggende”, siger Marvin Wilson.¹

Selv om kirkens hebraiske arv er rig og omfattende, er der mange kristne, som kender beklageligt lidt til den”, klager Wilson. ”Meget af den er enten blevet behandlet passivt og overfladisk eller – oftere – simpelt hen forblevet udforsket.”²

Abraham: Vores fælles forfader

”Herren vor Gud, Herren er én” er en central trossætning både i jøde- og kristendommen. Dette blev forkyndt gennem den første jøde (eller hebræer), Abraham. I en oldtidig verden med polyteisme (mange guder) viste Gud sig for én mand, og gennem denne ene mand, Abraham, blev det første evangeliske budskab om retfærdighed af tro forkyndt.

”Verdens folkeslag har tilbudt deres mange guder, men kun Israel og en retfærdig tro født af jødiske rødder har fastholdt, at ”Herren vor Gud, Herren er én”, siger forfatter og pastor Don Finto.³

På samme måde som Abraham blev gjort retfærdig ved tro på denne ene Gud, således er også hedningerne blevet sat i et ret forhold til Gud ved troen på Jesus Kristus. Det jødiske folk og den kristne kirke kommer af samme sæd: ”... og hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte.” (Galaterbrevet 3,29)

”Og da Skriften forudså, at det er af tro, Gud erklærer folkeslagene retfærdige [sætter dem i et ret forhold til sig selv], fik Abraham på forhånd det evangelium [der forudsagde det glædelige budskab om en frelser] forkyndt i løftet: »I dig skal alle folkeslagene velsignes.«” (Galaterbrevet 3,8 i The Amplified Bible).

Det Gamle Testamente: Vores fælles grundlag

Det Gamle Testamente, som er fælles for den kristne bibel og den jødiske *Tenach* (”Bibel”), blev skrevet af hebraiske forfattere og afspejlede en semitisk stil og kultur. Alle de nytestamentlige skrifter med undtagelse af Lukasevangeliet og Apostlenes Gerninger, blev også skrevet af jøder. Det Gamle Testaments undervisning og teologi har slået rødder i Det Nye. De nytestamentlige forfattere henviser i deres skrifter til cirka 1600 skriftsteder i Det Gamle Testamente.

Jesu egen undervisning afspejler hans inderlige kendskab til såvel den mundtlige som den skriftlige Lov. Det Gamle Testamente udgør den grundvold, hvorpå Den Nye Pagts åbenbaring er bygget. Det Gamle og Det Nye Testamente er gensidigt afhængige af hinanden og udgør to dele af den samme bog!

Apostlen Paulus, som skrev meget af Det Nye Testamente, erklærer i Apostlenes Gerninger 21,39: ”Jeg er jøde ...” I ApG 23,6 fortæller han det jødiske råd, Sanhedrinen: ”... jeg er farisæer ...” I ApG 24,14 siger han til

statholderen Felix: ”... jeg tror på alt, hvad der står skrevet i loven og profeterne ...” Over for kong Festus erklærede han: ”Jeg har hverken forsynet mig imod jødernes lov eller imod templet ...” (ApG 25,8) Og i ApG 28,17 sagde han til jøderne i Rom: ”Jeg har intet gjort imod folket eller imod fædrenes skikke ...”

Kristendommen: Født ud af jødedommen

Den første menighed opfattede ikke sin identitet som adskilt fra jødedommen. De tolv apostle, efterfølgere af Jesus, rabbi fra Nazareth, var kendt som nazaræernes parti (ApG 24,5). Da Tertullans anklagede Paulus over for statholder Felix, kaldte han ham ”leder af nazaræernes parti.” Det blev dengang betragtet som et af de flere end tyve partier, som eksisterede inden for jødedommen i det første hundrede.

Paulus og andre ledere overholdt de jødiske ritualer, lærte i synagogerne, holdt sabbatten og højtiderne i hævd. De fortsatte med at bringe ofre i templet og aflagde nasiræerløfter. Skriften antyder intet sted, at disciplene havde til hensigt at bryde med jødedommen eller at miste deres jødiske identitet. Evangeliet skulle først forkyndes for jøderne, derefter for grækerne. Hedningerne blev indbudt til at tage del i pagtsforholdet. Det var ikke før senere, i Antiokia i år 42, at udtrykket ”kristen” blev brugt for første gang om efterfølgerne af Jesus. (ApG 11,26)

Stor gæld til jøderne

Idet han henvender sig til den samaritanske kvinde i Johannesevangeliet 4,22, siger Jesus: ”I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, for frelsen kommer fra jøderne.” Og Paulus forklarer: ”De er jo israelitter, de har førstefødselsretten og herligheden og pagterne og loven og tempeltjenesten og løfterne; de har fædrene, og fra dem er Kristus kommet som menneske — han, som er over alt og alle, Gud, være lovet til evig tid!” (Romerbrevet 9,4-5)

Gud erklærede i 1. Mosebog 12,3, at i Abraham skulle alle jordens folkeslag blive velsignet. Og i sandhed har jøderne været en velsignelse for verden. Det er igennem Abraham og hans efterkommere, jøderne, at vi har fået patriarkerne, profeterne, Skrifterne, løfterne og verdens frelser, Jesus Kristus.

”- husk, at I dengang var adskilt fra Kristus, udelukket fra borgerret i Israel og fremmede for forjættelsens pagter, uden håb og uden Gud i verden. Men nu, da I er i Kristus Jesus, er I, som engang var langt borte, ved Kristi blod kommet nær.” (Efeserbrevet 2,12-13) [Kristus-hemmeligheden:]”At hedningerne er medarvinger [sammen med jøderne] og medindlemmede i legemet og har medandel i forjættelsen i Kristus Jesus i kraft af [deres modtagelse af] det evangelium, som jeg blev tjener for ved Guds nådegave” Efeserbrevet 3,6 i The Amplified Bible.

Jack Hayford skriver i sin artikel **”Hvorfor stå sammen med Israel?”**: ”Når vi sætter vores lid til Forløseren, som kom gennem jøderne, træder vi ind i den række af mennesker, som har stolet på Gud i overensstemmelse med hans åbenbarede nåde og frelseshensigt. Skriften erklærer, at åndeligt talt bliver du en jøde, når du tager imod Herren (Rom 2,28-29). Hvis du er en troende, så kan du ikke være på linje med Bibelens helhed og samtidigt indtage en passiv holdning over for jøderne og Israel.”

Paulus, farisæer og søn af en farisæer, skriver til hedningekristne om jøderne og formaner: ”Jeg spørger nu: Snublede de, for at de skulle falde? Aldeles ikke! Men ved deres fald kom frelsen til hedningerne for at ægge dem til misundelse. ... For har det ført til forligelse for verden, at de blev forkastet, kan det så være andet end liv af døde, at de bliver modtaget? ... Men når nogle af grenene blev brækket af, og du, som er en gren af et vildt oliventræ, er blevet podet ind blandt grenene og også får af saften fra det ægte træs rod, så skal du ikke hovere over de andre grene ...” (Romerbrevet 11, 11;15;17-18)

Jesus: ophævede ikke loven, men opfyldte den

Jesus blev født ind i en jødisk familie, fulgte de jødiske traditioner og levede og lærte som en trofast Torah-overholdende jøde. Det var aldrig hans hensigt at afskaffe loven, og det gjorde han klart i Matthæusevangeliet 5,17-18: *”Tro ikke, at jeg er kommet for at nedbryde loven eller profeterne. Jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde. Sandelig siger jeg jer: Før himmel og jord forgår, skal ikke det*

mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven, før alt er sket.”

I Romerbrevet 10,4 står der: *”Kristus er enden på loven ...”* Don Finto spørger: ”Hvad mente Paulus med det? Måske gør David Stern, en messiansk jødisk bibellærer, det tydeligere i sin oversættelse af dette vers. Stern fremhæver, at det græske ord, *telos*, som her er oversat med ”enden” lige så vel kan oversættes ”fuldendelsen, formålet, hensigten, målet, resultatet eller fuldbyrdelsen”. Stern skriver: ”For det mål, som Torahen sigter imod, er Messias. Kristus er lovens fuldendelse, mål, hensigt, fuldbyrdelse!”(4)

Den store løsrivelse

Efter nogle af de værste forfølgelser i kirkens trehundredårige historie førte den romerske kejser Konstantins omvendelse i det fjerde århundrede til den største løsrivelse fra kirkens hebraiske rødder. Indflydelsessædet flyttedes fra Jerusalem til det hedenske Rom, og dermed fulgte et skifte i verdenssyn, som hjalp til med at omdefinere kristendommen såvel i form som i indhold.

Som kristendommen blev lovliggjort i den vestlige verden, blev der rejst kirkebygninger, som var med til at formalisere en ny gudstjenesteform. Overholdelsen af de jødiske bibelske højtider blev forbudt. Sabbatten blev ændret til søndagen. Mange kristne helligdage blev revet ud af sammenhæng med den bibelske kalender og synkroniseret til mere verdslige (nogle kalder dem hedenske) helligdage. For eksempel var påsken ikke længere en del af den jødiske pascha-weekend, men skulle til evig tid fejres søndag morgen efter den første fuldmåne efter forårsjævndøgn. Disse og andre forandringer undervejs i den tidlige kirkes historie giver stadig anledning til diskussioner om den hedenske kulturs påvirkning af kristendommen.

Forskellige kirkemøder lige fra det i Nikæa i 325 arbejdede med at fastslå kirkens lære. Samtidigt bekræftede de en verdensanskuelse, som førte kirken yderligere bort fra dens rødder. Indflydelsen fra den hebraiske verdensanskuelse blev erstattet af en græsk verdensanskuelse. For hebræerne var det at søge lærdom og indsigt midler til at forberede sig til et liv i tilbedelse, tjeneste og lydighed over for Gud, som man kunne se det i Torahen

(det hellige og det verdslige liv var et og det samme). For grækerne var det at søge kundskab et formål i sig selv. Dette lukkede døren op for en ny måde at anskue Skriften på, som slutteligt banede vej for forskellige læreopfattelser, som har påvirket nutidens kirke.

”En overhelleniseret, overlatiniseret kristendom har brug for en remenneskeliggørende proces for at føre den tilbage til dets grundlæggende jødiske rødder og

forny den bedre i overensstemmelse med dens egne iboende idealer,” sagde Edward Flannery.⁵

Noter:

1. Mosely, Ron: *Yeshua*, p. xii, forord af Marvin Wilson, PhD.
2. Wilson, Marvin: *Our Father Abraham*, p. xv, forordet.
3. Finto, Don: *Your People Shall be My People*, Regal Books 2001.
4. *Ibid.*, 82.
5. Flannery, Edward (katolsk teolog): *The Anguish of the Jews – Twenty-Three Centuries of Anti-Semitism*, 1965.

Afslutning:

Kristendommens jødiske rødder

Bibelen

- **Skrifterne** er blevet overleveret igennem det jødiske folk.
- **Bibelen** beskriver jødernes historie og religion.
- **Jøder** skrev hele Det Gamle Testamente.
- Med mulig undtagelse af apostlen Lukas skrev **jøder** Det Nye Testamente.
- Skrifternes **bevarelse**.
- Det **jødiske folk** beskyttede Bibelen imod ødelæggelse af dens fjender.
- De sørgede for **nøjagtigheden** af vores eksisterende tekst igennem deres omhyggelige afskrivningsmetoder.

Frelsen

- **Jesus** kom fra det jødiske folk.
- Han levede som en jøde og fulgte jødiske religiøse skikke.
- Jesus afviste at afskaffe den bibelske jødedom (Matthæusevangeliet 5,17-18):
”Tro ikke, at jeg er kommet for at nedbryde loven eller profeterne. Jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde. Sandelig siger jeg jer: Før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven, før alt er sket.”

Frelsens vej

Frelsen kom gennem det jødiske folk

- . Rom 11,11-32: naturlige grene
- . Indpodede grene – de troende af hedensk herkomst (1. Mosebog 22,17-18):
”... vil jeg velsigne dig og gøre dine efterkommere så talrige som himlens stjerner og som sandet ved havets bred. Dine efterkommere skal erobre deres fjenders porte. Alle jordens folk skal velsigne sig i dit afkom, fordi du adlød mig.”

Frelsens vej er jødisk

. Joh 4,21-22: Jesus sagde til hende: »Tro mig, kvinde, der kommer en time, da det hverken er på dette bjerg eller i Jerusalem, I skal tilbede Faderen. v22 I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, **for frelsen kommer fra jøderne.**»

Strukturen

Kirken

. Kirkens oprindelse og eksistens i de første adskillige år skyldtes alt sammen de 12 jødiske apostles indsats.

. Kirkens første missionsindsats blev udført af jøder og fulgte velkendte jødiske skikke. Resultatet var vækst.

Vigtige skriftsteder at huske

Romerne 15,25-27: ”Men nu rejser jeg til Jerusalem med hjælp til de hellige. Makedonien og Akaja har nemlig besluttet, at de vil samle ind til en fællesgave til de fattige blandt de hellige i Jerusalem. De har besluttet det, og de står også i gæld til dem; for når de som hedninger har fået del i deres åndelige goder, skylder de også at hjælpe dem med materielle goder.”

Efeserne 2,11-13; 3,4-7: ” Husk derfor, at I, der var født som hedninger og blev kaldt uomskårne af dem, der kalder sig omskårne, dem der har en legemlig omskærelse, gjort med hænder — husk, at I dengang var adskilt fra Kristus, udelukket fra borgerret i Israel og fremmede for forjættelsens pagter, uden håb og uden Gud i verden. Men nu, da I er i Kristus Jesus, er I, som engang var langt borte, ved Kristi blod kommet nær.”

”Når I læser det, kan I se, at jeg har fået indsigt i Kristus-hemmeligheden. I tidligere slægtled blev den ikke gjort kendt for menneskenes børn, sådan som den nu er blevet åbenbaret for hans hellige apostle og profeter ved Ånden: At hedningerne er medarvinger og medindlemmede i legemet og har medandel i forjættelsen i Kristus Jesus i kraft af det

evangelium, som jeg blev tjener for ved Guds nådegave, der blev skænket mig ved hans kraft og styrke.”

Romerne 11,11-18: ”Jeg spørger nu: Snublede de, for at de skulle falde? Aldeles ikke! Men ved deres fald kom frelsen til hedningerne for at ægge dem til misundelse. Og betød deres fald rigdom for verden og deres nederlag rigdom for hedningerne, hvor meget mere vil det så ikke betyde, når de kommer fuldtalligt ind.

Men til jer hedninger vil jeg sige: Jeg sætter netop min tjeneste som hedningeapostel højt, om jeg dog kunne ægge mine landsmænd til misundelse og frelse nogle af dem. For har det ført til forligelse for verden, at de blev forkastet, kan det så være andet end liv af døde, at de bliver modtaget? Er førstegrøden hellig, er dejen det også. Er roden hellig, er grenene det også.

Men når nogle af grenene blev brækket af, og du, som er en gren af et vildt oliventræ, er blevet podet ind blandt grenene og også får af saften fra det ægte træs rod, så skal du ikke hovere over de andre grene; og hvis du gør det, så husk på, at det ikke er dig, der bærer roden, men roden, der bærer dig.”

Galaterne 3,29: ”... hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte.”

Yderligere ressourcer

Your People Shall Be My People af Don Finto

Christianity is Jewish af Edith Shaeffer

Enter His Gates to Your Jewish Roots af Susan Marcus

What the Church Owes the Jew af Leslie B. Flynn (Carlsbad, California; Magnus Press, 1998)

Our Father Abraham: Jewish Roots of the Christian Faith af Marvin R. Wilson. 1989. Genoptryk Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans, 1994.

Abandoned af Stan Telchin

Jewish Roots af Dan Juster. Destiny Image Publishers, 1995

Spørgsmål og svar

Kristendommens jødiske rødder

1. Nævn seks velsignelser, der er bragt til os som kristne gennem vore jødiske rødder.
2. Hvilke klare udtryk for splittelse i Kristi legeme kan du få øje på, som er opstået som en følge af, at man har forladt troens jødiske rødder?
3. Forklar med en eller to sætninger Jesu indstilling til hans jødiske arv.
4. Forklar med dine egne ord, hvorfor en "vestlig verdensanskuelse" kan være et problem, når det gælder at forstå kristendommen.
5. Hvilke klare advarsler giver Romerne 11,11-18 os angående hvordan vi bør forholde os til det jødiske folk?
6. Læs Romerne 11. Angiv mindst tre skriftsteder, som underbygger den sandhed, at Guds plan for det jødiske folk og for nationen Israel ikke er afsluttet endnu.
7. Hvordan bør vi som kristne betragte de gammeltestamentlige skrifter ifølge Matthæus 5,17-18?
 - a. På hvilken måde er Moses' og profeternes undervisning stadig af afgørende betydning for at kunne forstå Guds væsen og for at kunne lægge en solid læremæssig grund i kirken?
 - b. Hvad vil vore menigheder komme til at mangle, hvis vi hører op med at betone Det Gamle Testaments lære (i indbyrdes sammenhæng med Det Nyes)?

Miraklet Israel set med historiens øjne

Israels land er dine forfædres, Abrahams, Isaks og Jakobs land. Dér blev Davids og

Salomos riges autonomi etableret, og dér foregik den monoteistiske fælles Gudsdyrkelse i det første og det andet tempel. Det er også

kristendommens fødested og hjemmet for den tidlige kirke. Dér vandrede Jesus, og dér kommer han igen til at vandre.

Dette ældgamle hjemland er med til at forme den moderne historie. I dagens

nyhedsoverskrifter siger alle kommentatorer, at når først der er skabt fred her, bliver verden et bedre sted at leve. Selv om denne rejse ikke handler om politiske fakta, men om essentielle sandheder, vil du ikke kunne ignorere denne nations nutidige bekymringer og opgaver.

Som vi ved fra Bibelen (beretningerne i de hebraiske skrifter såvel som i Det Nye Testamente), fortæller Gud ikke blot historien om det jødiske folk, men understreger også deres forhold til landet. Brug et øjeblik nu på at gøre dig bekendt med et overblik over dette gamle lands monumentale historie.

Historisk overblik over Israel fra kong David til 1948

17. til 6. Århundrede f.Kr.: DEN BIBELSKE TID

ca. 17. årh.	Patriarkerne: Abraham, Isak, Jakob – det jødiske folks patriarker og bærere af en tro på én Gud – bosætter sig i Israels land. Hungersnød tvinger israelitterne til at udvandre til Egypten.
ca. 13. årh.	Udgangen fra Egypten: Moses fører israelitterne ud af Egypten, efterfulgt af 40 års ørkenvandring. Modtagelsen af toraen, inkl. De Ti Bud, ved Sinajs bjerg.
13.-12. Årh	Israelitterne bosætter sig i Israels land.
dca. 1020	Det jødiske monarki oprettes med Saul som den første konge.
ca. 1000	Jerusalem gøres til hovedstad i Davids kongerige.
ca. 960	Det første tempel, nationalt og åndeligt centrum for det jødiske folk, bygges i Jerusalem af kong Salomo.
ca. 930	Riget deles: Juda og Israel.
722 – 720	Israel knuses af assyrerne; 10 stammer føres i landflygtighed (de 10 forsvundne stammer).
586	Juda besejres af Babylonien; Jerusalem og det første tempel ødelægges; de fleste af jøderne føres i landflygtighed til Babylonien.

536-142 f.Kr.: DE PERSISKE OG HELLENISTISKE PERIODER

538 – 515	Mange jøder vender tilbage fra Babylonien; templet genopføres (af Zerubbabel).
332	Landet erobres af Alexander den Store; hellenistisk styre.
166-160	Makkabæisk (hasmonæisk) oprør imod indskrænkninger i udøvelsen af jødedommen og vanhelligelse af templet.
142 – 63	Jødisk selvstyre og uafhængighed.
63	Jerusalem indtages af den romerske hærfører Pompejus.

63 f.Kr. til 313 e.Kr.: ROMERSK STYRE

63 f.Kr.-4 e.Kr.	Herodes, romersk lyd-konge, regerer Israels land; Templet i Jerusalem istandsættes
ca. 20-33	Jesus af Nazaret udfolder sit virke.
66	Jødisk oprør imod romerne.
70	Jerusalem og det andet tempel ødelægges.
73	Jødernes sidste kamp ved Masada.

Theodore Hertzl

132 – 135 Bar Kokhba-oprøret imod Rom.
ca. 210 Kodificeringen af den jødiske mundtlige lov (Mishna) fuldføres.

316-636 e.Kr.: BYZANTINSK STYRE

ca. 390 Kommentaren til Mishna (Jerusalem Talmud) fuldføres.
614 Persisk invasion.

636-1099 e.Kr.: ARABISK STYRE

691 På stedet for det første og andet tempel i Jerusalem bygges Klippemoskéen af kaliffen Abd el-Malik.

1099-1291: KORSFARER-DOMINANS (Jerusalems latinske kongerige)

1291-1516: MAMELUKKISK STYRE

1517-1917: OTTOMANSK STYRE

1564 Jødisk lovkodex (Shulhan Arukh) bliver trykt.
1860 Det første boligområde, Mishkenot Sha'ananim, bliver bygget uden for Jerusalems mure.
1882 – 1903 Den første aliyah (indvandring i større målestok), hovedsageligt fra Rusland.

1847 til 1948: STATEN ISRAELS UNDFANGELSE OG SVANGERSKABSPERIODE

1897 **Den første zionistkongres sammenkaldt af Theodor Herzl i Basel i Schweiz; den zionistiske organisation bliver stiftet.**

1904 – 14 Den anden aliyah, hovedsageligt fra Rusland og Polen.

1909 Den første kibbutz, Degania, og den første moderne, helt jødiske by, Tel Aviv, bliver grundlagt.

1917 400 års ottomansk styre afsluttes ved den britiske erobring; den britiske udenrigsminister Balfour lover støtte til oprettelsen af "et jødisk, nationalt hjem i Palæstina".

1918-1948: BRITISK STYRE

1919 – 23 Den tredje aliyah, hovedsageligt fra Rusland.

1920 Oprettelsen af Histadrut (den jødiske arbejderorganisation) og Haganah (en jødisk forsvarsorganisation). Vaad Leumi (nationalråd) oprettet af det jødiske samfund (yishuv) til at lede dets anliggender.

1921 Grundlæggelsen af den første moshav (kooperative landsby), Nahalal.

1922 Storbritannien får overdraget mandatet over Palæstina (landet Israel) af Folkeforbundet; Transjordanien bliver oprettet på tre fjerdedele af arealet, hvilket levner en fjerdedel til det jødiske nationale hjemsted. Jewish Agency oprettes til at repræsentere det jødiske samfund over for mandat-myndighederne.

FOR TO TUSINDE ÅR SIDEN
MISTEDE DET JØDISKE FOLK
HERREDØMMET OVER LANDET
ISRAEL; DET BLEV GENVUNDET
PÅ NY I 1948.

1924 Technion, det første teknologiske institut, bliver grundlagt i Haifa.

1924 – 32 Den fjerde aliyah, hovedsageligt fra Polen.

1925 Det Hebraiske Universitet i Jerusalem åbnes på bjerget Scopus.

1929 Massakre på jøder i Hebron udført af militante arabere.

1931 Etzel, en jødisk undergrundsorganisation, bliver dannet.

1933 – 39 Den femte aliyah, hovedsageligt fra Tyskland.

1936 – 39 Anti-jødiske optøjer iværksat af militante arabere.

1939 Jødisk indvandring bliver voldsomt begrænset af britisk hvidbog (officiel rapport om regeringens politik på området).

1939 – 45	Anden Verdenskrig; Holocaust (jødeudryddelsen) i Europa.
1941	Undergrundsbevægelsen Lehi dannes; Palmach, Haganahs kampstyrke, etableres.
1944	Den Jødiske Brigade dannes som en del af de britiske styrker.
1947	FN fremsætter forslag om oprettelsen af arabiske og jødiske stater i landet.
1948 til nu:	OVERBLIK OVER STATEN ISRAELS FØDSEL OG OPVÆKST
1948	STATEN ISRAEL
1948	Afslutningen på det britiske mandat (14. maj). Staten Israel udråbes (14. maj). Israel invaderes af fem arabiske states (15. maj). Uafhængighedskrigen (maj 1948-juli 1949). Det israelske forsvar (IDF: Israel Defence Forces) oprettes.
1949	Våbenhvileaftale underskrives med Egypten, Jordan, Syrien og Libanon. Jerusalem bliver delt under israelsk og jordansk styre. Det første Knesset (folketing) bliver valgt. Israel bliver optaget i De Forenede Nationer som det 59. medlem.
1948 – 52	Masseindvandring fra Europa og fra arabiske lande.
1956	Sinaj-kampagnen.
1962	Adolf Eichmann bliver bragt for retten, dømt og henrettet i Israel for sin andel i jødeudryddelserne.
1964	Den nationale vandledning færdigbygges og leder vand fra den nordlige Yam Kinneret (Genesaret Sø) til den meget tørre sydlige del af Israel.
1967	Seksdageskrigen; Jerusalem genforenes.
1968 - 70	Egyptens udmattelseskrig imod Israel.
1973	Yom Kippur-krigen.
1975	Israel bliver associeret medlem af Det Europæiske Fællesmarked.
1977	Likud danner regering efter valg til Knesset og afslutter dermed 30 års Arbejderpartistyre. Besøg af den egyptiske præsident Anwar Sadat i Jerusalem.
1978	Camp David-aftalen indbefatter rammerne for en omfattende fred i Mellemøsten og et udkast til palæstinensisk selvstyre.
1979	En fredsaftale mellem Israel og Egypten indgås. Premierminister Menachem Begin og præsident Anwar Sadat tildeles Nobels fredspris.
1981	Israels luftvåben tilintetgør en irakisk kernereaktor kort før, at den bliver funktionsdygtig.
1982	Israels tretrins-tilbagetrækning fra Sinaj afsluttes. Operation Fred til Galilæa fjerner PLO (Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation) fra Libanon.
1984	Efter valget dannes der en national samlingsregering mellem Likud og Arbejderpartiet. Operation Moses, indvandringen af jøder fra Etiopien.
1985	En frihandelsaftale underskrives med USA.
1987	Udbredte voldshandlinger (intifada) indledes i de israelsk administrerede områder.
1988	Likud-regering til magten efter valg.
1989	Israel foreslår et firepunkts-fredsinitiativ. Begyndelsen på masseindvandring af jøder fra den tidligere Sovjetunion.
1991	Israel bliver angrebet af irakiske scud-missiler under Golfkrigen. En konference om fred i Mellemøsten afholdes i Madrid; Operation Salomo bringer jøder ud af Etiopien i en luftbro.
1992	Der oprettes diplomatiske forbindelser med Kina og Indien. En ny regering ledes af Yitzhak Rabin fra Arbejderpartiet.
1993	Erklæring om principperne for midlertidige selvstyrearrangementer for palæstinenserne underskrives af Israel og af PLO som repræsentant for det palæstinensiske folk.
1994	Palæstinensisk selvstyre iværksættes i Gaza-striben og i Jeriko-området. Der optages fulde diplomatiske forbindelser til Vatikanstaten. Der oprettes interessekontorer i Marokko og Tunesien.

1995	Udvidet palæstinensisk selvstyre iværksættes på Vestbredden og i Gaza-striben; der afholdes valg til Det Palæstinensiske Råd. Premierminister Rabin snigmyrdes af en jødisk højreekstremist ved en fredsdemonstration. Shimon Peres bliver premierminister.
1996	Fundamentalistisk arabisk terrorisme imod Israel eskaleres. Operation Vredens Druer, gengældelse for Hizbollah-terroristers angreb på det nordlige Israel. Handelsrepræsentationskontorer åbner i Oman og Qatar. Likud danner regering efter valg til Knesset. Benjamin Netanyahu bliver premierminister. Et handelsrepræsentationskontor fra Oman åbnes i Tel Aviv.
1997	Hebron Protokollen underskrives af Israel og PA (Det Palæstinensiske Selvstyre).
1998	Israel fejrer sit 50-års jubilæum. Israel og PLO underskriver Wye River Memorandummet for at fremskynde iværksættelsen af aftalen om det midlertidige selvstyre.
1999	Ehud Barak (fra det venstreorienterede Et Israel Parti) vælges til premierminister; danner en koalitionsregering. Israel og PLO underskriver Sharm-el-Sheikh Memorandummet.
2000	Besøg af pave Johannes Paul II. Israel trækker sig tilbage fra sikkerhedszonen i Sydlibanon. Israel bliver medlem af FN's gruppe af lande fra Vesteuropa o.a. Al-Aqsa intifadaen (fornyet vold) bryder ud. Premierminister Barak går af.
2001	Ariel Sharon (Likud) bliver valgt til premierminister og danner en bred samlingsregering. Sharm-el-Sheikh Komitéen til udredning af kendsgerninger afleverer en rapport (Mitchell-rapporten). Arbejdsplanen for iværksættelse af israelsk-palæstinensiske sikkerhedsaftale (plan om grundprincipperne for våbenstilstand).
2002	Israel iværksætter Operation Forsvarsskjold som reaktion på palæstinensiske terrorangreb. Premierminister Sharon opløser Knesset og udskriver valg til 28. januar 2003.

For to tusinde år siden mistede det jødiske folk herredømmet over landet Israel; det blev genvundet på ny i 1948. Det kan godt være, at landet lå øde hen, men det var ikke forladt af Gud. Genfødslen af det jødiske folk i landet Israel er et mirakel og beviser, at Gud ikke fortryder sine gaver: Guds pagt med Israel. På mindre end 60 år har dette samfund – under voldsomt pres fra vedvarende islamisk fjendskab - gjort store fremskridt inden for sundhed, teknologi og kultur og har udviklet et af de stærkeste forsvar på jorden.

At trives og blomstre i landet

Mange lande ser nu op til Israel som et eksempel på hurtig og effektiv udvikling. Det følgende er et kig noget af det, som Israel har opnået på forskellige indsatsområder i løbet af dets cirka 60 års eksistens som moderne nation.

Per 2008 kan Israel, som er verdens 100. mindste land med 0.25 % af jordens befolkning gøre fordring på følgende:

- Israel har forholdsmæssigt det højeste antal indbyggere med en universitetsgrad af alle jordens lande.
- Israel frembringer langt flere videnskabelige afhandlinger og artikler per capita end noget andet land – 109 pr 10.000 indbyggere – og indgiver et af højeste antal patentansøgninger per capita.
- 24 procent af Israels arbejdsstyrke har en universitetsuddannelse, hvilket gør landet til nr. 3 i den industrialiserede verden efter USA og Holland; 12 procent har en videregående uddannelse.
- Israel har den højeste procentdel af hjem med computer i verden.

- Israel har flere museer per capita end noget andet land.
- I forhold til befolkningens størrelse er Israel det land på jorden, der tager imod og integrerer flest indvandrere.
- Immigranterne kommer på jagt efter demokrati, religiøs frihed og økonomiske muligheder.

På det teknisk-økonomiske område

- Bortset fra USA og Canada har Israel det største antal af selskaber, der er noteret i NASDAQ (et amerikansk elektronisk aktiemarked; det aktiemarked i verden, der if. Wikipedia har flest noterede selskaber (cirka 3200) og i gennemsnit flest handler pr. dag).
- Israel rangerer som nr. 2 i verden, når det gælder risikovillige kapitalfonde, lige efter USA.
- Israel har den tredje største andel i verden af iværksættere – og den største for kvinder og personer over 55 år.
- Med flere end 3.000 etablerede eller nystartede højteknologiske selskaber har Israel den højeste koncentration af hi-tech selskaber i verden, og som region overgås det kun af Californiens Silicon Valley.

På det teknologiske område

- Det første computer anti-virus softwareprogram blev udviklet i Israel i 1979.
- Mobiltelefonen blev udviklet i Israel af Motorola, som har sit største udviklingscenter i Israel.
- Det meste af Windows NT og XP operativsystemerne blev udviklet af Microsoft-Israel.
- Pentium MMX Chip-teknologien blev udformet hos Intel i Israel.
- Mercury Interactive, et israelsk selskab, som er førende i verden inden for software kvalitetsovervågningsredskaber, blev omtalt som ”et af de hotteste softwareselskaber i verden” af *Forbes Magazine* i oktober 2003.

Blandt Mercury's 7.500 kunder findes mange store amerikanske firmaer.

- Amerikanske industrigiganter som Ford, General Motors, Boeing, GE Aircraft Engines og Lockheed Martin styrer alle sammen deres fremstillingsproces ved hjælp af software fra det israelske firma Tecnomatix.

På det medicinske område

- Et israelsk selskab har opfundet en blodprøve, som kan diagnosticere hjerteanfald over telefonen.
- Israelske videnskabsfolk udviklede den første fuldt ud computerbaserede, nulstråling, diagnostiske instrumentering til brystkræft.
- Israels Given Imaging udviklede det første oralt indtagelige videokamera, som er så lille, at det passer ind i en pille. Når det bruges til at kigge på tarmene fra indersiden, hjælper kameraet lægerne med at diagnosticere kræft og fordøjelsessygdomme.

- Israels nyetablerede biofarmaceutiske firma Vascular Biogenics Ltd. har udviklet en ny genetisk behandling, som kan afskære iltforsyningen til kræftsvulster, hvorved de skrumper dramatisk ind eller endda forsvinder helt uden negative bivirkninger for patienten.
- Palsamed, en israelsk kuvøseproducent, har udviklet et botanisk-baseret lægemiddel, som kan reducere kolesterol i blodbanen.

Inden for miljøbeskyttelse og -teknologi

- Israel er det eneste land i verden, som gik ind i det 21. århundrede med en nettostigning i antallet af træer.
- Som reaktion på alvorlig vandmangel har israelske ingeniører og landbrugskonsulenter udviklet et revolutionerende drypvandingssystem for at minimere den mængde af vand, der skal til for at dyrke afgrøderne.
- Et israelsk selskab var det første til at udvikle og opsætte et solenergidrevet og fuldt funktionelt anlæg i stor skala til frembringelse af elektricitet. Det skete i Mojave Ørkenen i det sydlige Californien.

På det militærteknologiske område

- Israel har udformet det første flysystem, der kan beskytte passager- og lastfly imod raketangreb.
- Israel har det fjerdestørste luftvåben i verden (efter USA, Rusland og Kina). I tillæg til en stor variation af andre flytyper råder Israels luftvåben over mere end 250 F-16 fly, hvilket er den største flåde af F-16 fly uden for USA.

Jødiske vindere af Nobelprisen

Per 2005

Mindst 170 jøder og personer af halvjødisk afstamning er blevet tildelt Nobelprisen, hvilket udgør 22 % af alle

de enkeltpersoner i verden, der har modtaget den mellem 1901 og 2005 (og 37 % af alle de amerikanske statsborgere, der har fået den inden for samme periode). På de videnskabelige forskningsområder kemi, økonomi, medicin og fysik ligger procentandelen i verden på 26, i USA på 39. Per 2008 udgør jøder 0,25 % af jordens befolkning og 2 % af den amerikanske.

- Ifølge talsmænd for flyindustrien er det Israel, der har udformet den civile flyindustri mest uigennemtrængelige flysikkerhed. Amerikanske embedsmænd søger nu israelsk rådgivning om, hvordan man bedst kan håndtere sikkerhedsrisici i luften.

PÅ MINDRE END 60 ÅR HAR DETTE SAMFUND, UNDER VOLDSOMT PRES FRA VEDVARENDE ISLAMISK FJENDSKAB, GJORT STORE FREMSKRIDT INDEN FOR SUNDHED, TEKNOLOGI OG KULTUR OG HAR UDVIKLET ET AF DE STÆRKESTE FORSVAR PÅ JORDEN.

- Den israelske Merkava kampvogn er den mest avancerede af sin slags på jorden.
- Israel er et ud af bare otte lande i verden, som er i stand til at opsende sine egne satellitter. Israels satellitovervågning er den første af sin art i Mellemøsten.

- Kemi (28 prisvindere, 19 % af verdens samlede antal, 27 % af USA's)
- Økonomi (22 prisvindere, 39 % af verdens samlede antal, 53 % af USA's)
- Litteratur (13 prisvindere, 13 % af verdens samlede antal, 27 % af USA's)
- Fysiologi eller medicin (52 prisvindere, 28 % af verdens samlede antal, 42 % af USA's)
- Fred (9 prisvindere, 10 % af verdens samlede antal, 11 % af USA's)
- Fysik (46 prisvindere, 26 % af verdens samlede antal, 38 % af USA's)

www.jinfo.org/Nobel_Prizes.html

Spørgsmål og svar

Miraklet Israel set med historiens øjne

1. Nævn tre historiske begivenheder, som stod nævnt i tidsoversigten ovenfor, som du ikke var klar over, eller som overraskede dig mest.
2. Hvilket af disse områder af Israels historie interesserer dig mest?
 - a. Vælg en af disse begivenheder eller tidsperioder og undersøg det via et leksikon eller på internettet og skriv et afsnit om den.
3. Hvad er det, der er mirakuløst ved den jødiske tilbagevenden og genindtagelsen af landet Israel?
 - a. På hvilken måde taler det om bestandigheden og uigenkaldeligheden af Guds pagt med sit folk?
4. Nævn den bedrift eller udvikling, som du mener, har været Israels største bidrag til jordklodens tilstand.
 - a. Hvordan er dit eget liv blevet direkte påvirket af nogle af disse bidrag?

Henvisninger

Israel Experience College Scholarship Program Handbook, Version 1.0, Robert Stearns o.a., Kairos Publishing, Juni 2004, pp 8-13. 22-23, 68-69.

Yderligere ressourcer

O Jerusalem! Day by Day and Minute by Minute: The Historic Struggle for Jerusalem and the Birth of Israel, af Larry Collins og Dominique Lapierre, Simon and Schuster, 1972. Dansk udgave Oh Jerusalem, Forum, 1983.

The Arab-Israeli Wars: War and Peace in the Middle East from the War of Independence through Lebanon, af Chaim Herzog, Vintage Books, 1984. (Chaim Herzog var Israels præsident 1982-93.)

Promised Land: The Future of Israel Revealed in Prophecy, af Derek Prince, Chosen Books, 2005, Grand Rapids, Michigan.

Den kristne antisemitismes og jødeforfølgelsernes historie

I denne afdeling af håndbogen kommer du til at lære om den forfølgelse af det jødiske folk, som er foregået igennem tiderne rundt om i verden, og som stadig foregår, samt om nutidens trusler og angreb på deres gamle/nye land. Dette kan hjælpe dig med at forstå den rolle, du kan spille som kristen i beskyttelsen af Israels land – ”en vægter på Zions mure”.

Selv om kristen antisemitisme fylder en ulykkelig stor del af jødeforfølgelsernes historie, er det vigtigt at forstå, at had imod jøderne går længere tilbage end kristendommen. Hvis du ønsker mere information om rødderne til dette besynderlige had kan vi anbefale ”*Why the Jews? The reason for Anti-semitism*” af Dennis Prager og Joseph Telushkin. De to forfattere underbygger bibelsk sandsynligheden for, at den fortsatte forbitrelse, der er rettet mod jøderne først og fremmest skyldes pagtsforholdet mellem Gud og Abrahams efterkommere. Nogle få skriftsteder kan hjælpe med at illustrere deres argumentation.

1. Mosebog 12,1-3: ”Herren sagde til Abram: »Forlad dit land og din slægt og din fars hus, og drag til det land, jeg vil vise dig. Jeg vil gøre dig til et stort folk og velsigne dig. Jeg vil gøre dit navn stort, og du skal være en velsignelse. Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og den, der forbander dig, vil jeg forbande. I dig skal alle jordens slægter velsignes.»

2. Mosebog 1,8-11: ”Nu kom der en ny konge over Egypten, som ikke kendte til Josef. Han sagde til sit folk: »Det israelitiske folk er større og talrigere end vi. Lad os nu bære os klogt ad over for dem, så de ikke skal blive endnu flere. Ellers slutter de sig måske til vore fjender, hvis der kommer krig, og angriber os; og så bliver de herre i landet.« De satte så hoverifogeder over dem, som skulle plage dem med tvangsarbejde, da Faraos forrådsbyer Pitom og Ramses skulle bygges.”

4. Mosebog 23,8-9: ”Hvordan skulle jeg forbande, når Gud ikke forbander?”

Hvordan skulle jeg nedkalde vrede, når Herren ikke er vred?

Fra toppen af klipperne ser jeg det, fra højene skimter jeg det; se, det er et folk, der bor for sig selv, det regner sig ikke blandt folkeslagene.”

5. Mosebog 7,6-8: ”For du er et helligt folk for Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt af alle folk på jorden som sit ejendomsfolk.

Det er ikke, fordi I er større end alle andre folk, at Herren fattede kærlighed til jer og udvalgte jer; for I er det mindste af alle folk. Men fordi Herren elskede jer og ville opfylde den ed, han tilsvor jeres fædre, førte han jer ud med stærk hånd og udfriede dig af trællehuset, af egypterkongen Faraos magt.”

Ester 3,8: ”Haman sagde da til kong Ahasverus: »Der findes et folk, der lever spredt og isoleret blandt folkene i alle provinserne i dit kongerige. Deres love er forskellige fra alle andre folks, og kongens love følger de ikke; det skulle kongen ikke tillade dem.»

Esajas 49,5-6: ”Men nu har Herren talt...: Det er ikke nok, at du som min tjener skal genrejse Jakobs stammer og føre Israels overlevende hjem; derfor gør jeg dig til et lys for folkene, for at min frelse skal nå til jordens ende.”

Disse skriftsteder er repræsentative for mange andre, som viser Guds udvælgelse af og særlige relation til Abrahams børn – og den fortørnelse og måske jalousi, som de synes at frembringe hos deres naboer. I en fuldkommen verden ville man forvente en almindelig følelse af taknemlighed imod dem, der repræsenterer Skaberen. Men i en falden verden bør det ikke overraske os, at de oprørske skabninger bærer nag til og bekæmper dem, der repræsenterer den guddommelige autoritet. Fra de tidlige historiske tider har forskellige hedningefolk

marcheret henover den ”frugtbare halvmåne” på vej for at erobre andre nationer. På vejen mødte

HOVEDTEMAERNE I
JØDEDOMMEN ER
GUD, TORA OG ISRAEL
– ÉN GUD, HANS LOV
OG HANS UDVALGTE
FOLK. LÆG MÆRKE
TIL, AT HVERKEN
BIBELN ELLER
GENERATIONER AF
JØDISKE
FORTOLKERE SER
”UDVALGTHED” SOM
EN ÅRSAG TIL
HOVMOD ELLER
OVERLEGENHED.

de en lille, ubetydelig nation af monoteister, som dagligt forkyndte over for magtfulde riger: ”Hør, Israel, Herren vor Gud er én.”

Hovedtemaerne i jødedommen er Gud, Tora og Israel – én Gud, hans lov og hans udvalgte folk. Læg mærke til, at hverken Bibelen eller generationer af jødiske fortolkere ser ”udvalgthed” som en

årsag til hovmod eller overlegenhed. I 5.

Mosebog 7 siger Gud klart, at hans valg ikke var baseret på størrelse eller betydning, men – som det indirekte kan udledes deraf – at hans herlighed ville stråle frem gennem en lille gruppe af ganske almindelige mennesker.

Kristen antisemitisme bygger på gamle fordomme og tilføjer den ubibelske idé, at alle jøder burde lide i alle slægtled, fordi nogle jødiske ledere i Det Andet Tempels periode satte en retssag i gang, som førte til den romerske korsfæstelse af Jesus. Imidlertid gør evangelierne det meget klart, at Jesus kom ind i verden specifikt for at være Guds lam, det villige syndoffer. Han kom for at dø. Han sagde til Pilatus om sit liv: *”Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv.”* Fra korset råbte han: *”Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.”* Der er ikke noget i evangelierne,

som kalder kristne til at hævne Jesu død. Sand kristendom fokuserer på Jesu offerdød og sejr i hans opstandelse. Paulus advarer imod hovmod over for de ”naturlige grene”. Ikke desto mindre har hovmod, hævngherrighed, stolthed og grusomhed kendetegnet kristen adfærd i forhold til det jødiske folk siden den tidlige kristne periode og med tiltagende intensitet siden det 4. århundrede e.v.t.

Som vi skal til at indlede denne smertelige rejse, så husk, at forfølgelsen og fjendskabet imod jøderne begyndte tidligt i deres nationale historie. Faraos, Haman og Antiochos Epifanes er blot nogle få eksempler på herskere, som forsøgte at ødelægge Guds udvalgte folk. Beretningen i 1. Mosebog tildeler Satan, modstanderen, ”æren” for denne plan om at undergrave Guds nådige styre. Eksistensen af jøderne i verden påmindes menneskeheden om Bibelens Gud, som holder sin pagt og viser barmhjertighed. Derfor synes ondskabens magter at have en iboende længsel efter at ødelægge dette folk. Det bibelske argument er ganske enkelt: Hvis jøderne forsvinder fra verdenshistoriens scene, er det bevist, at Gud er en løgner.

Selv om jøderne har haft mange fjender, burde vi, som er kristne, bekymre os om den del, som vores fællesskab har spillet i dette foruroligende drama. Vores påstand om at stå i et udvalgt forhold til Gud er også bygget på den oprindelige pagt med Abraham. At forfølgelse af jøderne er opkommet fra vore rækker er en tragedie og en skam, som vort fællesskab må tage stilling til. Vi må kende kendsgerningerne, hvor smertelige de end er, og tage positive initiativer i vores tid for at gøre en forskel.

Den fælles æra: Den kristne periode

© 1997-2003 Ontario Consultants on Religious Tolerance.

Seneste opdatering: 15. august 2002. Forfatter: B.A. Robinson.

4-6 e.v.t.	Jesu fødsel.
26-36	Pontius Pilatus udnævnes til romersk statholder i Jerusalem.
Ca. 30	Jesus korsfæstes og opstår fra de døde.

Nogle nøglepunkter at huske:

- Jesus sagde, at han ikke var kommet for at ophæve loven eller profeterne, men for at opfylde dem.
- **Jesus og næsten alle de tidlige kristne var jøder. De overholdt sabbatten og højtiderne.** Ingen ikke-jødiske navne forekommer i Jerusalem-menigheden før efter 135 e.v.t. Konflikten mellem kirke og synagoge var en broderstrid.
- Der var mange sekter og bevægelser i det jødiske folk på den tid. Flertallet af jøderne boede uden for landet Israel.
- Der var især to hovedskoler af tænkning, som florerede, Hillel og Shammai. Hillels var mest blide og barmhjertige af de to, og meget af Jesu undervisning udviser Hillels ånd. Det er alvorlig misforståelse, hvis kristne brændemærker farisæerne som modstandere af Jesus. I det store og hele var han enig med dem. De var det konservative, bibelsk-orienterede lederskab på Jesu tid. Jesus angreb nogle farisæeres hykleri, ikke alle farisæeres tro og praksis. Vi har en lumsk mistanke om, at han ville finde det nødvendigt at tale lignende ord i de fleste kristne kredse i dag.
- Jødiske lærde citerer ofte afsnit såsom Johannes 8,43-47 som eksempler på antisemitisme i Det Nye Testamente. ("Hvorfor forstår I ikke, hvad jeg siger? Fordi I ikke kan høre mit ord. I har Djævelen til fader, og I er villige til at gøre, hvad jeres fader lyster. Han har været en morder fra begyndelsen, og han står ikke i sandheden, for der er ikke sandhed i ham. Når han farer med løgn, taler han ud fra sig selv; for løgner er han og fader til løgnen. Men jeg siger sandheden, derfor tror I mig ikke. Hvem af jer kan påvise nogen synd

hos mig? Når jeg siger sandheden, hvorfor tror I mig da ikke? Den, der er af Gud,

hører Guds ord; men I hører ikke, fordi I ikke er af Gud.") Efter

mange år med forfølgelse fra kristen side af jøder kan vi måske forstå, hvorfor disse formuleringer forekommer

jødiske

iagttagere i dag at være antisemitiske. Husk imidlertid, at disse diskussioner og beskyldninger fandt sted inden for et *jødisk samfund*.

- Tidlige kristne blev forfulgt af nogle jødiske embedsmænd. Imidlertid giver den kristne lære ikke noget skriftmæssigt udgangspunkt for gengældelse. (Lukas 6,27-31: "Men til jer, som hører mig, siger jeg: Elsk jeres fjender, gør godt mod dem, der hader jer. Velsign dem, der forbander jer, bed for dem, der mishandler jer. Slår nogen dig på den ene kind, så vend også den anden til. Tager nogen din kappe, så lad ham tage kjortlen med. Giv enhver, som beder dig, og tager nogen, hvad der er dit, så kræve det ikke tilbage. Som I vil, at mennesker skal gøre mod jer, sådan skal I gøre mod dem.")
- De kristne fik en klar besked om ikke at være overmodige i forhold til de naturlige grene – jøderne. (Romerbrevet 11,20: "Javel, de blev brækket af på grund af vantro, men det skyldes troen, at du fik din plads. Vær ikke overmodig, men frygt!")
- Mange af de første kristne kom fra "de gudfrygtiges" rækker, dvs. hedninger, som vel var påvirket og tiltrukket af jødedommen, men som ikke fuldt ud var gået over til den ved at blive proselyt. Den hurtige accept af kristendommen blandt hedningerne førte til øget spænding.

I 1939, LIGE FØR ANDEN VERDENSKRIG, VAR DEN GLOBALE JØDISKE BEFOLKNING PÅ 16 MILLIONER, HVORAF CIRKA 11 MILLIONER ANSLÅS AT HAVE LEVET I EUROPA. EFTER KRIGEN VAR DEN JØDISKE BEFOLKNING I EUROPA REDUCERET TIL CIRKA 5 MILLIONER.

Overblik over 2000 års jødeforfølgelser

ANTI-JØDEDOM: 70-1200 e.v.t.

Forfølgelse af jøderne udført af romerske hedninger:	
70	Den romerske hær ødelagde Jerusalem, dræbte over en million jøder, tog ca. 100.000 som fanger og slaver og spredte mange fra Palæstina til andre steder i det romerske kejserdømme.
113	Jøder på Kypem, i Kyrene, Egypten og Mesopotamien gjorde oprør mod det romerske imperium. Dette resulterede i "adskillige hundredetusinde romeres og jøders død". ¹
132	Bar Kochba ledte et håbløst oprør i tre år mod det romerske kejserdømme. Mange jøder havde taget imod ham som Messias. Cirka ½ million jøder blev dræbt; tusindvis blev solgt som slaver eller ført i fangenskab. Resten blev fordrevet fra Palæstina og spredt ud over den da kendte verden, hvorved de blev føjet til antallet af jøder, der levede i det, man kalder "diasporaen". Jødedommen blev ikke længere anerkendt som en lovlig religion. ²
135	En alvorlig, romersk jødeforfølgelse begyndte. Det blev dem under dødsstraf forbudt at praktisere omskærelse, læse Toraen, spise usyret brød til påske osv. Et tempel indviet til den romerske gud Jupiter blev opført på tempelbjerget i Jerusalem. Et Venustempel blev bygget på Golgata, lige uden for byen.
200	Den romerske kejser Severus forbød religiøse omvendelser til jødedommen.
Forfølgelse af jøderne udført af kristne: I begyndelsen skete jødeforfølgelserne på religiøse betingelser:	
forfølgelsen ophørte, hvis personen gik over til kristendommen.	
306	Kirkemødet i Elvira bandlyste ægteskaber, samleje og i øvrigt fællesskab mellem kristne og jøder. ^{3,4}
315	Konstantin offentliggjorde Ediktet fra Milano, som gav de kristne lov til at udøve deres religion. Jøderne mistede mange rettigheder ved dette edikt. De måtte ikke længere bo i Jerusalem eller hverve tilhængere til deres religion.
325	Kirkemødet i Nikæa besluttede at udskille den kristne påskefejring fra den jødiske påske. De erklærede: "Thi det er upassende ud over alle grænser, at vi på denne den helligste af højtider skulle følge jødernes skikke. Lad os fra nu af intet have til fælles med dette afskyelige folkeslag. ... Vi bør følgelig ikke have noget som helst til fælles med jøderne ... vores gudsyndelse følger en ... mere passende kurs ... vi ønsker, kære brødre, at skille os ud fra jødernes modbydelige selskab ... Hvordan skulle vi da kunne følge disse jøder, som næsten med sikkerhed er forblændet."
337	Den kristne kejser Konstantin indførte en lov, som medførte dødsstraf i tilfælde af et ægteskab imellem en jødisk mand og en kristen kvinde.
339	At omvende sig til jødedommen blev en forbrydelse.
343-381	Kirkemødet i Laodikæa anerkendte Kanon XXXVIII: "Det er ikke lovligt [for kristne] at modtage usyret brød af jøderne, ej heller at deltage i deres ugudelighed." ⁵
367-376	Biskop Hilarius af Poitiers omtalte jøderne som et forkvaklet folk, som Gud for altid har forbandet. Ephraem Syreren omtaler synagoger som horehuse.
379-395	Kejser Theodosius den Store tillod ødelæggelsen af synagoger, hvis det tjente et religiøst formål. Kristendommen blev på denne tid statsreligionen i det romerske imperium.
380	Biskoppen af Milano var ansvarlig for afbrændingen af en synagoge; han omtalte det som "en handling til Guds behag".
415	Patriarken af Alexandria, Kyrillos, fordrev jøderne fra denne egyptiske by.

415	Augustin (biskop i Hippo) skrev: ”Det sande billede af hebræeren er Judas Iskariot, som sælger Herren for sølv. Jøden kan aldrig forstå Skrifterne og vil for evigt bære skylden for Jesu død.”
418	Hieronymus (den oldkirkelige teolog, hvis latinske udgave af Bibelen ligger til grund for den officielle katolske kirkebibel, der siden fik navnet Vulgata 'den almindeligt udbredte'), skrev om en synagoge: ”Hvis man kalder den et horehus, en lastens hule, Djævelens tilflugtssted, Satans fæstning, et sted til sjælens fordærv, en afgrund af enhver tænkelig ulykke eller hvad end man vil, så siger man stadig mindre, end stedet fortjener.”
489-519	Kristne pøbelskarer ødelægger synagoger i Antiokia, Daphne (nær Antiokia) og Ravenna.
528	Kejser Justinian (527-564) indfører den justinianske kodex (lovsamling). Den forbød jøder at bygge synagoger, at læse Bibelen på hebraisk, at forsamles offentligt, at fejre den jødiske påske før den kristne og at vidne imod kristne i retssager. ³
535	”Synoden i Claremont bestemte, at jøder ikke kunne indtage offentlige embeder eller udøve myndighed over kristne.” ³
538	Det 3. og 4. kirkeråd i Orleans forbød jøder at færdes offentligt i påsketiden. Kanon XXX bestemte, at ”Fra torsdagen før påske og i fire dage frem må jøder ikke vise sig i kristnes selskab.” ⁵ Ægteskaber mellem kristne og jøder blev forbudt. Det blev forbudt kristne at konvertere til jødedommen. ⁴
561	Biskoppen af Uzès fordrev jøderne fra hans bispedømme i Frankrig.
612	Jøder fik ikke lov at eje jord, at være landmænd eller at udøve visse erhverv.
613	En meget alvorlig forfølgelse begyndte i Spanien. Jøderne fik valget mellem at forlade Spanien eller at konvertere til kristendommen. Jødiske børn over 6 år blev taget fra deres forældre og givet en kristen uddannelse.
692	Kanon II fra Quinisextum-kirkemødet i Konstantinopel erklærede: ”Lad ingen af præstestanden eller nogen lægmand, spise jødernes usyrede brød eller have noget nært fællesskab med dem, ej heller tilkalde dem i tilfælde af sygdom eller modtage lægemidler fra dem, ej heller bade sammen med dem; men hvis nogen tager sig til at gøre således, da lad ham blive afsat, hvis han tilhører præstestanden, og er det en lægmand, da lad ham blive udstødt.” ⁵
694	Det 17. kirkemøde i Toledo i Spanien definerede jøderne som fyrstens livegne. Dette byggede delvist på den opfattelse, som Chrysostomos, Origenes, Hieronymus og andre af kirkefædrene havde, nemlig at Gud straffede jøderne med evig trældom på grund af deres ansvar for henrettelsen af Jesus. ⁵
722	Pave Leo III gjorde jødedommen ulovlig. Jøder blev dømt imod deres vilje.
855	Jøder blev fordrevet fra Italien.
1050	<i>Synoden i Narbonne</i> forbød kristne at bo i jøders hjem.
1078	”Pave Gregor d. 7. bestemte, at jøder ikke kunne indtage embeder eller være kristnes overordnede.” ⁶
1078	<i>Synoden i Gerona</i> tvang jøder til at betale kirkeskat.
1096	Det første korstog blev iværksat. Selv om hovedformålet med korstogene var at befri Jerusalem fra muslimerne, var jøderne et andet mål. Da soldaterne bevægede sig igennem Europa på vej til Det Hellige Land, blev store skarer af jøder stillet over for valget: ”Kristus-mordere, omfavn korset eller dø!” I Rhin-dalen alene blev 12.000 jøder dræbt under det første korstog. Denne adfærd fortsatte i de otte følgende korstog indtil det niende i 1272.
1099	Korsfarerne tvang alle jøder i Jerusalem ind i en synagoge midt i byen og satte ild til den. De, som forsøgte at undslippe blev tvunget tilbage i den brændende bygning.
1121	Jøder blev drevet i landflygtighed fra Flandern (en del af det nuværende Belgien).
1130	Nogle jøder i London blev anklaget for at have myrdet en syg mand. Den jødiske

befolkning i byen blev afkrævet en erstatning på 1 million Mark.

1146 Det andet korstog blev indledt. En fransk munk ved navn Rudolf stillede krav om jødernes udslettelse.

1179 Det tredje Laterankoncil kanon 24 erklærede: ”Jøderne bør være kristnes slaver, men bør samtidigt behandles venligt på grund af humanitære hensyn.” Kanon 26 erklærede, at ”kristnes vidnesbyrd imod jøder skal tillægges mest vægt i alle sager, hvor de bruger deres egne vidner imod kristne.”⁷

1180 Den franske konge Filip August fandt på at beslaglægge al jødisk ejendom og udvise jøderne fra landet. Der var ingen lovmæssig begrundelse for denne handling. De fik tilladelse til at sælge alt løsøre, men deres faste ejendom (jord og huse) blev stjålet af kongen.

1189 Jøder blev forfulgt i England. Kronen gjorde krav på al jødisk ejendom. De fleste af deres huse blev afbrændt.

Henvisninger

1. "A Calendar of Jewish Persecution" på "Hear Now", en messiansk-jødisk hjemmeside. Se: www.hearnow.org/caljp.htm
2. Randy Felton: "Anti-Semitism and the Church" på www.haydid.org/antsemr.htm
3. Fritz B. Voll: "A Short Review of a Troubled History" på www.jcrelations.com/res/incidents.htm#protokols1
4. "Classical and Christian Anti-Semitism" på www.virtualjerusalem.co.il/education/education/holocaust/
5. Max Solbrekken: "The Jews & Jesus: Mistreatment of Jews: Christian Shame" på www.mswm.org/jews.htm
6. Fritz B. Voll: "A Short Review of a Troubled History" på www.jcrelations.com/res/incidents.htm#protokols1

7. Bob Michael: "Jews as Serfs" på www.uni-heidelberg.de/subject/hd/fak7/hist/e3/gen/

© 1997 til 2003 inkl. Ontario Consultants on Religious Tolerance. Senest opdateret 15. august 2002. Forfatter: B.A.Robinson. www.religioustolerance.org/jud_pers.htm

Israel Experience College Scholarship Program Handbook, version 1.0, Robert Stearns et al., Kairos Publishing, juni 2004; pp 8-13, 68-69, 71-88.

8.

ANTI-JØDEDOM: 1201 – 1800

Forfølgelse af jøder fra kristen side fortsætter.

1205	Pave Innocent III skrev til ærkebiskopperne i Sens og Paris, at ”jøderne, ved deres egen skyld, er overdraget til evig trældom, fordi de korsfæstede Herren ... Som trælle, der er forkastet af Gud, om hvis død de på ond vis har sammensvoret sig, skal de som virkningen af selve denne handling anerkende sig at være trælle af dem, som Kristi død har gjort fri ...”
1215	Det fjerde Laterankoncil godkendte kirkelove, som forordnede, at ”jøder og muslimer skal bære en særlig klædedragt”. De skulle også gå med et mærke i form af en ring. Dette var for, at man lettere kunne skelne dem fra kristne. Denne praksis spredte sig efterhånden til andre lande.
1227	<i>Synoden i Narbonne</i> fordrede, at jøder skulle bære et ovalt mærke. Denne fordring blev genindført i 1930'erne af Hitler, som forandrede det ovale mærke til en davidsstjerne.
1229	Den spanske inkvisition begynder. Senere, i 1252, bemyndiger pave Innocent IV inkvisitorerne til at anvende tortur.
1236	Pave Gregor beordrede kirkelederne i England, Frankrig, Portugal og Spanien til at beslaglægge jødiske bøger på den første lørdag i fasten.
1259	En ”synode i ærkebispedømmet i Mainz beordrede jøderne til at bære gule mærker” ¹
1261	Hertug Henrik III af Brabant i Belgien fastsatte i sit testamente, at ”Jøder ... skal fordrives fra Brabant og fuldstændigt udslettes, så at der ikke bliver en eneste tilbage, undtagen de, som er villige til, i lighed med andre handelsfolk, at øve handel uden pengeudlån og åger.” ²
1267	<i>Synoden i Wien</i> beordrede jøderne til at gå med hatte med horn. Thomas Aquinas sagde, at jøder burde leve i evig trældom.
1290	Jøder blev fordrevet fra England. Cirka 16.000 forlod landet.
1298	Jøder blev forfulgt i Østrig, Bayern og Franken. 140 jødiske samfund blev ødelagt; i løbet af seks måneder blev flere end 100.000 jøder dræbt.
1306	100.000 jøder blev drevet i landflygtighed fra Frankrig. De måtte rejse med kun det tøj, de stod og gik i og kun mad til én dag.
1320	40.000 franske hyrder drog til Palæstina på Hyrdekorstoget. Undervejs blev 140 jødiske samfund ødelagt.
1321	I Guienne i Frankrig blev jøder anklaget for at have opildnet forbrydere til at forgifte nogle brønde. 5.000 jøder blev brændt levende på bålet.
1338	Rådsherrerne i Freiburg forbød opførelsen af anti-jødiske scener i byens passionsspil på grund af de blodige og livsfarlige reaktioner imod jøder, som fulgte på opførelserne.
1347+	Skibe fra Det Fjerne Østen bragte rotter med til havne i Middelhavet. Rotterne førte Den Sorte Død med sig. Først spredte lopper sygdommen fra rotterne til mennesker. Efterhånden, som plagen forværredes, spredte bakterierne sig fra menneske til menneske. I løbet af fem år var dødstallet nået op på 25 millioner. I England varede det to århundreder, førend befolkningen havde nået samme niveau som før pesten. Folk så sig omkring efter nogen, man kunne give skylden. De lagde mærke til, at en mindre procentdel af jøder end af kristne blev smittet med sygdommen. Dette skyldtes utvivlsomt de jødiske sundheds- og spiseregler, som var blevet overleveret fra gammeltestamentlig tid. Der gik rygter om, at Satan beskyttede jøderne, og at de betalte Satan tilbage ved at forgifte brønde, som blev brugt af kristne. Løsningen var at torturere, myrde og brænde jøderne. ”I Bayern ... omkom 12.000 jøder; i den lille by Erfurt ... 3.000; Rue Brulée ... 2.000 jøder; nær Tours blev der gravet en vældig grøft, som blev

	<i>fyldt med brændende træ og på en enkelt dag blev 160 jøder brændt.</i> ³
1354	12.000 jøder blev henrettet i Toledo.
1374	En epidemi af besættelse brød ud langs den sydlige del af Rhinen i det, som nu er Tyskland. Man så mennesker ” <i>hoppe og danse og opføre sig i vild ekstase.</i> ” Dette blev udløst af entusiastisk festivitas på Sankt Hans Dag – en forkristnet udgave af en gammel hedensk sommerfest, som stadig blev fejret af den brede befolkning. Epidemien bredte sig over hele Rhin-området og til store dele af Nederlandene og Tyskland. Skarer på 500 eller flere kunne på én gang blive grebet af ekstasen. Man prøvede med åndsudrivninger, men lykkedes ikke. Pilgrimstog til Sankt Vitus’ helligdom blev forsøgt, men det syntes blot at forværre problemet. Til slut spredte det rygter om, at Gud var vred, fordi de kristne havde været overdrevent tolerante over for jøderne. Gud havde forbandet Europa, ligesom han gjorde med Saul, dengang denne havde vist Guds fjender barmhjertighed i Det Gamle Testamente. Jøder ” <i>blev udplyndret, pint og myrdet i titusindvis.</i> ” Langt om længe brændte epidemien ud af sig selv to århundreder senere, i slutningen af det 16. århundrede. ⁴
1391	Jødeforfølgelser begyndte i Sevilla og i 70 andre jødiske samfund ud over Spanien.
1394	For anden gang blev jøder drevet i landflygtighed fra Frankrig.
1431+	Byrådet i Basel ”forbød jøder at gå på universitetet, at optræde som mellemmand ved indgåelsen af kontrakter imellem kristne og krævede, at de skulle overvære prædikener i kirken.” ⁵
1434	”Jødiske mænd i Augsburg skulle sy gule knapper på deres klæder. Ud over Europa blev jøder tvunget til at gå med langt undertøj, en frakke med en gul lap, bjælder og høje, spidse gule hatte med en stor knap på.” ¹
1453	Franciskanermunken Capistrano overtalte kongen af Polen til at afskaffe alle jødernes borgerrettigheder.
1478	Spanske jøder var blevet kraftigt forfulgt siden det fjortende århundrede. Mange havde omvendt sig til kristendommen. Den spanske inkvisition var blevet oprettet af Kirken med henblik på at opdage uoprigtige omvendelser. Der blev vedtaget love, som forbød efterkommerne af jøder eller muslimer at gå på universitetet, tilslutte sig religiøse ordener, beklæde offentlige embeder eller udøve en lang række af erhverv.
1492	Jøder fik valget imellem at lade sig døbe som kristne eller blive forvist fra Spanien. 300.000 forlod Spanien uden en krone på lommen. Mange udvandrede til Tyrkiet, hvor de oplevede tolerance blandt muslimerne. Andre omvendte sig til kristendommen, men fortsatte ofte med at praktisere jødedommen i al hemmelighed.
1497	Jøder blev landsforvist fra Portugal. 20.000 forlod landet hellere end at lade sig døbe som kristne.
1516	Guvernøren i Republikken Venedig besluttede, at jøder kun kunne få lov at bo i et enkelt område af byen. Det lå i Syd-Girolamo Sogn og blev kaldt ” Ghetto Novo ”. Dette var den første ghetto i Europa. Hitler tog dette begreb i anvendelse i 1930’erne.
1523	Martin Luther publicerede sit essay: ”At Jesus blev født som jøde”. Han håbede, at store skarer af jøder ville omvende sig til kristendommen. Det gjorde de ikke, og han begyndte at skrive og prædike had imod dem. Luther er i de senere år blevet fordømt for at være særdeles antisemitisk. Der er noget om anklagen; dog var han sandsynligvis typisk for de fleste kristne på hans tid.
1539	Et passionsspil blev forbudt i Rom, fordi det tilskyndede til voldelige overfald på byens jødiske borgere. ⁹
1540	Jøder blev udvist af Napoli.
1543	Da Martin Luther var i tyverne, havde han regnet med, at jøder ville omvende sig

til kristendommen i store tal. *Frustreret over deres modvillighed udviklede han et had til jøderne*, som det kommer til udtryk i hans breve til præsten Spalatin i 1514, da han var 31 år gammel. Han skrev: ”Jeg er nået til den konklusion, at jøderne altid vil forbande og bespotte Gud og hans konge, Kristus, således som alle profeterne har forudsagt ... For på den måde er de af Guds vrede blevet overgivet til en forkastelig tankegang, så at de må blive uforbederlige, som Prædikerens Bog siger det, for enhver, som er uforbederlig, bliver snarere værre end bedre ved straf.”⁶

I 1543 skrev han i ”**Om Jøderne og deres Løgne**”: ”Hvad skal vi kristne nu stille op med dette jødernes forkastede og fordømte folk? ...

- For det første foreslår jeg, at man sætter ild på deres synagoge eller skole ...
- Dernæst tilråder jeg, at man ligeledes skal nedbryde og ødelægge deres huse ... I stedet kunne man anbringe dem under et tag eller i en stald, som man gør med sigøjnere ...
- For det tredje, at man fratager dem alle deres bønnebøger og talmudskrifter, hvori der læres så meget afguderi, løgn, forbandelse og bespottelse.
- For det fjerde, at man under dødsstraf forbyder deres rabbinere fremtidigt at undervise
- For det femte, at man fuldstændigt fratager jøderne retten til at rejse frit omkring ...
- For det sjette skulle man forbyde dem al ågerhandel og fratage dem alle rede penge og guld- og sølvsmykker og lægge dem til side i forvaring ...
- For det syvende skulle man nu give de unge, kraftige jøder og jødinder plejl, øxe, hakke, spade, rok og ten i hånden og lade dem tjene brødet i deres ansigts sved, som det er pålagt Adams børn ...

Men befrygter vi, at de skal volde os skade på legeme, hustru, børn, tyende, kvæg osv., når de skal tjene eller arbejde for os ... så lad os ... for bestandigt bortvise dem fra landet. For som vi har hørt, er der en stor Gudsvrede over dem, så at mild barmhjertighed kun gør dem værre og værre og strenghed kun ganske lidt bedre. Derfor bort med dem for stedse. ... Kort og godt, kære fyrster og herrer, som har jøder til undersåtter, dersom dette mit råd ikke behager jer, så find et bedre, for at I og vi alle kan blive fri for jødernes ulidelige, djævelske belastning ...⁷

1550 Jøder blev udvist fra Genova og Venedig.

1555 **12. juli**: En romersk-katolsk pavelig bulle: ”*Cum nimis absurdum*” fastsatte, at jøder skulle gå med mærker og bo i ghettoer. De måtte ikke besidde ejendom uden for ghettoen. Leveforholdene var forfærdelige: over 3.000 mennesker blev tvunget til at bo på et område på godt tre hektar. Kvinder skulle bære gule slør eller tørklæder; mænd skulle bære et gult stykke stof på deres hat.⁸

1582 Jøder blev udvist af Holland.

1648-9 Chnielnicki Bogdan førte an i en opstand imod det polske herredømme i Ukraine. Det sekundære formål for Bogdan og hans tilhængere var at udrydde alle jøder i landet. Massakren begyndte med nedslagtningen af cirka 6.000 jøder i Nemirov. Der fandt andre større masse mord sted i Tulchin, Polonnoye, Volhynia, Bar, Lvov osv. Jødiske optegnelser anslår, at i alt 100.000 jøder blev myrdet og 300 samfund tilintetgjort.

Jødiske læger blev forfulgt af kirken

Den europæiske lægevidenskab blev i Middelalderen begrænset af den kristne kirke. Kirken lærte, at det var trosstridigt at søge en naturlig helbredelse hos en læge, når man kunne få overnaturlig hjælp fra en præst. Nogle kirkeledere kritiserede lægeuddannelsessteder, fordi de underviste om, at sygdomme og forstyrrelser stammede fra naturlige midler og ikke fra Satans onde indsats. Når lægevidenskaben stod i så lav kurs blandt kristne, blev meget af lederskabet, da man nåede det tiende århundrede, ydet af jødiske og muslimske lærere. Det skyldtes hovedsageligt jøder, at de medicinske uddannelsessteder i Salerno og Montpellier blev oprettet i det 10. århundrede.

Paverne Eugenius 4., Nikolaus 5. og Calixtus 3. forbød kristne at tage imod tjenesteydelser fra en jødisk læge. Rådene i Trulla i det 8., Béziers og Alby i det 13, Avignon og Salamanca i det 14. Bamberg-synoden i det 15. og rådet i Avignon i det 16. århundrede osv. beordrede også kristne til ikke at søge helbredelse hos jødiske læger og kirurger. Dette fortsatte ind i det 17. århundrede, hvor byen Hall i Würtemberg (i det nuværende Tyskland) tildelte en jødisk læge nogle privilegier ”på grund af hans beundringsværdige erfaring og dygtighed.” Gejstligheden i Hall klagede over dette: ”... det ville være bedre at dø med Kristus end at blive helbredt af en jødelæge, som fik hjælp af Djævelen.”

Henvisninger

1. Max Solbrekken: "The Jews & Jesus: Mistreatment of Jews: Christian shame" på www.mswm.org/jews.htm
 2. Edward Vanhoutte: "Importance and unimportance of the Jews of Belgium from the Middle Ages to the Enlightenment" på pcger17.uia.ac.be/JEWS.html
 3. "A Calendar of Jewish Persecution" på "Hear Now", en messiansk-jødisk hjemmeside. Se: www.hearnow.org/caljp.htm
 4. A.D. White: "A History of the Warfare of Science with Theology in Christendom", Prometheus Books, Buffalo, New York (genoptrykt 1993), bind II, pp. 137-140.
 5. "Classical and Christian Anti-Semitism" på www.virtualjerusalem.co.il/education/
 6. "Modern History Sourcebook: Luther Before 1517: Letters to Spalatin", www.fordham.edu/halsall/mod/1514luther.html
 7. "Om Jøderne og deres Løgne" (1543), oversat til dansk af Christian Truelsen; Tidehvervs Forlag, 1999.
 8. "Curious and unusual: Rome's ghetto: The old Jewish quarter" på www.geocities.com/Paris/Arc/5319/roma-c9.html
 9. A. James Rudin: "A Jewish View of Gibson's 'Passion'. The film may transmit negative attitudes, stereotypes and caricatures about Jews." *Beliefnet*, 2004, på www.beliefnet.com
- © 1997-2004 Ontario Consultants on Religious Tolerance. Nyeste opdatering 21. maj 2004. Forfatter: B.A. Robinson. www.religioustolerance.org/jud_pers.htm

Anti-semitisme: Racebaseret jødeforfølgelse 1800-1945, inkl. jødeudryddelserne (Holocaust eller Shoah)

Kristnes forfølgelse af jøder fortsætter.

Forandringen fra religiøst-baseret til race-baseret forfølgelse.

Før 1800 Forfølgelserne var rettet imod tilhængere af jødedommen på grund af deres religiøse tro; vi har henvist til den som anti-jødedom. Jøder kunne undslippe undertrykkelse ved at konvertere til kristendommen og lade sig døbe. Den kristne kirke lærte i forgangne århundreder, at *alle* jøder (fortid, nutid, fremtid) var ansvarlige for Jesu død. Kirken mente også, at nogle jøder måtte have lov til at forblive i live, fordi Johannes' Åbenbaring i Bibelen nævnte, at de havde en rolle at spille i "endetiden" Man konkluderede, at det måtte være i orden at gøre jødernes tilværelse miserabel.

Siden ca. 1800 "... blev nationalisme en fremtrædende værdi i de vestlige og arabiske verdener ... og antisemitismen fokuserede i stadig stigende grad på jøderne som folk og nation." 15 Forfølgelse blev en form for racisme og er generelt blevet kaldt antisemitisme – et ord "skabt af en antisemit, Wilhelm Marr [i 1873]. Marrs hensigt var at erstatte det tyske ord Judenhass (jødehad) med et udtryk, som kunne få jødehaderne til at lyde mindre vulgære og endda lidt videnskabelige." 15 Ordet antisemitisk er ikke et særligt godt valg, fordi roden "semitisk" henviser til en gruppe af sprog, ikke til et enkelt sprog eller til en race, et folk eller en nation. Imidlertid anvendes det næsten overalt i dag.

Antisemitisme: Forfølgelse af jøder ud fra racemæssige skillelinjer

Senere angreb på jøderne havde tendens til at være racemæssigt begrundet. De blev især udført af staten. Det jødiske folk blev betragtet som et anderledes folk eller en anderledes race.

1806 En fransk jesuitpræst, Abbé Barruel, havde skrevet en afhandling, hvori Frimurerordenen fik skylden for Den Franske Revolution. Senere udstedte han et brev, som påstod, at det ikke var frimurerne, men jøderne, der var de skyldige. Senere i det 19. århundrede udløste dette i Tyskland, Polen og visse andre europæiske lande en tro på, at der eksisterede en international jødisk sammensværgelse.

1846-78 Pave Pius 9. genindførte alle de tidligere restriktioner imod jøder inden for Vatikanstaten. Alle jøder under pavens herredømme måtte kun bo i Roms ghetto – den sidste i Europa indtil nazitiden. Den 3. september 2000 saligkårede Pave Johannes Paul 2. Pius 9; dette er det sidste skridt før helligkårelsen. Han forklarede: "*At saligkåre en kirkens søn fejrer ikke nogle specielle historiske valg, han har truffet; snarere peger det ham ud som en, man bør efterligne og ære for hans gode egenskaber.*"

1858 Da han var seks år gammel, blev Edgardo Mortara bortført fra sin jødiske familie af romersk-katolske embedsmænd, efter at de havde opdaget, at en tjenestepige i hemmelighed havde døbt ham. Han blev ikke leveret tilbage til sin familie, men opdraget som katolik. Med tiden blev han præst.

1873 Udtrykket "antisemitisme" anvendes for første gang i en pamflet af Wilhelm Marr med titlen "Jødiskhedens sejr over teutonismen".

1881 Alexander 2. af Rusland blev myrdet af yderligtgående. Jøderne fik skylden. Omkring 200 forskellige pogromer mod jøderne fulgte. ("*Pogrom*" er et russisk ord, der betyder "tilintetgørelse, hærgen, optøjer". I Rusland var en pogrom som regel pøbeloptøjer imod jødiske enkeltpersoner, butikker, hjem eller virksomheder. De blev ofte støttet eller tilmed organiseret af regeringen.) Tusindvis af jøder blev hjemløse og forarmede. De få personer, der blev anklaget for forbrydelser i den

	forbindelse fik meget milde domme. ¹
1893	"... <i>anti-semitiske partier vandt 16 pladser i den tyske rigsdag.</i> " ²
1894	<p>Kaptajn Alfred Dreyfus, en officer i den franske generalstab, blev dømt for forræderi. Beviserne imod ham bestod af et stykke papir fra hans papirkurv med en anden persons håndskrift og af papirer, som var forfalsket af nogle antisemitiske officerer. Han blev idømt fængsel på livstid på Djæveløen ud for Sydamerikas kyst. Den franske regering var klar over, at det i virkeligheden var en major Esterhazy, som var den skyldige.³ Kirken, regeringen og hæren stod sammen om at undertrykke sandheden. Forfatteren Emile Zola og politikeren Jean Jaurès kæmpede for retfærdighed og menneskerettigheder. Efter 10 år faldt den franske regering, og Dreyfus blev erklæret fuldstændig uskyldig. Dreyfus-affæren var nyhedsstof verden over i årevis. Den motiverede journalisten Theodor Herzl til at skrive en bog i 1886: "Den jødiske stat: En moderne løsning på det jødiske spørgsmål." Bogen førte til grundlæggelsen af zionistbevægelsen, som kæmpede for et jødisk hjemland. Et halvt århundrede senere blev staten Israel født.</p>
1903	Under påsken organiserede agenter for regeringen en anti-jødisk pogrom i Kishinev i Moldova. Den lokale avis offentliggjorde en serie af opflammende artikler. En kristent barn blev fundet myrdet, og en ung kristen kvinde på det jødiske hospital begik selvmord. Jøderne fik skylden for dødsfaldene. Resultatet var vold. De 5.000 soldater i byen greb ikke ind. Da røgen lettede, var 49 jøder blevet dræbt, 500 såret; 700 hjem var blevet plyndret og ødelagt, 600 butikker og foretagender plyndret, 2000 familier var blevet hjemløse. Senere fandt man ud af, at barnet var blevet myrdet af sine slægtninge, og at selvmordet intet havde med jøder at gøre. ⁴
1905	Okhrana, det hemmelige russiske politi under Zar Nicholas 2, forvandlede en tidlig antisemitisk roman til et dokument med titlen: "Zions Viser Protokoller" . Den blev udgivet privat i 1897. En russisk-ortodoks præst, Sergius Nilus, udgav den officielt i 1905. Den blev lanceret som optegnelsen fra "hemmelige møder af rabbinere, hvis formål det var at undertvinge og udrydde de kristne." ⁵ Protokollerne blev brugt af Okhrana i en propaganda-kampagne, som stod i forbindelse med massakrer på jøderne, zarist-pogromerne i 1905.
1915	600.000 jøder blev med magt flyttet ind i landet fra Ruslands vestlige grænser. Cirka 100.000 døde af kulde og sult.
1917	"I den borgerkrig, der fulgte efter bolsjevik-revolutionen i 1917, brugte den reaktionære Hvide Hær i vid udstrækning protokollerne til at opildne til udbredte nedslagtinger af jøder." ⁵ 200.000 jøder blev myrdet alene i Ukraine.
1920	Protokollerne når til England og USA. De bliver afsløret som en forfalskning, men bliver vidt udbredt. Henry Ford (ham med bilerne) sponserede et studie af jødernes internationale aktiviteter. Dette førte til en række antisemitiske artikler i <i>The Dearborn Independent</i> , som blev trykt i en bog: "Den internationale jøde".
1920	I Tyskland lagde man skylden for landets nederlag i Første Verdenskrig og de efterfølgende vedvarende økonomiske vanskeligheder på "den jødiske indflydelse" . En enkelt antisemitisk plakat er blevet bevaret fra den tid. ⁶ Den viser en tysk - formodentlig kristen - kvinde, en mandlig jøde med fortrukne ansigtstræk, en kiste og ordet "Deutschland" (Tyskland).

I USA VISTE EN MENINGSUNDERSØGELSE I APRIL 2004, AT 34 % AF BEFOLKNINGEN UNDER 30 ÅR OG 42 % AF AFRIKANSK-AMERIKANERE SIGER, AT DE FØLER, AT JØDERNE VAR ANSVARLIGE FOR JESU DØD, HVILKET ER VÆSENTLIGT FLERE END I 1997, HVOR DET VAR HENHOLDSVIS 10 % OG 21 %.

1920'erne-1930'erne **Hitler havde i 1925 udsendt "Mein Kampf"**, hvori han skrev: "Så tror jeg da nu at handle i den almægtige skabers ånd, når jeg siger: *Idet jeg værger mig imod jøden, kæmper jeg for Herrens værk.*"¹⁶ Protokollerne blev brugt af nazisterne til at oppiske et had i befolkningen mod jøderne i 1930'erne. Der fandt omfattende pogromer sted i Grækenland, Ungarn, Mexico, Polen, Rumænien og USSR. I radioprogrammer med mange konservative amerikanske kirkefolk, såvel romersk-katolske som protestantiske, blev jøder hyppigt angrebet. Charles E. Coughlin var en af de bedst kendte. "I 1930'erne hørte radiolytterne ham rase imod den jødiske trussel imod Amerikas økonomi og forsvare Hitlers behandling af jøderne som retfærdiggjort af kampen imod kommunismen."¹² Andre konservative kristne ledere, såsom Frank Norris og John Straton, støttede jøderne.⁷

Diskrimination imod jøder i Nord-Amerika er vidt udbredt. Mange universiteter sætter begrænsninger på det antal af jødiske studerende, som de vil give optage. Harvard optog alle studenter på basis af deres resultater indtil efter Første Verdenskrig, da andelen af jødiske studerende nærmede sig 15 %. Så oprettede man et uformelt kvotesystem. I 1941 havde Princeton mindre end 2 % jøder blandt sine studerende. Jøder blev rutinemæssigt udelukket fra de fine klubber, dyre nabolag osv.⁸

1933 Hitler tog magten i Tyskland. Den **1. april** organiserede Julius Streicher en endags-bojkot af alle jødisk-ejede forretninger i landet. Dette blev begyndelsen på en vedvarende undertrykkelse fra nazistisk hold, som kulminerede i holocaust, jødeudryddelserne. Jøder blev "forment adgang til embeder, juridiske stillinger og universiteter, fik ikke lov til at undervise på skoler og kunne ikke være avisredaktører."² To år senere blev jøder ikke længere betragtet som borgere. Mange jøder foretrækker at omtale folkemordet i Anden Verdenskrig som "Shoah" – hvilket betyder 'katastrofe' på hebraisk (*Hashoah*). Ordet "holocaust" kommer fra græsk og betyder 'et fuldstændigt (holos) opbrændt (kaustos) offer'. For mange jøder er det teologisk anstødeligt at antyde – ved at anvende ordet holocaust – at de europæiske jøder blev dræbt som et offer til Gud. Ikke desto mindre er det en generel forståelse, at de fleste mennesker ikke lægger sådan en betydning i udtrykket, når de bruger det græske ord holocaust.

1934 Forskellige love blev indført i Tyskland for at tvinge jøder ud af skoler og erhverv.

1935 Nazisterne vedtager Nürnberg-lovene, hvorved borgerrettighederne forbeholdes mennesker af "tysk eller beslægtet afstamning." Jøder blev statsløse.

1936 Kardinal Hlud af Polen opfordrede katolikker til at boykotte jødiske foretagender.

1938 Den **9. november** sendte den nazistiske regering stormtropper, SS og Hitler Jugend på en pogrom, som dræbte 91 jøder, sårede hundreder, afbrændte 177 synagoger og plyndrede 7.500 jødiske butikker. Man kunne se knust glas overalt; glasskårene gav denne begivenhed dens navn, Krystalnatten.⁹

1938 Hitler bragte århundredgamle kirkelove tilbage og beordrede, at alle jøder skulle bære en gul davidsstjerne som identifikation. Nogle få hundrede tusinde jøder fik tilladelse til at forlade Tyskland efter at have overdraget alle deres værdier til regeringen.

1939 Holocaust, Shoah, den systematiske udryddelse af jøder i Tyskland indledes. Processen endte først i 1945 ved Anden Verdenskrigs afslutning. Cirka 6 millioner jøder (1½ million af dem børn), 400.000 romaer (sigøjnere) og andre blev slagtet. Nogle blev dræbt af dødspatrujler; andre blev langsomt dræbt i lastvogne med kulilte; andre igen blev gasset i store flokke i Auschwitz, Dachau, Sobibor, Treblinka og andre udryddelseslejre. Officielt blev udryddelserne beskrevet af nazisterne som at underkaste jøderne "særbehandling" eller som en løsning på det jødiske problem. Guld, som man tog fra ofrenes tænder, blev genanvendt; håret blev brugt i fremstillingen af madrasser. I udryddelseslejren

Buchenwald fremstillede man lampeskærme af menneskehud; det forekommer imidlertid at have været et enkeltstående tilfælde. Der spredte sig et rygte om, at jødiske lig regelmæssigt blev forarbejdet til sæbe. Historien synes imidlertid at være usand.¹⁰

1940 Vichy-regeringen i Frankrig samarbejdede med Nazi-Tyskland ved at indefryse cirka 80.000 jødiske bankkonti. **I løbet af de næste fire år deporterede den 76.000 jøder til nazistiske dødslejre; kun ca. 2.500 overlevede.** Først i 1995 var en fransk præsident, Jacques Chirac, i stand til at indrømme, at staten bar en tung del af ansvaret for denne massetilfangetagelse og deportationerne af jøder, såvel som for beslaglæggelserne af ejendom og værdier, som blev udført med Vichy-regimets aktive hjælp.¹¹

AF AMERIKANERE MELLEM 18 OG 34 ÅR, SOM HAR SET MEL GIBSONS FILM "THE PASSION OF THE CHRIST", MENER 42 %, AT JØDERNE VAR ANSVARLIGE FOR, AT JESUS BLEV DRÆBT.

1941 Holocaust-museet i Washington, D.C., anslår, at 13.000 jøder døde den 19. juni under en pogrom i Bukarest i Rumænien. Den var beordret af det pronazistiske, rumænske regime under marskal Ion Antonescu. Den nuværende regering har indrømmet, at denne udåd fandt sted, men de fleste rumænere bliver ved med at benægte, at jøderne blev dræbt på ordre af deres egen regering.¹²

Polske indbyggere i byen Jedwabne i det nordøstlige Polen dræbte hundredvis af jøder, enten ved bogstaveligt at slå dem til døde eller ved brænde dem levende i en lade. Ifølge Associated Press: *"Den rolle, de polske indbyggere spillede, blev fortiet i næsten seks årtier indtil udgivelsen af en bog af emigreret polsk historiker, Jan Tomasz Gross. Efter at bogen udkom i 2000, iværksatte den polske regering en undersøgelse. 'Polakkernes rolle var afgørende for udførelsen af denne forbrydelse', sagde den offentlige anklager, Radoslaw Ignatiew. Bogen, "Naboer", satte gang i en national selvransagelse blandt polakkerne, hvoraf mange havde svært ved at tro, at andre end nazisterne kunne have begået en sådan grusomhed."*¹⁴ "Grundig polsk undersøgelse af massakre på jøder under krigen", Associated Press. Offentliggjort i The Toronto Star 9. juli 2002. Se www.thestar.com/NASApp/cs/¹³

1942 **Tyskland naziledere traf på Wannsee-konferencen beslutning om "die Endlösung", den endegyldige løsning på jødespørgsmålet, hvilket indebar forsøget på at udrydde alle jøder i Europa.** Fra 28. til 31. juli blev næsten 18.000 russiske indbyggere i ghettoen i Minsk i det nuværende Hvide Rusland udsløjet. Dette kom oven i 5.000 til 15.000, som var blevet massakreret i tidligere pogromer i samme by. Dette udgjorde blot en af mange pogromer af lignende art, som fandt sted under Anden Verdenskrig.¹⁴

1945 **Jødeudryddelserne (Shoah, Holocaust) endte, da de allierede styrker indtog de nazistiske dødslejre.**

1946 Selv om Anden Verdenskrig endte året før, fortsatte de antisemitiske pogromer, særligt i Polen, og resulterede i mange jøders død.

Folkemordets arv

The New Internationalist, oktober 2004

”I 1939, kort før Anden Verdenskrig, ansloges den jødiske befolkning på jorden til cirka 16 millioner, hvoraf omkring 11 millioner ansloges at have boet i Europa. Efter krigen var den europæiske, jødiske befolkning reduceret til cirka 5 millioner.

Hvis ikke 6 millioner jøder var blevet dræbt under jødeudryddelserne, og under forudsætning af en gennemsnitlig vækstrate i befolkningen på 1,4 % (det nuværende verdensgennemsnit), så ville der i 2004 have levet cirka 40 millioner ud over jorden eller næsten tre gange det nuværende antal.”

I nummeret af *The New Internationalist* for oktober 2004 stod der:

- En meningsmåling i april 2004 i USA viste, at 34 % af de adspurgte under 30 år og 42 % af afrikansk-amerikanerne siger, at de føler, at jøderne var ansvarlige for Jesu død, væsentligt højere end ved en måling i 1997 (hhv. 10 og 21 %).¹
- Af amerikanere mellem 18 og 34 år, som har set Mel Gibsons ”*The Passion of the Christ*”, tror 42 %, at jøderne var ansvarlige for Jesu død.¹
- En meningsmåling i 10 vesteuropæiske lande i 2004 viste, at i gennemsnit 21,8 % af dem, der svarede, nærede antisemitiske opfattelser.²
- 16,4 % mener, at jøder er mere villige til at bruge tvivlsomme metoder for at opnå, hvad de ønsker.²
- 49 % føler, at jøder snakker for meget om, hvad der hændte dem under jødeforfølgelserne (Shoah). Tyskland med 56 % og Østrig med 54 % rangerer højest.²
- 35 % af de adspurgte italienere mener, at jøder i hemmelighed kontrollerer finansverdenen og medierne, og flere end 11 % føler, at antallet af omkomne jøder under Shoah er overdrevet.³
- 15 % af briterne mener, at ”størrelsen af de nazistiske jødeudryddelser er blevet overdrevet”.⁴

EN MENINGSMÅLING I 10
VESTEUEOPÆISKE LANDE I 2004
VISTE, AT I GENNEMSUIT 21,8 %
AF DEM, DER SVAREDE, NÆREDE
ANTISEMITISKE OPFATTELSEK.

1. *Belief that Jews were responsible for Christ's death increases*

2. *Anti-Defamation League: Attitudes Toward Jews, Israel and the Palestinian-Israeli Conflict in Ten European Countries, April 2004.*
www.adl.org/anti_semitism/european_attitudes_april_2004.pdf

3. *Italian Opinion on the Israeli-Palestinian Conflict and the Mideast Question, Eurispes Research Institute, januar 2004.*

4. *JC/ICM Poll Findings' offentliggjort i Jewish Chronicle, 23. januar 2004.*

Spørgsmål og svar

Den kristne antisemitismes historie og den nazistiske jødeudryddelse (Shoah)

1. Nævn tre skriftsteder, som underbygger, at pagtsforholdet mellem Gud og Abrahams efterkommere er den grundlæggende årsag til den igangværende fortørnelse rettet imod jøderne.
2. Forklar med en eller to sætninger forskellen mellem, at jøderne er blevet ”udvalgt” af Gud, og den fortolkning at jøderne er Guds ”yndlinge”.
3. Nævn nogle af de forkerte opfattelser og tankegange, der har ført til kristen antisemitisme i fortiden.
 - a. Nævn to eksempler på, hvordan dette udvirkede sig i historien, og på berømte enkeltpersoner, som bidrog til det.
4. Nævn de to hovedskoler inden for jødisk tænkning, som fandtes på Jesu tid.
 - a. Hvilken skole blev Jesus opfattet som en del af?
5. Nævn fire hovedgrupper eller ledere i antisemitismens historie.
6. Opregn deres grunde eller motiver til at forfølge jøderne.
7. Hvilke ligheder synes du, der er imellem disse enkeltpersoner eller grupper?
8. Hvilken person eller tidsperiode medførte et klart brud med de jødiske rødder for den kristne tro?
 - a. Hvornår ophørte den kristne kirke med at fejre de jødiske højtider, fordi det blev forbudt?
9. Beskriv den ”syndebuk”-mentalitet, som kommer til syne, når folk giver jøder skylden for de dårlige ting, der sker med dem, som f.eks. ved Den Sorte Død (1347)?
10. Nævn tre af Martin Luthers forbud i forhold til jøder, som Hitler tog til sig og førte igennem i jødeudryddelserne.
11. Hvornår gik antisemitismen over fra at være religiøst begrundet til at være racemæssigt begrundet?
 - a. Hvad var årsagen til dette skifte?
12. Nævn nogle få af de ugerninger, som blev begået imod det jødiske folk under holocaust (eller shoah), og som mange gerne vil glemme på grund af deres forfærdelige karakter. I Holocaust-museet i Washington D.C. hænger dette vers, så alle, som kommer ind, kan læse det: Esajas 43,12: ”*I er mine vidner*”. Derved bliver vi opfordret til at huske og ikke tillade, at fortiden bliver gentaget. Hvordan bør vi give gensvar på dette klare ord fra Herren?

13. Forklar forskellen mellem udtrykkene 'holocaust' og 'shoah'. Hvorfor foretrækker mange jøder at anvende 'shoah' om masseudryddelsen af jøder under Anden Verdenskrig?
14. Nævn tre lande (ud over Tyskland), som aktivt støttede nazismen og involverede sig i forfølgelse imod det jødiske folk under holocaust.
15. Når du læser de nyere statistikker om folks meninger generelt om jøder og om shoah, og også de nyere antisemitiske statistikker fra den første side af Indledningen, hvordan føler du så?
 - a. Hvad tænker du, din rolle er som kristen i din generation?

Henvisninger

1. "The Pale of Settlement and the pogroms of 1881 in Russia" på 204.165.132.2/crucible/whunts/frames_pogromrussia.htm
2. Fritz B. Voll: "A Short Review of a Troubled History" på www.jcrelations.com/res/incidents.htm#protokols1
3. "The Dreyfus Affair", holocaust.miningco.com/msub15.htm
4. "The Kishinev Pogrom of 1903" på www.netwiz.net/~mhavez/familytales/pogrom.htm
5. "Protocols of the Elders of Zion", artikel. Se www.us-israel.org/jsource/anti-semitism/protocols.html
6. Antisemitisk plakat fra Tyskland i 1920 på holocaust.miningco.com/msub15.htm
7. G.M.Marsden: "Fundamentalism and American Culture", Oxford University Press, Oxford, UK (1980).
8. G.M.Marsden: "Religion and American Culture", Harcourt, San Diego, CA (1990), p. 220
9. Robert Fulford: "Historian recalls life as a Jew among the Nazis", artikel i *Globe and Mail*, Toronto ON, 31. oktober 1998
10. "A Picture Tells a Thousand Words", www.primenet.com/~rvolk/english/antiprop/jewish_soap/
11. Jon Henley: "France faces up to wartime role", *The Guardian*, genoptrykt i *The Toronto Star*, 11. januar 2001 p. A28
12. "Survivors mark Romania pogrom: First memorial to 1941 victims", *Associated Press*, 6. december 2000.
13. "Poles close probe into Jewish wartime massacre", *Associated Press*. Offentliggjort i *The Toronto Star*, Toronto ON, 9. juli 2002, på www.thestar.com/NASApp/cs/
14. "Pogrom", *Vecherny Minsk-avisen*, Minsk, Hvide Rusland, november 1967. Se 204.165.132.2/crucible/whunts/frames_belarus.htm
15. J.Telushkin: "Jewish Literacy: The Most Important Things to Know About the Jewish Religion, It's People and Its History; Item 241: Antisemitism". William Morrow, 1991.
16. Adolf Hitler: "Min Kamp, Bind 1: Et opgør" © Jørgen Paludans Forlag, ny dansk udgave 1966, p. 55. Oversat af Clara Hammerich.

Copyright © 1997-2003 by Ontario Consultants on Religious Tolerance. Seneste opdatering 24. januar 2003. Forfatter: B.A.Robinson. www.religioustolerance.org/jud_pers.htm

Yderligere ressourcer

Prøv også at se i de mange bøger, som er nævnt i fodnoterne i hver sektion af den kristne antisemitismes tidslinje.

"Why the Jews? The Reason for Antisemitism" af Dennis Prager og Joseph Telushkin.

"Constantine's Sword" af James Carroll

"Our Hands are Stained with Blood" af Michael Brown

"CHRISTIAN JIHAD: When We Killed in the Name of Christ" af Dr. Ergun Caner (Grand Rapids: Kregel, 2004).

Jim W. Goll: "Exodus Cry: Sounding a Prophetic Call to Strategic Prayer for Israel and the Jewish People Worldwide". Ventura, California: Regal Books, 2001.

SEKTION II

At samtale med Gud:
**HVORDAN MAN BLIVER EN
VELINFORMERET FORBEDER**

Bøn for de jødiske og arabiske folk

*Jerusalem, på dine mure
stiller jeg vægtene*;
aldrig skal de tie,
hverken dag eller nat.
I, der påkalder Herren,
und jer ikke ro,
og und ikke ham ro,
før han genrejser Jerusalem,
og før han gør den
til lovprisning på jorden.
Es 62,6-7*

En af de mest effektive måder at gå i forbøn på er ved at bede Guds eget Ord tilbage til ham. Det vender jo ikke virkningsløst tilbage til ham, men gør hans vilje og udfører hans ærinde (Esajas 55,11). Da Esajas skrev, at Gud havde stillet vægtene på Jesusalems mure, som aldrig skulle tie, formanede han også dem, ”der påkalder Herren”, til ikke at unde ham ro. Det hebraiske ord for ”påkalde” – *zachar* – er i dag et udtryk fra sekretærarbejdet, som beskriver den opgave at påminde chefen om, hvad hans dagsorden og kalenderaftaler er for i dag. Når vi beder det tilbage til Herren, som han allerede har sagt, at han vil gøre for Israel, jøderne og araberne, så opfylder vi bogstaveligt vægterversene fra Esajas 62,6-7.

Ikke desto mindre fortæller Jeremias 1,12 os også, at Gud selv er Den Højeste Vægter over sit Ord: ”... jeg våger over, at mit ord bliver udført.” Vores almægtige, usynlige Gud vågede ikke blot over Isak (1 Mos 22,12), Jakob (1 Mos 28,15), Hagar og Ismael (1 Mos 16, 11 og 13) og over hele Israel (5 Mos 2,7) i gamle dage, men også nu er han den, der for altid våger over Israel og hele dets folk ... i nutiden og fremtiden.

* Det er dette ord, som i BOGEN – Bibelen på hverdagsdansk, 1. udgave, 1992 er oversat med ”forbedere”. Andre steder i Det Danske Bibelselskabs autoriserede oversættelse fra 1992 er samme hebraiske ord oversat med ”udkigspost”, ”vogter”, ”vagtpost” og igen ”vægter”. (Oversætterens anmærkning.)

5. Mosebog 11,12: ”Det er et land, Herren din Gud våger over. Bestandig hviler Herren din Guds øjne på det, fra begyndelsen til slutningen af året.”

Salme 121, 3b-4: ”Han, som passer på dig, sover aldrig.

*Han, som værner om Israel,
falder aldrig i søvn.”*

(Bibelen på hverdagsdansk, 3. udg. 2007)

Jeremias 31,10b: ”Han, som spredte Israel, samler dem,
han vogter dem som hyrden sin hjord.”

En stor del af problemet, når det gælder bøn for jøderne, araberne og den komplekse konflikt imellem dem, er, at det er vanskeligt med nøjagtighed at vurdere hele sandheden om den mellemøstlige konflikt, som har stået på i generationer. Hver part har sin egen forståelse af de begivenheder, der førte til oprettelsen af staten Israel, til Intifadaen og til de nuværende stridigheder; hver part anklager hyppigt den anden for med overlæg at skjule og forvanske sandheden. Påstande om forvanskning af sandheden fra begge parter bliver derpå yderligere forstærket gennem en generel forudindtagethed og partiskhed – i forhold til den ene eller anden part – som går igennem de fleste former for mediedækning.

Ingen af parterne er skyldfri, og de fleste mennesker på begge sider er i en eller anden udstrækning ofre. ”**I forhold til befolkningstallet er de israelske tab indtil nu ti gange så store, som dem USA led den 11. september 2001. ... Hver eneste israeler kender personligt nogen, som er blevet dræbt eller såret i et nyligt terrorangreb.**”¹ På den anden side kunne man sige noget lignende om det palæstinensiske samfund, selv om det er deres egne folk, som foranstalter myrderierne. **I tillæg til tabene af menneskeliv og det forøgede antal af mennesker, der er blevet handicappet for resten af deres liv, har begge parter oplevet høj arbejdsløshed og store økonomiske problemer. Ifølge**

Associated Press afslørede data, som blev offentliggjort af Det Nationale Forsikringsinstitut i Israel den 23. november 2004, at ”mere end hver femte israeler levede

I FORHOLD TIL BEFOLKNINGSTAL LET ER DE ISRAELSKES TAB INDTIL NU TIL GANGE SÅ STORE, SOM DEM USA LED DEN 11. SEPTEMBER 2001. ... HVER ENESTE ISRAELER KENDER PERSONLIGT NOGEN, SOM ER BLEVET DRÆBT ELLER SÅRET I ET NYLIGT TERRORANGREB.

i fattigdom* i 2003”, hvilket er en stigning fra året før. Samtidigt fremlagde Verdensbanken andre statistiske opgørelser, som viste en økonomisk krise i de tilstødende palæstinensiske områder som resultat af fire års kamp imod Israel. Verdensbanken udtalte, at næsten halvdelen af den palæstinensiske befolkning lever i fattigdom med en indtægt på under 12 kroner om dagen.”²

Men Gud tager ikke parti, sådan som mennesker gør (Josva 5,13-

14), og når han husker på sin pagt med Isak, husker han samtidigt på sit løfte til Ismael (1. Mosebog 17,19-20). Denne indviklede og forvirrende tingenes tilstand tvinger os til ikke at stole på vores egen forstand, men se hen til vores alvidende og medfølende Herre for at få vejledning og indsigt, når vi – i lighed med Jesus – går i forbøn for hele Israels befolkning og deres unikke problemer. Skriften lærer os, at vi dyrker al Sandheds Gud (Esajas 45,19b (Bibelen på Hverdagsdansk, 3. Udg. 2007); Johannes 14,6), som ikke kan lyve, og ”hos hvem der ikke findes forandring eller skiftende skygge” (Jakobs Brev 1,17). Han ser afslutningen fra begyndelsen, og hans hensigt med alle disse folk er at velsigne dem og ikke at skade dem, at give dem en fremtid og et håb (Jeremias 29,11).

Af disse mange forskellige årsager vil begge kapitler i denne sektion af håndbogen give dig en række forslag til skriftsteder, som du kan indføje i dine bønner. Fordi vi allerede har behandlet meget af den nødvendige baggrundsinformation om det jødiske folk,

* Regeringen definerer fattigdomsgrænsen som en indtægt på under 2.500 kr. om måneden for en enkeltperson eller under 6.000 kr. om måneden for en familie på fire.

består kapitlet ”*Forbøn for Isaks afkom*” næsten udelukkende af relevante skriftsteder til din bøn, ordnet efter emne. Det andet vigtige kapitel i denne sektion, ”*Råb på Ismaels vegne*”, rummer ikke blot forslag til bønnepunkter med tilhørende skriftsteder, men også meget grundlæggende information om araberne, deres religioner og deres kulturer, for at hjælpe os til virkeligt at blive afbalancerede og velinformerede forbedere, når det gælder denne strategiske del af Guds hensigter i Mellemøsten.

Hvordan du kan bede for det jødiske folk:

Forbøn for Isaks afkom

Guds evige pagt med Israel

”Gud hørte deres jamren, og Gud huskede på sin pagt med Abraham, Isak og Jakob. Gud så til israelitterne, og han tog sig af dem.” (2 Mos 2,24-25) ”For deres skyld vil jeg huske på pagten med fædrene, som jeg førte ud af Egypten for øjnene af folkene for at være deres Gud.” (3 Mos 26,45)

Ligesom den brændende busk i ørkenen, som var omspændt af flammer og alligevel ikke blev fortæret af ilden, således blev det jødiske folk i historiens løb igen og igen omgivet og angrebet af ondskabens, hadets og forfølgelsesernes flammer, og alligevel blev de ikke tilintetgjort. De blev holdt oppe i ulykkens tider af en tapperhed, som stoledes på Guds barmhjertighed, han som havde lovet at huske på sin pagt med dem til evig tid.

Jeremias 33,25-26: Min pagt står fast.

”Dette siger Herren: Så sandt som jeg har oprettet min pagt med dag og nat og givet mine bestemmelser for himmel og jord, vil jeg ikke forkaste Jakobs efterkommere og min tjener David, men tage en af hans efterkommere til at herske over Abrahams, Isaks og Jakobs efterkommere. For jeg vender deres skæbne og forbarmer mig over dem.”

Guds pagts ubetingede karakter.

3. Mosebog 26,42 og 44-45; Salme 89,30-37; Hosea 3,1.

Andre vers: 1. Mosebog 28,13-15; 2. Mosebog 6,7-8; 5. Mosebog 29,12-15; 7,6; Josva 1,5-6; Salme 105,8-11 og 37 og 42; Esajas 43,1; 49,15-16; 65,22-23.

Israel: Guds udvalgte folk

Der findes kun to grupper af mennesker i hele historien, som Gud har valgt at betegne som sine egne. Den første var Israels folk, og den anden var kirken. Gud siger om Israel "min førstefødte søn" (2. Mosebog 4,22-23), "mit udvalgte folk" og "det folk, jeg skabte mig" (Esajas 43, 20-21), "Herren elsker dig" (Esajas 62,4), "sit ejendomsfolk" (5. Mosebog 7,6) og "mit øjeæble" (Zakarias 2,12).

2. Samuel 7,23, et folk ulig alle andre:

"Hvem er som dit folk Israel, det eneste folkeslag på jorden, som Gud kom og udfriede og gjorde til sit folk for at skabe sig et navn og udføre store og frygtindgydende gerninger for dem? Sådan gjorde du, da du drev de andre folkeslag og deres guder bort foran dit folk, som du havde udfriet fra Egypten."

Andre vers: 1. Mosebog 12,3; 3. Mosebog 20,24 og 26; 26,11-13; 5. Mosebog 7,6; 14,1-2; 26,18-19; Esajas 49,13-16; 51,12-13 og 16; 54,5-8; 66,8; Ezekiel 37,14; Salme 98,3; Jeremias 31,3-4.

Guds mandat til os om at bede for Israel

Selv om det jødiske folk og Israels nation desperat længtes efter fred, så har freden historisk set unddraget sig denne lille nation og dette særlige folk. Har du nogensinde tænkt over, om det ville være tilfældet, hvis kirken havde opfyldt sit bibelske mandat og havde bedt for Israels fred og beskyttelse? Det er ikke for sent at begynde på det nu. Bed om, at de nuværende bedehuse i stigende grad må få Israel og Guds formål med landet og dets indbyggere på hjerte. Bed også om, at Gud vil oprejse, forøge og indgive mod i kristne forbedere og "vægttere" i hvert eneste land.

Esajas 62,6: *"Jerusalem, på dine mure stiller jeg vægttere; aldrig skal de tie, hverken dag eller nat."*

Andre vers: 1. Mosebog 12,3; 4. Mosebog 24,5 og 9; Salme 102,14-15; Esajas 40,1-5; 21,6; 52,8; 59,16; 62,7.

Bøn om fred og beskyttelse

I historiens løb er det jødiske folk blevet spredt blandt folkeslagene og har gennemgået skånselsløse chikanerier, forfølgelser og næsten udslettelse. Selv ved fødslen af et trygt, jødisk hjemland i 1948 blev den nye israelske nation budt velkommen med krig. Jøder kæmper stadig for deres overlevelse, idet Israel står over for modstandere såvel uden for som inden for landets grænser. Israels ønske og håb om fred forbliver lige så uforanderligt som dets fjenders håb om dets død og ødelæggelse. Bed om, at verdens lande og folk må stille sig på Israels side.

Salme 121,4: *"Han, som bevarer Israel, falder ikke i søvn, han sover ikke."*

Salme 83,2-6 og 18-19:

"Gud, vær ikke tavs, vær ikke stum og stille, Gud! Se, dine fjender larmer, dine modstandere løfter hovedet. Mod dit folk udtænker de snedige planer og lægger råd op imod dem, du værner. De siger: Lad os udlette dem som folk, så Israels navn ikke nævnes mere. I enighed lægger de planer, de slutter pagt imod dig ... De skal for evigt beskæmmes og forfærdes, gøres til skamme og gå til grunde,

*til de forstår, at du alene
— Jahve er dit navn —
er den Højeste over hele jorden.”*

Andre vers: Salme 122,6; 147,13-14; Zakarias 2,9; 8,4-5; Esajas 54,10 og 13.

Bøn om genoprettelse

Vi tror på en Gud, som ”gør alting nyt!” (Johannes’ Åbenbaring 21,5) Genoprettelsens Gud. Når Herren genopretter noget, bliver det altid forøget, mangfoldiggjort eller forbedret, sådan at dets senere tilstand er væsentlig bedre end den oprindelige tilstand (se Joel 2,21-26). Gud genopretter ikke blot vore sjæle, som salmedigteren siger, men eftersom hans pagt gælder landet lige så vel som folket, lover han, at Israel skal ”skyde op og blomstre; de skal fylde hele verden med frugt” (Esajas 27,6).

Jeremias 30,17: *”Jeg heler dine sår, læger dig efter de slag, du fik, siger Herren.
For man kaldte dig den forstødte, det er Zion, som ingen søgte til.”*

Esajas 61,4:
”De skal genopbygge ruiner fra fortiden og genrejse gamle tomter, de skal genopbygge ødelagte byer, der lå i grus i slægt efter slægt.”

Andre vers: Amos 9,11; Salme 126; 147,2-3; Esajas 35,1; 41,18-20; Jeremias 30,18; 31,12; Ezekiel 34,25-30.

Landets genrejsning

1. Mosebog 12,7; et løfte til Abraham:
”Herren viste sig for Abram og sagde: »Jeg vil give dine efterkommere dette land.« Dé r byggede Abram et alter for Herren, som havde vist sig for ham.”

1. Mosebog 17,8; til evig ejendom: *”Det land, hvor du nu bor som fremmed, hele Kana’an, vil jeg give dig og dine efterkommere til evig ejendom, og jeg vil være deres Gud.”*

Andre vers: Salme 69,36; Jeremias 32,2-5; 33,6-12.

Bøn om regn i landet

Vand er en afgørende livline i Israel. Israel har igen brug for regn og mere nedbør. Kinneret Søen (Galilæas Sø), som står for cirka 25 % af Israels forsyning med drikkevand, faldt til den laveste vandstand i 5 år. (Jerusalem Post, 7.7.2008) Bed om regn til landet, og at Gud fortsat må give Israel de rette strategier til forvaltningen af vandmiljøet.

Salme 65,10:

”Du tager dig af landet og giver det regn, du gør dets rigdom stor; Guds bæk er fuld af vand, du sørger for kornet, ja, det sørger du for.”

Esajas 41,17-18:

”De hjælpeløse og fattige søger vand, men der er ikke noget, deres tunge tørrer ud af tørst. Jeg, Herren, vil svare dem, jeg, Israels Gud, svigter dem ikke. Jeg lader floder strømme i det nøgne land, lader kilder springe i dalene. Jeg gør ørkenen til oase, det tørre land til kildevæld.”

Andre vers: 5. Mosebog 28,1 og 12; Job 5,9-10; 36,27-28; 37,5-6 og 11-13; Esajas 43, 18-21; 55,10; Jeremias 5,24-25; Zakarias 10,1.

Bøn om Israels forløsning

”I Ezekiels Bog 36,22-28 fortæller Gud om sin plan om at føre folket tilbage. Det, han siger, er ikke, at han fører dem tilbage for deres egen retfærdigheds skyld; tværtimod siger han, at han fører dem tilbage for sit eget navns skyld. I hebraisk tankegang stod et navn for personens karakter. Når Gud siger, at han gør noget for sit eget navns skyld, siger han, at det er hans ry, der står på spil. Han havde lovet at gøre nogle bestemte ting, og han vil opfylde dem, så at folkeslagene kan vide, at han er Gud.” (”For Zion’s Sake I will not be Silent” af Rebecca Brimmer, s. 101; Bridges for Peace.)

Esajas 45,17a: *”Men Israel frelses ved Herren, en evig frelse.”*

Ezekiel 36,26-28: ”... jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre. Jeg fjerner stenhjertet fra jeres krop og giver jer et hjerte af kød. Jeg giver jer min ånd i jeres indre, så I følger mine love og omhyggeligt holder mine bud. I skal bo i det land, jeg gav jeres fædre; I skal være mit folk, og jeg vil være jeres Gud.”

Romerbrevet 11,26-27: ”... så skal hele Israel frelses — som der står skrevet: Befrielsen skal komme fra Zion, han fjerner ugudelighed fra Jakob. Dette er min pagt med dem, når jeg tager deres synder bort.

Andre vers: Salme 130,7-8; Esajas 33,24; 35,8-10; 44,3-5 og 21-23; 46,13; 62,1 og 10-12; Jeremias 31,31-34; 33,7-9; 50,20. Ezekiel 11,18-19; Joel 3,1-2 og 5; 4,21; Mika 7,18-20; Zakarias 12,10-12; 13,1-2; Hebræerbrevet 8,8; 10-16-17.

Bøn om Messias' komme

I tusindvis af år har det jødiske folk spejdet og

**GODT EN FEMTEDEL
AF ALLE ISRAELERE
LEVEDE I
FATTIGDOM I 2003.**

længtes efter, at Messias den Salvede, Befrielsen – skulle komme. Vi, som tror på Jesus Kristus, tror jo, at Messias allerede er

kommet. Lad os nu forene os med det jødiske folk i deres indtrængende bønner om, at Messias må åbenbare sig for dem og komme at bo midt iblandt dem.

Esajas 9,5: ”For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste.”

Mika 5,1: ” Du, Betlehem, Efrata, du er lille blandt Judas slægter. Fra dig skal der udgå én, som skal være hersker i Israel; hans udspring er i fortiden, i ældgamle dage.”

Andre vers: Jeremias 23,5; Lukas 2,32.

Omsorg for de trængende i Israel

På grund af genopblusningen af kampene og terrorismen oplever Israels befolkning store økonomiske problemer. Turismen – som er et af de vigtigste erhverv i Israel – er gået tilbage, og følgelig er arbejdsløsheden taget til. I tilgift til, at Israel er nødt til at anvende en meget stor del af sine ressourcer på sit forsvar, er antallet af mennesker på overførselsindkomster steget, fordi så mange jødiske familier nu mangler en lønmodtager, enten på grund af død eller handicap som følge af bombningerne.

Romerbrevet 15,27: ”De [troende af hedensk herkomst i Makedonien og Akaja] har besluttet det, og de står også i gæld til dem [de troende af jødisk herkomst i Jerusalem]; for når de som hedninger har fået del i deres åndelige goder, skylder de også at hjælpe dem med materielle goder.”

Salme 82,3-4: ”Skaft de svage og faderløse deres ret, frikend de hjælpeløse og arme, udfri de svage og fattige, red dem fra de ugudeliges magt!”

Matthæus 25,40: ”Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.”

Andre vers: Salme 10,17-18; 41,2; 82,3-4; 102,14-15; Esajas 30,19; Ordsprogene 14,31.

Bøn imod terror i landet

Israel har levet med det, der svarer til angrebet i New York d. 11. september hver uge igennem de sidste 5 år. Omkostningerne ved denne stadige terror er ikke kun fysiske, men også følelsesmæssige og psykologiske, og ikke kun voksne, men også børn, bliver påvirket. Alle er blevet berørt af terrorens realitet, og hver enkelt har brug for at finde hvile og tryk i Herren.

Salme 91,4-6:

”Han dækker dig med sine fjer, du kan søge ly under hans vinger; hans trofasthed er skjold og værn. Du skal ikke frygte for nattens rædsler

*eller for pilen, der flyver om dagen,
ikke for pesten, der breder sig i mørket,
eller for soten, der hærger ved højlys dag”*

Andre vers: Salme 17,13; 18,47-49; 23,4;
33,20-22; 34,16-19; 35,9-10; 55,10-12 og 17-
18; 57,2-4; 59,2-3; 62,8-9; 82,4; 91,2-5; 140,2-3
og 7-9; 142,2 og 4-6; Esajas 30,19;
Ordsprogene 3,25-26; Jeremias 15,20-21.

Helbredelse fra fortidens smerte

Vi tjener gårsdagens, denne dags og morgendagens Gud, og han ønsker at bringe ”liv og overflod” til hver eneste tid: fortid, nutid og fremtid. Derfor er det ikke overraskende, at Jesus, da han kundgjorde sin mission, sagde, at han var blevet sendt for at bringe lægedom til dem, hvis hjerte er knust og udråbe frigivelse for fanger (Lukas 4,17-18; jf. Esajas 61,1). I dag kan vi ved den kraft, der er i bøn i Jesu navn, gøre det samme for dem i Israel, som bærer på vældige smerter fra fortiden.

Esajas 30,26: *”Månens lys bliver som solens, og solens lys bliver syv gange så stærkt, som syv dages lys, den dag Herren læger sit lemlæstede folk og helbreder de sønderslåede.”*

Hoseas 11,3-4: *”Det var dog mig, der lærte Efraim at gå og tog dem op på armen; men de vidste ikke, at jeg ville helbrede dem. Jeg holdt dem i menneskebånd, i kærlighedens tøjler; jeg var som den, der løfter barnet op til kinden, jeg bøjede mig ned og gav det mad.”*

Andre vers: Salme 66,10-12; 129,2-7; Esajas 14,5-7; 49,9; 51,3; Jeremias 30,4-6 og 16-17; 31,1-2.

Bøn imod medieforvrængning

Israel slås ikke kun imod arabiske hære og den yderligtgående Islamiske Jihad, men må også kæmpe imod et overnidkært mediefokus på deres anliggender og en partiskhed i medierne,

som har ført til international vrede og kritik. I medierne og i de internationale fora bliver Israel gransket med en lup og bliver målt med en målestok, som ikke bliver bragt i anvendelse på noget andet land i dag. Bed om, at sandhedens Gud må åbenbare hele sandheden, og at han i sandhed ikke under sig ro, før han har gjort Jerusalem til lovprisning på hele jorden!

Salme 5,7: *”... du udrydder løgnere. Herren afskyr mordere og bedragerere.”*

Andre vers: Salme 5,10-11; Ordsprogene 14,5 og 8; Jeremias 9,3 (BOGEN – Bibelen på hverdagsdansk, 1. udg. 1992).

Bøn for ledere

De israelske ledere i dag har en vidunderlig arv fra bibelsk tid, som de ville gøre klogt i at studere og hente indsigt fra. Abraham, Moses, Josva og David var mægtige Guds mænd, som førte Israel til sejr og velsignelse, fordi de spurgte Herren til råds og adlød deres Gud. Bed om, at nutidens israelske ledere ikke må sætte deres lid til deres militære styrke eller deres venskab med USA, men at de i stedet må stole på Herren.

Ordsprogene 3,5-7:

*”Stol på Herren af hele dit hjerte,
og støt dig ikke til din egen indsigt.
Hav ham i tankerne på alle dine veje,
så vil han jævne dine stier.
Vær ikke vís i egne øjne!
Frygt Herren, og hold dig fra det onde”.*

*Andre vers: Ordsprogene 8,12-17; 16,10 og 23;
21,1; 28,3-5; Hebræerbrevet 13,17.*

Aliyah: Jødernes tilbagekomst til deres hjemland

I sin bog *”Let My People Go”* skriver Tom Hess, at der er flere end 700 bibelvers, hvori Gud udlover Kanaans land til sit udvalgte folk og befaler eller tilskynder dem til at vende tilbage til Israels land, som han gav dem som en evig arvelod. Når Gud gentager sit ord i Skriften, ved vi, at det er afgørende vigtigt, at det bliver adlydt, uanset hvordan tingene end kan se ud for det naturlige øje. I betragtning af antisemitismens nuværende omfang, der konstant vokser under den politisk korrekte forklædning ”antizionisme”, bliver det stadig tydeligere, at vi hurtigt nærmer os dagen, hvor Zakarias 14,2 kan gå i opfyldelse: *”Da samler jeg alle folkeslag til krig imod Jerusalem”*. Som kun Gud kunne vide i forvejen, da han inspirerede Bibelens skribenter, er det ENESTE sikre sted for det jødiske folk i hele verden det særlige hjemland, som Gud har givet dem til en situation som denne.

Jeremias 29,14; befriet fra fangenskab:

”Jeg vender jeres skæbne og samler jer fra alle de folk og fra alle de steder, jeg fordrev jer til, siger Herren; jeg fører jer tilbage til dette sted, som jeg førte jer bort fra.”

Jeremias 16,14-16: *”Men der skal komme dage, siger Herren, da man ikke mere siger: »Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op fra Egypten,« men siger: »Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op fra Nordens land og fra alle de lande, han fordrev dem til.« Jeg vil føre dem tilbage til den jord, jeg gav deres fædre.*

Jeg sender bud efter mange fiskere, siger Herren; de skal fange dem. Derefter sender jeg

bud efter mange jægere; de skal jage dem på hvert bjerg og hver høj og i klippespalterne”.

Andre nøglevers: 5. Mosebog 30,1-5; Salme 126,1-2; Esajas 11,11-12; 14,1-2; Jeremias 30,3; Ezekiel 39,26-28; Amos 9,13-15; Zakarias 8,7-8; 10,8-9.

Bøn imod yderligtgående islam og Jihad

Kampen står ikke imellem Israel og araberne, heller ikke imellem Israel og palæstinenserne, men derimod imellem den yderligtgående islam og alle andre, der ikke deler denne fundamentalistiske tro. På verdensplan lever der kun 13 millioner jøder, men der er 1,4 milliarder muslimer, som bliver oplært af mange af deres religiøse ledere i, at Israel (”Den Lille Satan”) og de kristne, Amerika (”Den Store Satan”), Vesten og de, der ikke er villige til at omvende sig eller underkaste sig den fundamentalistiske islam, alle sammen er vantro, som skal tilintetgøres. Selv om blot 10 % af alle muslimer skulle tro på denne hadske løgn (som visse muslimske apologeter hævder), udgør de stadig 140 millioner mennesker, og deres antal vokser år for år med en fødselsrate, som ligger på 3 til 5 gange den, der gælder for amerikanere, europæere, australiere og canadiere.

Ideologisk krigsførelse er også udbredt i skikkelse af ”omskrivning af historien” og af indoktrineringsteknikker, som kan lulle folk ind i magelighed og passivitet. Bed om beskyttelse for de modige og retskafne moderate muslimer, som taler imod den yderligtgående islam og Jihad.

Jeremias 15,20-21:

”Over for dette folk gør jeg dig til en stejl bronzemur; de skal angribe dig, men ikke besejre dig, for jeg er med dig, jeg frelser dig og redder dig, siger Herren. Jeg redder dig fra de ondes magt og udfrier dig fra voldsmænds hånd.”

Andre vers: Salme 2,2-5; 3,2 og 4; 5,10-11; 55,10-12 og 17-18; 83,5; 140,2-9; Ordsprogene 21,29-30; Esajas 8,9-10.

Bøn om forligelse: mellem jøder og kristne, jøder og arabere og mellem andre befolkningsgrupper

Vor Gud har altid levet i et fællesskab derved, at han fungerer som Far, Søn og Helligånd – tre personer og dog én Gud. Der er hverken sammenligning eller konkurrence imellem dem; hver person i Guddommen glæder sig over og ærer de andre. Guds ønske er, at menneskeheden – skabt i hans billede – må afspejle ham på alle måder, særligt i vores forhold til og samspil med hinanden. Der trænges til bøn om forligelse imellem de kristne og det jødiske folk, såvel som bøn om forligelse imellem Ismaels og Isaks efterkommere.

A. Vor tros rødder: Forligelse imellem kristne og jøder

Esajas 51,1b-2a:

*”Se hen til den klippe, I blev hugget løs fra,
og til den grube, I blev boret ud af.
Se hen til Abraham, jeres fader,
og til Sara, som fødte jer.”*

Andre vers: Romerbrevet 9,4-5; Malakias 3,24; Romerbrevet 11,2a og 11.

Podet ind; Romerbrevet 11,18: *”... så skal du ikke hovre over de andre grene; og hvis du gør det, så husk på, at det ikke er dig, der bærer roden, men roden, der bærer dig”*

Andre vers: Johannes 4,22; Ruth 1,16; Galaterbrevet 3,29; Esajas 56,8; Salme 80,15-16

B. Forligelse med araberne

Salme 133,1: *”Hvor er det godt og herligt, når brødre sidder sammen!”*

Andre vers: Esajas 14,5-7; 49,9.

C. Andre befolkningsgrupper

Bed om helbredelse og forligelse mellem etiopiske jøder og andre befolkningsgrupper, såsom sudanesiske flygtninge, i Det Hellige Land.

Esajas 61,1-3: *”Gud Herrens ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig.*

*Han har sendt mig
for at bringe godt budskab til fattige
og lægedom til dem, hvis hjerte er knust,
for at udråbe frigivelse for fanger
og løsladelse for lænkede,
for at udråbe et nådeår fra Herren
og en hævn dag fra vor Gud,
for at trøste alle, der sørger,
for at give Zions sørgende hovedpynt i stedet for aske,
glædens olie i stedet for sørgedragt
og lovsang i stedet for svigtende mod.
De skal kaldes retfærdighedens ege,
plantet af Herren til hans herlighed.”*

Bøn imod antisemitisme

Antisemitismen vokser med alarmerende hast. Dette er ikke blot klart i muslimske lande, men også i Europa, Canada, de spansk-talende lande og på universiteter både i USA og andre lande. De fleste statistikker peger på et niveau af antisemitisme, som svarer til det, man fandt i Europa lige før Anden Verdenskrig. Forøgelsen af tilfælde af opildnen til had imod jøder såvel som af forbrydelser imod deres hjem, skoler, synagoger, gravpladser og kulturcentre kommer ikke kun fra yderligtgående islamiske kræfter, men også fra en opblussen af nynazistiske grupper, såkaldte ”skinheads”, hvide racister og dem, der hader staten Israels politiske handlinger. Ydermere er den traditionelle antisemitisme blevet erstattet af den mere ”politisk korrekte” antizionisme og anti-israelske aktivisme. Men vi må ikke lade os narre: Det er i sin kerne stadig det samme, vi har med at gøre.

Amos 9,15: *”Jeg planter dem på deres jord, og de skal aldrig mere rykkes op fra den jord, jeg har givet dem, siger Herren din Gud.”*

Salme 5,7: *”... du udrydder løgnere. Herren afskyr mordere og bedragerere.”*

Andre vers: Salme 10,8 og 12; 17,3; 83,2-4; 86,14-16; 140,2-3 og 5 og 7-9; Ordsprogene 24,1-3; Jeremias 9,3 (BOGEN – Bibelen på Hverdagsdansk 1. udg., 1992).

Bøn for landets ungdom

(Bemærk: "Ungdom" i Israel omfatter - ifølge de unge selv - personer i alderen 18-35 år.)

Ungdommen i Israel er anderledes end unge i andre lande. De har oplevet krig og terror, siden den dag de blev født, eftersom Israel har oplevet krig og terror, siden det blev født. Fordi alle på 18 år bliver indkaldt til forsvaret – IDF – bliver de tidligt bevidste om ansvaret for liv og død og om den selvopofrende tjeneste for ens land. For at opveje alvoren omkring det at overleve, kender den israelske ungdom også til at more sig. For dem uden en stærk religiøs tro kan det nogle gange føre til en livsstil af verdslige fornøjelser og øjeblikkelig behovstilfredsstillelse. (Således er aborttallet højt i Israel.) Næsten hver eneste ung i Israel har mistet nogen, som de kendte eller elskede som følge af terror eller krig; de sætter personlige relationer meget højt. Mange trænger til den helbredende kærlighed, som kun Gud kan give i denne usikre tid. Den israelske ungdom har også brug for at kunne stole på, at de mennesker og lande, som deler deres demokratiske holdning og de jødisk-kristne værdier, ikke vil svigte dem, som mange kristne lande gjorde for cirka 65 år siden.

2. Mosebog 15,2-3: "Herren er min styrke og lovsang,

han blev min frelse.

Han er min Gud, ham vil jeg prise,
min faders Gud, ham vil jeg hylde.

Herren er kriger,
Jahve er hans navn."

2. Mosebog 15,13 (BOGEN – Bibelen på hverdagsdansk, 1. udg. 1992:

"Med trofast kærlighed vil du føre det folk, du befriede; med vældig styrke vil du lede det til dit hellige land."

Andre vers: Prædikerens 11,9; Nehemias 8,10; Salme 91; 119,105; Daniel 1,17 og 20; Joel 3,1; 2. Thessalonikerbrev 2,16-17.

Bøn om en stærk alliance mellem USA og Israel

Bibelen lærer os, at Gud velsigner dem, der velsigner Israel (1. Mosebog 12,3) og at det går dem vel, som beder om Jerusalems fred (Salme 122,6). Der er mange, der tror, at USA er blevet velsignet som nation, ikke kun fordi landet blev grundlagt på bibelske principper og værdier, men også fordi USA har været en stærk allieret og ven for Israel, siden det blev født i 1948. Udhulingen af kristne værdier blandt politikere, afhængigheden af fossilt brændstof fra arabiske lande, ønsket om at blive betragtet som en "tolerant" nation og presset fra det internationale samfund, FN, EU og Verdensbanken, alt dette arbejder sammen med den åndelige hersker over denne verden på at underminere den fortsatte solidaritet og støtte fra USA til Israel. Hvis USA ikke skal findes blandt de nationer, som bliver dømt af Gud, fordi de stred imod Israel, må kirken bede ihærdigt. (Jeremias 30,16; Joel 4,1-2 og Zakarias 12,9)

Prædikerens 4,9-10 og 12: "Hellere to end én, de får god løn for deres slid. For hvis de falder, kan den ene hjælpe den anden op. Men ve den, der er alene! Hvis han falder, er der ingen anden til at hjælpe ham op. ... Den, der er alene, tvinges i knæ, men to kan holde stand. Tretvundet snor brister ikke så let."

Hvordan man beder Guds navne over Israel

Gud vores Far

YHWH Ra'ah (HERREN vor hyrde); Jeremias 3,15: "Jeg giver jer hyrder efter mit hjerte; de skal vogte jer med kundskab og indsigt."

Abba (Fader); Romerbrevet 8,15: "I har jo ikke fået en ånd, som giver trællekår, så I atter skulle leve i frygt, men I har fået den ånd, som giver barnekår, og i den råber vi: Abba, fader!"

Gud vores Frelser

YHWH Tsidkenu (HERREN vores retfærdighed); 2. Korintherbrev 5,21: "Ham, der ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham."

Elohim Yachal (Håbets Gud); Jeremias

14,8: "Du er Israels håb, dets frelser i trængselstid. Hvorfor er du som en fremmed i landet, som en vejfarende, der kun tager ind for at overnatte?"

Gud vores Hjælper

YHWH Azar (HERREN min hjælper); Johannes 15,26 (BOGEN – Bibelen på hverdagsdansk, 1. udg., 1992): "Men jeg vil sende jer en hjælper – sandhedens Ånd, der kommer til jer fra min Far. Han skal pege på mig og tale til jer om, hvem jeg er."

Elohim-Ma Arakah Yisrael (Israels hærskarers Gud); 5. Mosebog 20,1: "Når du rykker ud til kamp mod dine fjender og får øje på heste og vogne og en hær, der er større end din, skal du ikke være bange for dem; for Herren din Gud er med dig, han som førte dig op fra Egypten."

YHWH Ori (HERREN er mit lys); Salme 27,1: "Herren er mit lys og min frelse, hvem skal jeg da frygte? Herren er værn for mit liv, hvem skal jeg da være bange for?"

Henvisninger

1. *The New Anti-Semitism of Phyllis Chessler* (Jossey-Bass, 2003, s. 19)
2. "Data Show 1 in 5 Israelis Lived in Poverty in 2003" af Josef Federman, *The Record Newspaper*, 4.11.2004, s. A-10.

Yderligere ressourcer

For Zion's Sake I will Not Be Silent", samlet af Rebecca J. Brimmer, Bridges for Peace, 2003. Se www.bridgesforpeace.com

Jewish Prayer Focus – "Calling the Body of Messiah to Prayer for the Jewish people during the 22 High Holy Days", samlet af Jill Curry (www.freewebs.com/jewishprayerfocus)

"God's Promise and the Future of Israel: Compelling Questions People Ask About Israel and the Middle East" af Don Finto, Regal Books, 206, Ventura, Californien.

"Praying for Israel's Destiny: Effective Intercession for God's Purposes In The Middle East" af James W. Goll, Chosen Books, 2005, Grand Rapids, Michigan.

Spørgsmål og svar

Forbøn for Isaks afkom

1. I 1. Johannesbrev 5,14-15 står der: ” *Og dette er den frimodighed, vi har over for ham: at hvis vi beder om noget, som er efter hans vilje, hører han os. Og når vi ved, at han hører os, hvad vi end beder om, så ved vi også, at vi allerede har fået det, vi har bedt ham om.* ” Når vi beder Guds ord tilbage til ham, ved vi, at vi beder om, at hans vilje må ske. Hvad fortæller de skriftsteder, der er nævnt ovenfor, om Guds vilje med Israels folk?
 - a. Hvilke nye aspekter af Guds vilje for det jødiske folk lærte du ved at bede de ovenstående skriftsteder?
 - b. Læs Jeremias 33,25-26. Hvordan afkræfter dette skriftsted ”erstatningsteologien” (dvs. den opfattelse, at den kristne kirke har afløst Israel som arvtager til Guds løfter)?
 - c. Hvilke synlige tegn giver Gud os for at vise, at han ikke har annulleret sin pagt med Israel?
2. Opregn tre specifikke skriftsteder, som befaler os at bede for Israel, Jerusalem og det jødiske folk. Hvad gør du selv for at give personligt gensvar på formaningerne i disse skriftafsnit?
3. Nævn to navne på Gud, som du ikke kendte, førend du læste denne sektion. Hvad afslører Guds navne om hans karakter? Om hans hjerte for Israel?
4. Vi har fået overdraget en arv af tro gennem det jødiske folk. Hvis nogen ville spørge dig, hvad det betyder at være ”podet ind”, hvilke skriftsteder ville du da anvende til at forklare dette teologiske udtryk for dem?
 - a. Nævn nogle af de skriftafsnit, der peger os i retning af at indse og anerkende vores tros rødder.
5. Opregn tre vers i Det Gamle Testamente, som indeholder profetier om Messias’ komme.
 - a. Hvilke velsignelser bringer Messias specifikt til Israels folk?

Hvordan man kan bede for araberne:

Råb til Gud for Ismael

Bidragydere: *Yousef Dakwar, David Davis, Joseph Hadad, Naim Khoury*
Forfatter: *Michael C. Onifer*
Særlig tak til Brent og Loretta Neely

"... hvor kommer du fra, og hvor skal du hen?"
 (1. Mosebog 16,8)

Måske kan du genkende dette vers fra 1. Mosebog? Hagar, en egyptisk trælkvind, flygtede fra Sara, mens hun var gravid med Abrahams søn (Abraham og Sara hed dengang stadig Abram og Saraj). Herrens engel spurgte Hagar: "... hvor kommer du fra, og hvor skal du hen?" Hagar forklarede Herrens engel, at hun var på flugt fra sin frue, hvorpå englen sagde til hende, at hun skulle vende tilbage til Sara og finde sig i hendes behandling. Efter denne besked udtaler Herrens engel en velsignelse over Hagars afkom og siger, at hendes barns navn skal være Ismael (1. Mosebog 16,9-12).

Som opfyldelse af Herrens løfte er Abrahams søn Ismael i dag blevet forfader til en af de største befolkningsgrupper i verden. I dette kapitel vil vi se nærmere på det arabiske folk og på de problemer og de løfter, der ligger foran dem i dag. For at kunne bedømme, hvad der sker med det arabiske folk og kunne bede effektivt må vi først forstå, hvor de kommer fra, og hvor de er på vej hen. Når vi går videre, kommer vi til at se på rødderne til nogle af de væsentlige spørgsmål, som Israel, Mellemøsten og verden står over for i dag. Sandhedens Ånd vil hjælpe os til at forstå fortiden, engagere os i nutiden i bøn og kalde fremtiden frem!

Isak og Ismael

Mens Abraham og Sara ventede på opfyldelsen af Guds løfte til dem om en søn, begyndte der at udvikle sig en vis vantro og utålmodighed. Som reaktion på det gav Sara sin trælkvind, Hagar, som kone til Abraham. Da Hagar blev gravid, begyndte hun at se ned på sin frue, og Sara behandlede hende hårdt. Hagar flygter, og

mødet med englen finder sted. Ismael bliver født, og han vokser op som Abrahams søn og oplever sin fars kærlighed. Tretten år senere kommer Herren til Abraham og giver løfte om Isaks fødsel og opretter omskærelsens pagt. Her ser vi den kærlighed, som Abraham nærrede til sin søn Ismael. I 1. Mosebog 17,18 råber Abraham til Herren: "Måtte Ismael leve for dit ansigt!" Herren stadfæstede derpå sin pagt igennem Isak, den søn som Sara skulle komme til at føde, og samtidigt stadfæstede han velsignelsen over Ismael.

Isaks fødsel og den lovede arv udgjorde et dilemma i teenageren Ismaels hjerte. Den forkastelse og forladthed, som Ismael oplevede, bliver afsløret for os i 1. Mosebog 21, hvor der bliver holdt et gilde i anledning af, at Isak er blevet vænnet fra. Resultatet er, at Hagar og Ismael bliver sendt væk, ud i Be'ershebas ørken. Denne faderløse Ismael kommer til at vandre i Herrens løfte og bliver et mægtigt folk. Ikke desto mindre brød de frø af misundelse, forurettelse og stridbarhed, som var blevet sået i Abrahams husstand, hurtigt ud i fuldt flor. Den dag i dag udkæmpes den kamp stadig i Israels land – løftets land fra Guds pagt med Abraham!

Jakob og Esau

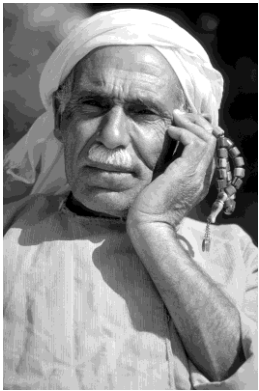
Hvis vi vender tilbage til beretningen om Isak og Ismael i 1. Mosebog, ser vi arveproblematikken og spørgsmålet om fars kærlighed, som fører til splid i det næste slægtled. Isaks hustru Rebekka fødte Esau og Jakob, som begge fik løfte om at blive et folkeslag. I tillæg til dette løfte profeterede Herren også, at den ældste bror skulle komme til at trække for den yngste. Vi ved fra Bibelen, at Esau gav afkald på sin arv, og at Jakob bedrog sin far Isak (1. Mosebog 25 og 27). Disse begivenheder betød, at Esau befandt sig i oprør imod sin far og stræbte sin bror Jakob efter livet. Esau, som var klar over, at hans far ikke brød sig om de kanaanæiske kvinder, tog Mahalat til kone, foruden de koner han havde i forvejen. Mahalat var datter af Ismael (1. Mosebog 28,9). Esau giftede sig ind i Ismaels slægt, hvorvej fjendskabets rødder blev styrket. Da Jakobs 12 sønner blev patriarker for Israels stammer, blev Esaus efterkommere fjender af disse pagtens folk. Denne beretning om brødre, to halvbrødre og to tvillinger, fortæller os oprindelsen til jøderne og araberne. Begge har

stor betydning i Guds formål angående Israel og i sidste ende verden. Det er afgørende, at vi ser dybden af dette spørgsmål i disse to folkeslags hjerter.

Vi må også se, hvordan vores himmelske Far anskuer disse spørgsmål. I kapitel 15 i Apostlenes Gerninger citerer menighedslederen Jakob under apostelmødet i Jerusalem profeten Amos: *"Derefter vender jeg tilbage og genopbygger Davids faldne hytte; jeg genopbygger det, der er revet ned, og genrejser den, så at de øvrige mennesker kan søge Herren, alle de folk, som mit navn er nævnt over, siger Herren, som har gjort dette kendt fra evighed af."* (ApG 15,16-18) Dette er en indbydelse til alle dem, der er *"udelukket fra borgerret i Israel og fremmede for forjættelsens pagter, uden håb og uden Gud i verden."* (Efeserbrevet 2,12) Ser vi nærmere på Amos 9,11-12, fremgår det, at *"de øvrige mennesker"* dér er *"hele Edom"*, og Edom er den samme som Esau! (se 1. Mosebog 36,1)

Bøn for araberne

Efter at vi nu har set oprindelsen til det arabiske folk, kan vi forstå og bedømme nutidens

virkelighed. Der er fire hovedgrupper af arabere, som vi vil bede for. Det had, der begyndte for hundredvis af år siden, stiller sig stadig på tværs af Guds hensigter. Det kan have påtaget sig mange ansigter og navne, men efterdønningerne af Ismaels bortrejse og Esaus oprør mærkes stadig i verden i dag. Må Herren give os ører, så vi kan høre, hvad Ånden siger, og

visdom til at fatte kernen i, hvad der hindrer og tynger disse mennesker, som Herren kom for at frelse.

- *Den almindelige arabiske befolkning*
- *De militante muslimske arabere*
- *De kristne arabere*
- *Kristne arabere og jødiske troende*

Den almindelige arabiske befolkning

Det kan godt være, vi synes, at det at tale med en ufrelst nabo om evangeliet er en stor udfordring på grund af forskelle i

verdensanskuelse, moralbegreber og opfattelse af religion. Imidlertid har vi en fælles grund at stå på; vi står over for mange af de samme kampe på vores arbejdspladser og i vores familier og – allervigtigst – er den vestlige kulturs fælles gods aflejret i vores hjerter og sind. Der er *kæmpekontraster* mellem østens og vestens kulturer, og dem må vi kende og vide, hvordan de kan påvirke vores forbøn.

1. Fællesskabet kontra individet

Individualitet bliver fremhævet i den vestlige kultur på utallige måder. En vesterlænding kan nemt identificere sig selv som enkeltperson ved hjælp af sine mål, ønsker og meninger. *I en østerlandsk kultur er individets identitet lige med fællesskabets og kulturens identitet.* At afvige fra dette fællesskab og denne kultur er ikke et "personligt" valg, man bare kan træffe; nej, et sådant valg vil blive opfattet som et valg om at håne og forkaste sit fællesskab, sin kultur og sig selv. Sådant er virkeligheden, og den er vi nødt til at forstå! Hvis ens sociale fællesskab og ens kultur er den sammenhæng, som man forstår sig selv og verden ud fra, så betyder enhver overskridelse af, hvad der traditionelt accepteres, normalt, at man skærer sig af fra den kultur, hvilket har vidtrækkende følger på alle områder af tilværelsen. Der er en pris, som man er nødt til at tage med i sine overvejelser!

I Mellemtiden er der en tendens til at betragte moral igennem skammens og ærens linse, hvorimod vi i Vesten ofte fokuserer på mere abstrakte idéer om rigtigt og forkert. Et af syndens skadeligste aspekter for en østerlandsk tankegang er den ødelæggelse, den påfører de involveredes ry og ære. Ikke meget er værre end offentlig skam. Dette kan hjælpe med til at forklare det enorme pres, der ligger på den enkelte, for ikke at bringe skam over slægten, stammen, gruppen eller samfundet ved at skifte ens troskab over for islam ud med troskab over for Jesus. Det kan ligeledes hjælpe med til at forklare, om end bestemt ikke retfærdiggøre, den muslimske skik, der hedder "æresdrab". (*"Æresdrab er et mord som bliver udført, oftest af et familiemedlem, for at genoprette familiens ære, efter at et familiemedlem har overtrådt de kulturelle normer."* Wikipedia, den frie encyclopædi.)

2. At leve i historien kontra at leve i nutiden

Mennesker af mellemøstlig herkomst, og især arabere, værdsætter i højere grad historien og lever med en større fornemmelse for at være knyttet til den. De får let øje på forbindelser imellem fortid og nutid. Den følgende beretning

kan illustrere dette: Mens han gik på et universitet i Jerusalem, blev en kristen studerende opsøgt af en gruppe arabiske studerende. Da de vidste, at han var kristen, begyndte de at stille mange spørgsmål om hans tro. Efter at han havde delt evangeliet med dem, fulgte der en række svar fra dem, som havde med

kirkehistorien at gøre, suppleret med historiske kendsgerninger om islam. Det, der var sket for to hundrede eller to tusinde år siden, var lige så vigtigt for dem, som det, der skete samme dag. En anden iagttagelse fra denne diskussion, som er sandt om nogle arabere i dag, er, at den vestlige kultur og kristendommen for dem er uadskillelige. At se hen til Vesten i dag er på mange måder at se hen til kristendommen. Som en araber opfatter den vestlige verden, sådan vil han eller hun også se på kristendommen.

Ikke blot ser mange arabere kristendommen igennem den vestlige histories kikkert; de ser også jøderne igennem den mellemøstlige histories kikkert. Ved Bibelens og Helligåndens hjælp ved vi, at Guds ord er i færd med at blive opfyldt i Israel i dag. Vi ved, at Gud ikke har svigtet sit folk! Men vi må forstå, at det er sin evige pagt, som Gud ærer, og ikke den politiske stat Israels handlinger. De fleste af os kan hurtigt komme i tanker om terrorhandling udført af arabere imod Israels folk, men kender vi til de uretfærdigheder, der israelere har påført arabere? Der bliver nødt til at finde en adskillelse sted i den arabiske tankegang imellem jøderne som et folk, Gud har indgået en pagt med, og så den politiske stat Israels handlinger.

3. Muslimsk teologi kontra kristen teologi

Islam er den herskende religion i den arabiske verden. Inden for islam er der visse teologiske holdninger, som står i direkte modstrid med grundlæggende kristen teologi. En af de største kontraster er begrebet ”den inkarnerede Kristus”, dvs Gud født som menneske. Muslimer opfatter *Allah* som et transcendent væsen, dvs. ikke af denne materielle verden. (*Om forskning, der viser, at Allah er en hedensk gud og ikke Bibelens Gud, se side 112 og Sammenligninger mellem kristendom og islam, s. 111.*) *Allah* er almægtig og ophøjet; han er hinsides enhver almindelig sansning. (I islam er der ingen forståelse af *Allah* som en *far*. Dette har alvorlige konsekvenser på grund af disse folks bibelske historie.) At tale om et ”Gud/Menneske” giver problemer i en muslims tænkning. ”Treenigheden” er også i modstrid med muslimsk teologi. Endelig forbinder islam hellighed og renhed med gerninger, daglig overholdelse af befalinger og ritualer. Det er en væsentlig hindring for at kunne præsentere en muslim for den forestilling, at Guds retfærdighed kan modtages ved tro.

Hvorfor bede?

Jesus kom for at opsøge og frelse det fortabte (Lukas 19,10); det er Guds vilje at alle skal frelses og komme til erkendelse af Gud (1. Timotheusbrev 2,4); der vil være mennesker af alle stammer og tungemål, folk og folkeslag i himlen (Johannes’ Åbenbaring 5,9).

Det arabiske folk omfatter mere end 300 millioner mennesker; de er elsket af Gud, og de har en bestemmelse i Guds frelsesplan, som skal fuldbyrdes. Der er cirka 1,6 milliarder muslimer på jorden, hvorved de udgør omkring en fjerdedel af verdens samlede befolkningstal.

Isak og Ismael var halvbrødre. *Selv om vilkårene forekommer svære, må vi ikke glemme: Guds løfte om Ismael til Hagar var trøst, ikke forbandelse (1. Mosebog 16,11)! Abrahams hjerte gjaldt ikke kun Isak, men også hans søn Ismael (1 Mos 17,18). Selv om han ikke var den søn, som Guds store pagtsløfte gjaldt, blev også Ismael omfattet af en velsignelse fra Herren (1 Mos 17,20). Gud var med den opvoksende Ismael (1 Mos 21,17-20). Da Abraham døde, stod de to brødre sammen*

ved hans grav (1 Mos 25,9). Hvilken glæde, hvilken ære til Gud, når han forliger Isaks og Ismaels sønner med sig selv og med hinanden igennem Jesus, som selv er blevet vores fred!

Bed om ...

- **Drømme, syner og guddommelige tilsynekomster.**
Mange muslimer er kommet til Herren ved mirakuløse møder med Gud. Mesterens berøring kan tilsidesætte alle teologiske opfattelser. (Apostlenes Gerninger 9,1-9; Hebræerbrevet 1,1-2)
- **At der må blive åbnet en vej for stærkt discipelskab og "åndelige fædre og mødre"** til de muslimer, som bogstaveligt talt må forlade alt for at følge Jesus. Mange arabere, som kommer til Herren, bliver udstødt af deres familier og deres samfund og vover deres liv ved at tage Jesu navn på sig. Disse nye troende har brug for at kunne danne rødder og at blive næret med omsorg, hvis de skal kunne stå fast over for den forfølgelse, som de kommer til at møde. (5 Mos 6,7; Es 39,19; Matt 13,23; 16,24; Markus 10,28; Luk 5,27-28; 10,39; 14,26 og 33; 18,29-30; Joh 8,31; 15,8; ApG 5,41; 2 Kor 4,11; 12,9-10; Gal 2,20; Ef 6,4; Fil 3,8; Kol 2,20; 2 Tim 2,2 og 15; Tit 2,2-8)
- **Evnen til at skelne** mellem Israels og den vestlige verdens politiske og kulturelle systemer, for det jødiske folk og kristenheden. (1 Kong 3,9; Es 11,3; Ordspr 2,6; 8,14.)
- **At Gud må helbrede** den følelse af forkastelse, fjendskab og forladthed, som har eksisteret i Ismaels efterkommere, lige siden Abraham sendte Hagar og Ismael bort. (Sl 66,10-12; 71,21; 86,17; 129,2-7; Es 14,5-7; 12,1; 30,26; 40,9; 51,1-3 og 14; 66,13; Jer 15,21; 30,4-6 og 16-17; 31,1-2; Ezek 37,1-14; 2 Kor 1,3)
- **Fornyelse af den bibelske kristenhed** i Vesten og i vore egne liv, så at vi ikke gør os skyldige i yderligere at forvrænge billedet af Jesu efterfølgere i de arabiske beskuers øjne. (2 Krøn 7,14; Matt 5,13-16; ApG 2,42; Rom 12,1-2 og 9-21; 1 Kor 13; Ef 3,19; 4,1; 5,8-17; 1 Thess 4,1; 1 Joh 5,1-5; Tit 2,14)

Militante muslimske arabere

Med den massive strøm gennem medierne i dag om islam og terrororganisationer er det vigtigt, at vi som Guds folk besidder dømmekraft om dette emne. Vi er *sandhedens* folk! **Ikke alle terroristiske organisationer er muslimer, og ikke alle muslimer er militante eller yderligtgående islamister.** I oktober 2001 udsendte det amerikanske udenrigsministerium en liste over 28 udenlandske terrororganisationer, hvoraf 11 er muslimske. Vi må også være opmærksomme på, at selv om disse 11 grupper nok er muslimske, kan deres motiver godt "*præsenteres*" som primært politiske frem for religiøse. Ifølge mange eksperter udgør de muslimske religiøse ledere, der er fortalere for den yderligtgående form for islam, som grupper som al-Qaeda går ind for, et mindretal og ikke flertallet. Samtidigt bemærker eksperterne, at yderligtgående islamistiske grupper ofte udgør den eneste form for politisk opposition i mange muslimske lande, og at de tit får tilslutning af et stort antal sympatisører.

En sådan radikal islamistisk gruppering inden for Israel i dag er **Hamas**. Ordet "hamas" betyder "nidkær" og er et arabisk akronym for "Den Islamiske Modstandsbevægelse". *Denne gruppe blev grundlagt i 1987 og er en aflægger af Det Muslimske Broderskab, en politisk magt, som tog sin begyndelse i Egypten i 1928 med det formål at genoprette muslimske love og værdier over for voksende vestlig indflydelse.* På nogenlunde samme tid var en anden gruppe af radikale "brødre" ved at vinde skikkelse i Saudi-Arabien; den gjorde sig til fortaler for den puritanske fortolkning af islam, der kaldes wahhabismen. Det Muslimske Broderskab i Egypten og den yderligtgående Wahhabi-bevægelse i Saudi-Arabien udsprang begge af en religiøs, muslimsk bevægelse ved navn Salafiyya, som mener, at udøvelsen af islam er blevet fordærvet og skal reformeres, så den afspejler islam, således som troen blev praktiseret på profeten Mohammeds tid i det 7. århundrede. Denne frejdige fortolkning af islam skulle med tiden komme til at påvirke en ny generation af voldelige, radikale muslimske grupperinger, såsom Taleban, al-Qaeda og den egyptiske Islamisk Jihad, som myrdede den egyptiske præsident Anwar al-Sadat i 1981.

Broderskabet erklærer, at dets hovedmål er at styrke muslimske enkeltpersoner og familier. Deres sjette og sidste mål er *at beherske verden med islam*. Hamas erklærer som sit mål: ”at ødelægge den zionistiske stat, som besætter Palæstina og at oprette et Palæstina fra hav til flod, som er grundlagt på islamiske principper.” Hamas består af muslimer, som ”*har svoret troskab til Allah og er hengivne til Allah ... de frygter Allah og løfter Jihads banner imod undertrykkerne for at rense landet og folket for deres urenhed, ondskab og ækelhed.*”

Islam har båret og styrket Ismaels had igennem tiderne. I dag udgør militante muslimske organisationer det mest iøjnefaldende udtryk for fjendskabet imellem jøder og arabere. Disse organisationer giver næring til propaganda, had og løgne for millioner af mennesker. Det eksisterende had imod staten Israel, Vesten samt alt og alle, der ikke er udsprunget af islam, har man udnyttet, og en generation af unge arabere er blevet suget med. De islamistiske radikales militantheit har tit tiltrukket de fattige, desillusionerede, enlige unge mænd i den arabisk-muslimske verden, og derfor består mange af de eksisterende, muslimske organisationer hovedsageligt af unge mænd i alderen fra 13 til 29 år.

Ifølge muslimsk overlevering får en martyr 72 jomfruer i paradiset efter sin død. Selvmordsbomberes efterladte familiemedlemmer har modtaget penge fra Saddam Hussein og Yasser Arafat, og bombemændene og -kvinderne selv bliver udødeliggjort som helte og heltinder. Arabiske drenge oplever en kulturelt glorificeret måde at slippe deres had løs på og bliver optaget af tanker om jomfruer.

I sin artikel offentliggjort i *Israel My Glory* (november-december 2004, s. 8-10) fortæller dr. Ergun Caner om sin muslimske opvækst, inden han kom til tro på Jesus. ”Som børn voksede vi op i vores *madrasser* (skoler), hvor vi fik at vide, at jøder drikker blodet af palæstinensiske børn. Imamer holdt prædikener, som flød med had imod jøderne og den jødiske nation. Vi kaldte dem ’grisevolket’ og ’gemene hunde’, som havde taget vores land og nedslagtet vores folk.” Der hviler en kæmpe stor sky af bedrag og had over disse mennesker, og

resultatet har været en historie af blodsudgydelser.

I februar 1994 blev 29 mennesker dræbt i Hebron af en jødisk religiøs ekstremist. Efter underskrivelsen af fredsaftalen i Oslo, åbnede en mand ild med et automatisk våben inden i Ibrahim Moskéen. Morderen var en doktor fra New York, der støttede *Kach*, en jødisk gruppe, som var kendt for at anvende terrorisme som middel til at gennemtvinge *sin* dagsorden, nemlig jødisk styre ud over hele Vestbredden. Selv om denne gruppe er mindre end og ikke så aktiv som dens muslimske modstykker, bærer den alligevel vidnesbyrd om det eksisterende og reelle had i Mellemøsten, som ikke er isoleret til islam.

(Det er forkert at mene, at alle arabere er muslimer, og at alle arabere hader jøder. Dette er ikke ”medfødte” kendetegn for arabere, men derimod udtryk for historiske og religiøse faktorer, der er på spil inden for denne folkegruppe.)

Bed om ...

- **At det åndelige mørke** i islam og dens propaganda må blive taget fra disse mennesker og afsløret for, hvad det i virkeligheden er. (Sl 5, 7 og 10-11; Ordspr 14,5 og 8; Jer 9,3; Ef 4,18)
- **At den nidkærlighed og vold**, hvormed radikale muslimer følger islam, må blive forvandlet til en lidenskabelig efterfølgelse af vor Herre Jesus Kristus. (Matt 11,12; ApG 9,1-9; Es 60,14)
- **At en sand og retfærdig fred** må træde i kraft i Israels land, og at mange araberes had til jøderne må blive afvist, så at vi en dag må se et land, som er blevet lægt og genoprettet, idet Gud ønsker at velsigne alle, som bor dér uanset deres baggrund. (Sl 107,35-36a; Es 27,6; 35,1; 41,18-20; 61,3-5; Jer 30,18; 31,12; Ezek 34,25; 36,24-26 og 30 samt 34-36; 47,21-23)
- **At kristne, inklusiv de messianske kristne**, må indse *den tragedie og uretfærdighed, som også arabere har lidt under de lange år med konflikt med Israel*, således at Isaks sønner eller deres repræsentanter en dag må stå i murbruddet og med et sønderknust hjerte bekende og omvende sig fra, hvad man gjorde imod en

halvbroder. (Dan 9,4-8; 1 Kong 3,9; Es 11,3; Ordspr 2,6; 8,14)

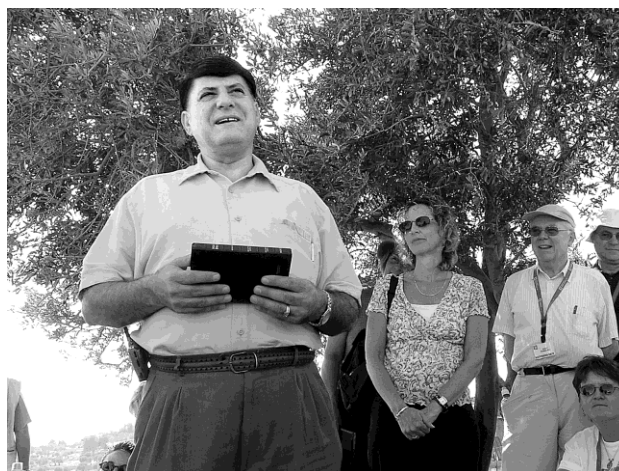
- **Israel** – at de, midt i denne kamp imod den militante islam, må vende sig til deres sande Fredsfyrste, for i sidste ende er sværdet ikke svaret for dem. (Sl 34,16-18; 140,2-3 og 5 samt 6-8; Es 59,20-21; Matt 5,5; 26,52)

Kristne arabere

Der har været en kristen arabisk tilstedeværelse i Israel endda før landets fødsel i 1948. I dag er hovedparten af de kristne arabere navnekristne, som tilhører den katolske eller ortodokse kirke. Det evangelikale arabiske fællesskab i Israel er en gruppe inden for en større gruppe af traditionelle kristne, som befinder sig i en større arabisk gruppering, som befinder sig inden for den jødiske befolkning. De er kort sagt ”den lille”! Ikke blot er deres antal ikke stort, men de bliver afvist af alle de større grupper, som de bor midt iblandt. Traditionelle kristne accepterer ikke deres evangelikale ”født-på-ny” brødre, og de muslimske arabere kan lige så lidt som den jødiske befolkning se disse mennesker i noget positivt lys. Mange navnekristne fra en traditionel baggrund, som kommer til Herren, oplever samme reaktion fra deres familier som en muslim. Afvisning bliver en stadig del af deres liv.

På selve det sted, hvor vores frelser blev født, er presset fra livets omstændigheder enormt stort på vores arabiske brødre og søstre. [Ifølge www.WorldNetDaily.com i april 2006 og www.mideast.jpost.com i januar 2007 er Bethlehems kristne befolkning gået drastisk tilbage, siden det palæstinensiske selvstyre tog over i december 1995. Inden lå den på 90% af det samlede indbyggertal, men nu udgør de kristne ifølge israelske målinger under 15 procent af Bethlehems befolkning. I artiklen i 2007 i Jerusalem Post sagde Samir Qumsiyeh, som ejer den private Al-Mahd (Fødselskirken) tv-station i Beit Sahur, at han havde dokumenteret over 160 tilfælde af angreb på kristne i området i de senere år. www.jpost.com/servlet/Satellite?cid=1167467807655&pagename=Jpost%2FJPArticle%2FShowFull] Naim Khoury, en præst fra Bethlehem, er blevet beskudt tre gange; hans bror blev myrdet og hans kirke udsat for bombeangreb 14 gange, alt sammen fra muslimer. Igennem adskillige år har næsten hele hans arabiske

menighed i Bethlehem været arbejdsløse. Arabiske kristne i situationer lig den i Bethlehem kæmper en daglig kamp for overlevelse; og de føler det, som om de er blevet forladt af Kirken.

Der er et kæmpebehov for, at kristne arabere må kunne skelne mellem

Pastor Naim Khoury taler ved en Forbeder på Muren pilgrimsrejse.

”det jødiske folk” og ”den politiske stat Israel”. En arabisk pastor fra Haifa fortalte, hvordan hans familie kom til at slå sig ned i Haifa. Under Uafhængighedskrigen sagde israelske soldater, som forsvarede den nyfødte stat Israel, til alle i hans forældres katolske arabiske landsby Ber’am, at de skulle efterlade alle deres ejendele en kort tid, og så ville de snart kunne vende tilbage til deres hjem. Disse mennesker så aldrig deres hjem eller ejendele igen. Tilsvarende situationer har fået konsekvenser i slægtled efter slægtled. Som om disse begivenheder ikke skulle være nok til at fremkalde had imod det jødiske folk, fortalte hans mor ham, at det var jøder, der slog Jesus ihjel. Som ung mand blev hans hjerte fyldt af vrede imod disse mennesker, som ikke blot tog jorden fra hans familie, men også dræbte hans frelser. Efter at han blev en ”født-på-ny” kristen, begyndte Herren at arbejde i ham gennem Bibelens ord. Han fortalte om, hvordan Herren viste ham, at det had, han nærede imod det jødiske folk, var blevet overgivet til døden i Kristus (Efeserne 2,14-16). Yousef Dakwar er et levende vidne om ”det ene nye menneske”, som Gud er i færd med at oprejse i dag. Imidlertid har mange arabere oplevet frelsen i Jesus, men ikke åbenbaringen af ”det ene nye menneske”. Tilsvarende har nogle messianske ledere og

vestlige kristne en tendens til at sætte de arabiske kristnes kvaler langt ned på Kirkens dagsorden, hvorved man i praksis skaber to niveauer af troende, hvoraf de arabiske kristne synes at udgøre det laveste (mindre betydningsfulde) niveau. Guds vision gælder ET helt og fornyet folk, uden klasseforskelle eller splittelser. (Galaterne 3,27-29).

Det tilbageblevne had imod jøderne, mislykketheden i at skelne mellem den politiske og den åndelige virkelighed forbundet med staten Israel sammen med den udbredte erstatningsteologiske undervisning (*se Sektion III, del A i denne håndbog for yderligere forklaring på "Erstatningsteologi"*), har skabt en kile imellem de evangelikale kristne, der arbejder blandt de arabiske samfund i Israel. Mange evangelikale, arabiske pastorer har indtaget en politisk holdning til Israel, men ikke en åndelig, bibelsk holdning. Dette skaber en yderligere adskillelse inden for det arabiske evangelikale samfund, som gør de evangelikale arabere – som tror på Guds evige pagt med Israel – til den mindste fraktion inden for denne i forvejen lillebitte gruppe.

Bed om ...

- De arabiske troendes og deres familiers **enorme praktiske behov**: mad, lægemidler, tøj, undervisning, arbejde og arbejdstilladelser. (Fil 4,19; Sl 10,17-18; 40,14 og 18; 41,2; 82,3-4; 102,14-15; 140,13; Ordspr 14,31; Es 30,19; Jer 20,13; Matt 25,40; Rom 15,27b)
- **At Herrens opretholdende glæde og håb** må bryde igennem nedtryktheden, håbløsheden og forkastelsen i de arabiske troendes hjerter. (Neh 8,10; Sl 16,11; 126,5; 132,16; Es 61,10; Joh 15,11; 17,13; Rom 14,17; 15,13; 1 Pet 1,6-9; Heb 12,2)
- **Guddommelig helbredelse** i de arabiske troendes hjerter af ethvert følelsesmæssigt sår og sociale uretfærdigheder, som aggressive handlinger udført af jøder måtte have tilføjet dem – i fortiden eller nutiden – eller som er forårsaget af manglen på støttende og bekræftende handlinger fra den universelle kristne kirkes side. (Sl 66,10-12; 71,21; 86,17; 129,2-7; Es 12,1; 14,5-7; 30,26; 49,9; 51,1-3 og 14; 66,13; Jer 15,21; 30,4-6 og 16-17; 31,1-2; Ezek 37,1-14; 2 Kor 1,3)

- **Ledere og individuelle kristne**, som underviser eller tror på Erstatningsteologien: at de må kaste et nyt blik på Det Gamle Testamente og se og tage imod Guds hjerte over for Israel og det jødiske folk. (5 Mos 10,14-15; 1 Sam 2,10b; Sl 19,8-9; 32,8; 133,1-3; 85,11; Ordspr 2,6-7; 3,5-7 og 13-14 samt 17; 8,12-17; 12,15 og 18 samt 20; 16,10 og 23; 21,1; 28,3-5; Es 52,8; Zak 8; Luk 24,31-32; Rom 11,1-2; 12,17-18; Heb 13,17; 2 Tim 3,16-17)
- **Den kristne arabiske ungdom**: at de må vokse i Guds kærlighed og ikke vende sig til den vold, som har grebet så mange af den muslimske arabiske ungdom. (Sl 91; 144,12; Joh 15,12; Rom 12,21; 1 Kor 13; Gal 5,22; Ef 3,17-19; 5,2; Kol 3,14; 1 Thess 3,12; 1 Pet 1,22; 1 Joh 4,7 og 16)
- **At den kristne kirke**, både i Israel og resten af verden, må anerkende den arabiske kirkes behov og reagere på dem med såvel bøn som praktisk hjælp. (Sl 10,17-18; 40,14 og 18; 41,2; 82,3-4; 102,14-15; 140,13)
- **Forligelse og genoprettelse** mellem arabere og jøder, jøder og arabere i Messias' legeme i Israel. (Sl 133; Ordspr 10,12; 1 Kor 1,10 og 13; 2 Kor 13,11; Gal 5,13; Ef 2,14; 4,3; Fil 1,9 og 27; 1 Thess 4,9; 1 Pet 4,8; 1 Joh 2,10; 4,21)

Kristne, arabere og jødiske troende

Hvor er det godt og herligt, når brødre sidder sammen!
(Sl 133,1)

Gud er forligelsens Gud; det er velsignet, når der finder forligelse sted gennem korsets værk. I Israel i dag er der vidunderlige levende vidnesbyrd om "det ene nye menneske", som der tales om i Efeserbrevets andet kapitel. Arabere og jøder, som er blevet nye skabninger i Kristus, lever mirakuløst sammen i et ægte, dybt pagtsfællesskab. Jesus sagde, at vi skulle kendes på vores kærlighed, og at vores enhed med Faderen og med hinanden ville udløse den herlighed, Faderen havde givet sin Søn. Denne herlighed vil være et vidne over for verden om, at Faderen virkelig har sendt sin Søn (Joh 13,35; 17). Midt i bedrag og rodfæstet fjendskab bliver jøder og arabere forvandlet af Guds kærlighed og oprejst for at bringe deres

egne folk evangeliet og sandheden om deres "brødre".

Både jøder og arabere, som tjener Herren i dag, er lige som du og jeg ... de er ikke fuldkomne. Hjertets tilstand såvel hos jøder som hos arabere over for hinanden ligger dybt og trænger til stadig påfyldning af Guds nåde og af Helligåndens kraft. Helliggørelse er en proces og ikke en intellektuel forståelse. Lyt til den modige og ærlige udtalelse, som dr. Ergun Caner kom med i en artikel til *Israel My Glory*: "Som muslimer er vi opdraget til at hade jøderne. Som omvendte til kristendommen fra islam gør mange af os det *fortsat*. Det tilbageværende had kan man støde på i arabiske kristne, som er blevet frelst fra islam, og også i dem, som er begyndt på at følge Herren efter at levet som navnekristne.

Arabiske pastorer i Israel, som tager Det Nye Testaments undervisning om "ét nyt menneske" til sig og proklamerer Guds evige pagt, kæmper med den virkelighed, som deres messianske brødre og søstre præsenterer dem for. Forestil dig, at du er en arabisk pastor, som i årevis har kæmpet for at være en god hyrde for en voksende hjord og samtidigt tage dig godt af din familie, altimens du forsøger at håndtere virkningerne af terrorisme og en vaklende økonomi. I årtier har du tjent Gud, og din menighed og familie har stadig meget virkelige og meget store praktiske behov. Nu dukker der en messiansk pastor op, som sætter et arbejde i gang og i løbet af få år har nye faciliteter, boliger og køretøjer til rådighed, hvoraf det meste kommer fra den støtte, som kristne i andre lande yder. Lige som dem, der tjener Herren på steder som Bethlehem, står man over for en fornemmelse af forladthed og en følelse af at være glemt af resten af Guds kirke.

Gud høster en stor høst gennem de mænd og kvinder, som er blevet forligt med deres jødiske brødre og søstre, men dér hvor Herren er i gang, er fjenden det også. Fjenden forsøger at vinde fodfæste på forskellige måder, men Gud giver os som forbedere evnen til at se, når og hvor fjenden kommer, så vi kan sætte hans angreb skakmat. I kære, vi har her kun flygtigt berørt hvad der foregår i vore arabiske og jødiske brødre og søstre, og i dem, der stadig mangler at komme med i hjorden. Vi må se i øjnene, hvad det er, der foregår, modtage vejledning fra Herren og give os hen til

veloplyst og lidenskabelig forbøn. Vi må være vægttere og forbedere!

Bed om ...

- **At arabiske og jødiske kristne**, som tjener Herren sammen, må vokse i Guds kærlighed og i nåden.
- **ENHED**, åbne kommunikationslinjer og ægte fællesskab mellem messianske og arabiske kristne. (Sl 133; Ordspr 10,12; 1 Kor 1,10; 13; 2 Kor 13,11; Gal 5,13; Ef 2,14; 4,3; Fil 1,9 og 27; 1 Thess 4,9; 1 Pet 4,8; 1 Joh 2,10; 4,21; Joh 17)
- **At det fodfæste, som fjenden har** i form af havepsyge, skjulte fordomme og enhver følelse af forladthed, må blive fjernet fra de arabiske og jødiske kristnes liv.
- **At Herren må oprejse mennesker**, som vil komme de arabiske troende til hjælp og støtte dem i deres tjeneste for Herren.

Bidragydere

David Davis er senior pastor i Kehilat HaCarmel (Karmel Forsamlingen) på Karmels bjerg i Israel, hvor hans kone Karen er lovsangsleder. Familien Davis har også grundlagt rehabiliteringscentret Sejrens Hus i Haifa. Visionen for begge disse tjenester er, at jøder og arabere må blive forenet som "ét nyt menneske", jf. Efeserbrevet 2,15. David er ordineret i World Challenge International Ministers Fellowship, som blev grundlagt af David Wilkerson, den mand der begyndte Teen Challenge-modellen for rehabilitering af narkomaner. David Davis er også forfatter af bogen "*The Road to Carmel*", som beskriver hans rejse fra underholdningsverdenen på Broadway til Israels bjerge. Hans nyeste bog, "*The Elijah Legacy*", handler om Israel, islam og Kirken i de sidste tider.

Yousef Dakwar bor i Haifa med sin kone og deres tre børn. Yousef har eksamen fra Galilee Bible School og er ordineret præst i Assemblies of God. For tiden er han pastor i The New Covenant Church og fungerer desuden som direktør for Radio Altareeq, en internetbaseret tjeneste, som tiltrækker mange arabere til Herren. Yousef tjener også i Kehilat HaCarmel (Karmel Forsamlingen) på Karmels bjerg. www.radio-altareeq.net

Joseph Hadad blev født i Haifa i Israel og kom til tro på Jesus i 1984. Han fik eksamen fra Galilee Bible School og er ordineret præst i Assemblies of God. Han og hans kone og deres to børn bor i Israel, hvor Joseph har arbejdet i rehabiliteringscentret Sejrens Hus i Haifa, og hvor han nu fungerer som pastor for en gruppe libanesiske flygtninge i den nord-israelske by Nahariya.

Pastor **Naim Khoury** bor med sin kone i Israel, hvor han er præst i Kirken i Den Gamle Bydel i Jerusalem samt i First Baptist Church i Bethlehem. Han har også et radioprogram i Bethlehem. Pastor Khourys søn, Steven Khoury, er pastor for Calvary Baptist Church i Øst-Jerusalem.

Yderligere ressourcer

The Elijah Legacy af David Davis

The Blood of the Moon af George Grant

The Closed Circle af David Pryce-Jones

Unveiling Islam af dr. Ergun Caner og dr. Emir Caner (Kregel)

www.erguncaner.com/WorldApologeticsBooks.htm

Voices Behind the Veil af dr. Ergun Caner og dr. Emir Caner (Kregel)

www.erguncaner.com/WorldApologeticsBooks.htm

Elias Chacour: *Blood Brothers: The Unforgettable Story of a Palestinian Christian Working for Peace in Israel*. Grand Rapids, Michigan. Chosen Books, 2003.

Unveiling the System ... Islam ... Loving the People!

Tilgængelig gennem ISA Publications, P.O.Box 57, Weirton WV 26062
office@isapublications.com

Because They Hate: A Survivor of Islamic Terror Warns America af Brigitte Gabriel

Islam Unveiled; Disturbing Questions About the World's Fastest Growing Faith af Robert Spencer

Now They Call Me Infidel: Why I renounced Jihad for America, Israel, and the War on Terror af Nonie Darwish

Relaterede hjemmesider

www.erguncaner.com

Frafaldne fra islam: www.apostatesofislam.com/main.htm

Fakta om Palæstina: www.palestinefacts.org

www.palestinefacts.org/pf_faq_palestine.php

Informationer om terrorisme fra den amerikanske regerings Council on Foreign Relations: www.cfrterrorism.org

www.shoebat.com (En arabers rejse fra Jihad ... fra had til kærlighed)

pierrehov.com (Kompromisløse og præcise mellemøstlige dokumentarprogrammer, som nok kan chokere, men som også afslører sandheder.)

American Congress for Truth: www.americancongressfortruth.org

MEMRI: www.memri.org

World Net Daily: www.worldnetdaily.com

Jihad Watch: www.jihadwatch.org. På denne hjemmeside finder man en stærk undervisningsvideo, lavet af adskillige islam-eksperter, som det er vigtigt, at du og andre ser: **"Islam: What The West Needs To Know"**

Spørgsmål og svar

Råb til Gud for Ismael

1. Hvem hævder araberne, at de er efterkommere af? Og hvilken af Abrahams efterkommere giftede sig ind i denne familie?
2. Hvilke ligheder (om nogen) forekommer der i vers 16,12 og 27,39-40 af 1. Mosebog angående Ismael og Esau?
3. Nævn en af de vigtigste påvirkninger, som er på spil i det arabiske folk i dag, og beskriv, hvordan den afspejler problematikken mellem Ismael og Esau.
4. Opregn to hovedforskelle mellem "vesterlandsk" og "østerlandsk" tankegang. Hvilken af dem går mest på tværs af den måde, du selv plejer at tænke og opfatte dine omgivelser på?
5. Opregn fire teologiske grundsætninger i kristendommen, som udgør væsentlige hindringer i forhold til den måde, muslimer tænker om Gud.
6. Hvorfor er det vigtigt for arabere at begynde at skelne mellem det jødiske folk og den politiske stat Israel?
7. Hvilken lære inden for den evangelikale kirke i dag – både i arabiske samfund og andre steder i verden – holder troende fra en korrekt bibelsk forståelse af Guds "evige" pagt med det jødiske folk?
8. Opregn tre problemer, som den arabiske evangelikale kirke står over for i dag. Forklar med dine egne ord vigtigheden af Efeserbrevet 2,16-18 i forhold til jødiske og arabiske kristne.
9. Hvilke hjerteanliggender, som optræder i beretningen om Ismael og Esau, er også tydelige i de forskellige kategorier, som er blevet behandlet i dette kapitel?
 - a. Opregn disse anliggender og de grupper, de optræder i.

SEKTION III

Når vi taler med andre:
**BLIV EN VELFORMULERET
AMBASSADØR**

Med denne afsluttende sektion af vores Uddannelseshåndbog er det vores hensigt, at hver eneste forbeder både må blive en velformuleret ambassadør for Guds hensigt med Israel og det jødiske folk og en veluddannet talsmand, når det gælder konflikten i Mellemøsten.

Bliv en velformuleret ambassadør

For mange kristne, særligt i USA, er den diskrimination, chikane og vold, som er blevet udøvet imod jøder og deres hjem, skoler, gravpladser og synagoger ud over Europa og Canada, smerteligt ukendt. Dette er imidlertid ikke overraskende, eftersom mange af nyhedsmedierne ikke skriver ret meget om det, og når de gør det, står det ofte bagest i avisen. På samme måde er det – chokerende nok – ikke ret mange kristne, der er bevidst om den antisemitisme, der udspiller sig med endnu større regelmæssighed rundt om i USA, Canada og Europa. The Anti-Defamation League (en amerikansk organisation grundlagt i 1913 med det formål at bekæmpe antisemitisme) har verificeret utallige tilfælde af antisemitisme imod Israel og chikane af jødiske studerende, selv på ”normale” universiteter i adskillige stater i USA. Det virker, som om et ”politisk korrekt vanvid” har fået overtaget på de fleste nordamerikanske og europæiske universiteter, hvor de fylder de studerendes tilværelse med en støt strøm af konferencer imod Israel, demonstrationer, appeller, diskussioner og artikler.

Hvorfor vinder dette sådan indpas hos de unge intellektuelle i vores tid?

”Når den venstreorienterede antisemitisme raser på de franske [og andre europæiske og amerikanske] universiteter under påskud af at være anti-zionisme, gør det palæstinenserne til en symbolsk skikkelse. Han erstatter proletaren fra den nylige fortid som et symbol på alle planetens undertrykte mennesker, spydspidsen for kampen imod imperialismen, kapitalismen, globaliseringen osv. (Forfatteren André Glucksmann i bogen ”Ouest contre Ouest”, udgivet i Paris af forlaget Plon, 2003.)

Det synes at være ligegyldigt, at meget af denne symbolværdi bygger på forvanskede kendsgerninger, halve sandheder og misbrug af sproget, alt sammen anvendt af medierne for at sælge flere aviser, eftersom der ikke er ret

mange mennesker, der løfter en ALTERNATIV røst angående disse spørgsmål. *Når Israel endelig tager bladet fra munden, bliver det normalt affejet som selvretfærdiggørelse*, så vi, som forstår Guds hjerte for Israel og det jødiske folk, er nødt til at tage ordet på deres vegne. Vi kan ikke længere tie ... vi kan ikke længere være ligegyldige ansigt til ansigt med en sådan politisk og kulturel antisemitisme. Moralsk stumhed – TAVSHED – i krigstid ER et moralsk standpunkt! Det kan være et standpunkt, som er dikteret af frygt, eller af ligegyldighed, eller af kynisme, men uanset hvad dets psykologiske, åndelige eller intellektuelle udspring end måtte være, så er det at forblive tavs, når man burde tale ... at holde igen på moralsk klarhed når man står over for forvirring ... at holde sandheden tilbage, når man står ansigt til ansigt med bedraget ... alt dette er at se det onde, men nægte at gøre noget for at standse det.

I de følgende kapitler har vi medtaget emner, som både er relevante og ofte bliver misforstået, enten som følge af mangel på kundskab eller på præcise kendsgerninger. Som kristne, der lever i en post-kristen verden, er det ekstremt vigtigt, at vi kan føre intelligente samtaler med ikke-kristne om Israel og det jødiske folk, og at vi kan præsentere dem for et alternativt synspunkt i et sprog, som de kan forholde sig til. Vi har brug for at gøre det samme med mange inden for kirken. Folk kender meget ofte ikke de virkelige fakta, og når vi stille og roligt kan fremholde præcise statistikker og oplysninger, som underbygger vores holdning, så vil folk normalt lytte og måske forandre deres eget standpunkt. *Hvis vi kan korrigere bare en enkelt forkert opfattelse, som de nærer om Israel, med sandheden, så sår det tvivl om alle deres andre forkerte opfattelser om Israel, og så begynder vi at forandre verden omkring os ... en person ad gangen.*

Erstatningsteologiens vildfarelse

Af Clarence Wagner, Jr.

Måske har du hørt udtrykket Erstatningsteologi. Men hvis man slår det op i en kirkehistorisk ordbog, kan man ikke finde det nævnt som et systematisk studium. Derimod er det en lære, som opstod i den tidlige kirke. Den blev den frugtbare jord, hvorfra den kristne antisemitisme voksede op og inficerede kirken i de næste cirka 1900 år.

Hvad er erstatningsteologi?

Erstatningsteologien dukkede op i kirken kort efter, at et hedningelederskab tog over fra det jødiske lederskab. Hvad er dens antagelser?

Israel (det jødiske folk og landet) er blevet erstattet af den kristne kirke i Guds hensigter. Eller mere præcist: kirken er den historiske fortsættelse af Israel på bekostning af sidstnævnte.

Det jødiske folk er nu ikke længere et "udvalgt folk". De er egentlig ikke anderledes end enhver anden gruppe, såsom englænderne, spanierne eller afrikanerne.

Uden omvendelse, den nye fødsel og indoptagelse i kirken har det jødiske folk ingen fremtid, intet håb og intet kald i Guds plan. Det samme gælder enhver anden nation og gruppe.

Siden pinsedag i Apostlenes Gerninger kapitel 2 henviser udtrykket "Israel" i Bibelen til den kristne menighed.

Løfterne, pagterne og velsignelserne, som i Bibelen tilskrives Israel, er blevet fjernet fra jøderne og givet til kirken, som har erstattet dem. Imidlertid er jøderne underlagt de forbandelser, der findes i Bibelen, som resultat af deres afvisning af Kristus.

Hvordan argumenterer erstatningsteologer for deres synspunkt?

Vildfarelse: At være en søn af Abraham vil sige at tro på Jesus Kristus. For dem viser Galaterbrevet 3,29, at barnekår i forhold til Abraham kun skal ses i et åndeligt, ikke et nationalt lys: ... og hører I Kristus til,

er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte."

Gendrivelse: Vel er dette et vidunderligt inkluderende løfte til hedningerne, men det ekskluderer ikke det jødiske folk fra deres oprindelige pagt, løfte og velsignelse som Abrahams naturlige afkom. Dette vers føjer ganske enkelt os hedningekristne til det, som Gud allerede har påbegyndt med Israel.

Vildfarelse: Løftet til Abraham om Kanaans land var bare en "hors d'oeuvre". Det egentlige løfteland er hele verden. De bruger Romerbrevet 4,13 som grundlag for den påstand, at det bliver kirken, som kommer til at arve verden, ikke Israel. "For det var ikke ved loven, at Abraham eller hans efterkommere fik løftet om at skulle arve verden, men ved retfærdighed af tro."

Gendrivelse: Hvoraf fremgår det, at dette vers udelukker Abraham og hans naturlige efterkommere, jøderne? Det siger bare, at de ikke ville komme til at arve verden ved loven, men at det ville komme til at ske ved troen. Dette gælder også kirken.

Vildfarelse: Israels nation var kun frøet til den fremtidige kirke, som ville komme til at stå frem og indbefatte mennesker fra alle folkeslag på jorden. Malakias 1,11: "Fra øst til vest er mit navn stort blandt folkene. Overalt bliver der tændt offerild og bragt rene offergaver i mit navn, for mit navn er stort blandt folkene, siger Hærskarers Herre."

Gendrivelse: Dette er et mægtigt skriftsted, som viser, at det jødiske folk og Israel opfyldte et af deres kald, nemlig at være "et lys for folkeslagene", således at Guds ord er gået ud over hele jorden. Skriftstedet antyder på ingen måde, at Guds handlen med Israel skulle være blevet ophævet, fordi hans navn blev spredt ud over jorden.

Vildfarelse: Jesus lærte, at jøderne skulle miste deres åndelige privilegier og blive erstattet af et andet folk. Matthæus 21,43:

”Derfor siger jeg jer: Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, som bærer dets frugter.”

Gendrivelse: I dette skriftafsnit taler Jesus om præsterne og farisæerne, der svigtede som ledere for folket. Afsnittet taler ikke om det jødiske folk eller Israels nation.

Vildfarelse: Sand jøde er enhver, der er født af Ånden, uanset om vedkommende racemæssigt er hedning eller jøde. Romerbrevet 2,28-29: ”For jøde er man ikke i det ydre, og omskærelse er ikke det, som ses på kroppen. v29 Jøde er man i det indre, og omskåret er den, som er det i sit hjerte, i Ånden, ikke efter bogstaven. Hans ros kommer fra Gud, ikke fra mennesker.”

Gendrivelse: Dette argument understøtter ikke tanken om, at kirken har erstattet Israel. Det forstærker bare det, der allerede var sagt i de hebraiske skrifter (Det Gamle Testamente), og det tydeliggør de åndeligt nødvendige forudsætninger for jøder og alle andre, der vil bekende sig som nogle, der følger Israels Gud ...

Vildfarelse: Alle de løfter, som blev afgivet til Israel i Det Gamle Testamente, tilhører nu den kristne kirke, med mindre de blev opfyldt i historien før Jesu fødsel. Disse løfter skal ikke opfattes bogstaveligt eller efter kødet, men åndeligt og symbolsk på den måde, at henvisninger til Israel, Jerusalem, Zion og templet i virkeligheden – når de er profetiske – henviser til kirken. 2. Korintherbrev 1,20: ”... for alle Guds løfter har fået deres ja i ham [Jesus]. Derfor siger vi også ved ham vort amen, Gud til ære.” De lærer os altså, at Det Nye Testamente skal forstås billedligt, ikke bogstaveligt.

Gendrivelse: Som vi skal se senere i det pågældende brev, angår de nytestamentlige henvisninger til Israel tydeligt Israel og ikke kirken. Følgelig er der intet af løfterne til Israel og det jødiske folk, som er billedligt, eller som blot kan henvises til kirken alene. Løfterne og pagterne er bogstavelige, mange af dem er evige, og vi kristne kan blive delagtige i dem som en del af vores nye fødsel, ikke som en følge af at vi har overtaget dem på bekostning af Israel. Det Nye Testamente taler om kirkens forhold til Israel og dets pagter med udtrykkene: ”podet ind” (Rom 11,17), ”kommet

nær” (Ef 2,13), ”hans [Abrahams] efterkommere” - fordi de ”har Abrahams tro” - (Rom 4,16), og ”fået del i” (Rom 15,27). IKKE som tilranere af pagten og afløsere af det fysiske Israel. Vi hedningekristne kobledede os på det, som Gud havde været i færd med i Israel, og Gud har ikke brudt sine pagtsløfter til Israel (Rom 11,29) ...

Er Det Nye Testamente antisemitisk? Var det meningen, at kirken skulle behandle det jødiske folk med foragt?

HELT OG ALDELES IKKE! Uanset, at Det Nye Testamente er blevet brugt af antisemitter af hedensk herkomst, endda inden for kirken, så var forfatterne af Det Nye Testamente jøder, og derfor fremsatte de deres argumenter – selv de kritiske – ud fra den position, at der var tale om en debat inden for et samfund, ikke om anklager imellem flere forskellige samfund. Selv dér, hvor kritikken er barsk, er den rettet imod en særlig gruppering eller sekt blandt jøderne som følge af deres handlinger, som trængte til forbedring. Selv om Yeshua for eksempel talte barsk til farisæerne, sagde han ikke desto mindre om dem: ”De skriftkloge og farisæerne sidder på Moses' stol. Alt det, de siger til jer, skal I derfor gøre og overholde, men I skal ikke gøre, som de gør, for de gør ikke selv, hvad de siger.” Det foruroligede ham, at de ”ramte ved siden af” i deres selvretfærdighed, hvilket er noget, vi alle har brug for at passe på ikke at gøre.

Den klare lære i Det Nye Testamente er, at kirken burde og stadig bør elske og agte det jødiske folk. I Efeserbrevet 2,11-18 får vi at vide, at ”ved Kristi blod” er vi hedninger ”kommet nær” borgerret i Israel, til de pagter, løfter og forhåbninger, som Israel har modtaget. I Romerbrevet 11,11-12 og 25 får vi at vide, at der ”hviler forhærdelse over en del af Israel”, for at frelsens budskab måtte blive tvunget ud til nationerne. Alligevel får vi at vide, at der vil komme en tid, hvor ”hele Israel [skal] frelses” (vers 26), for sine nådegaver og sit kald til Israel og det jødiske folk fortryder Gud ikke (vers 29). Guds forhold til Israel og det jødiske folk er et evigt forhold.

Vi hedningekristne får at vide, at jøderne er ”elskede, og det er de for fædrenes skyld.” (Rom 11,28). Det er et udvalgt folk,

som opfyldte deres kald og bragte evangeliet til verden. De blev udvalgt til at:

1. Adlyde Guds ord og frembære det for verden som "et lys for folkeslagene".
2. Høre Guds ord og skrive det ned: Bibelen.
3. Være den menneskelige kanal for Messias.

Det jødiske folk har udfyldt deres rolle. Det løfte, som verden fik igennem Abraham, lød: " *I dig skal alle jordens slægter velsignes.*" (1 Mos 12,3) De skulle være et lys for folkeslagene, og om end de begik fejl, som vi alle gør, demonstrerede de Guds kraft på jorden; de hørte Guds ord og nedskrev det, så at vi fik Bibelen, og de blev den menneskelige kanal for Messias, som blev født, udførte sin tjeneste, døde, opstod fra de døde, steg op til Himlen og som en dag i fremtiden vil vende tilbage til Jerusalem i Israel.

Gud indgik en evig pagt med Israels land og det jødiske folk, som vil blive opfyldt og fuldbragt. Ellers ville hans ord, Bibelen, vise sig at være en løgn, og det er det ikke. Gud kommer aldrig til at glemme eller opløse sit ældgamle folk. Hvis Gud ikke ville opfylde sine løfter til Israel, hvilken garanti ville vi så have for, at han vil opfylde sin løfter til kirken? (Se Jeremias 31,35-37).

Er jøder jøder, og er Israel Israel i Det Nye Testamente? Har de stadig en pagt med Gud?

HELT OG ALDELES. Bibelen taler helt klart om dette.

1. Jøderne er israelitter, ikke hedninger (Rom 9,4).
2. Førstefødselsretten og herligheden og pagterne og loven og tempeltjenesten og løfterne tilhører Israel (Rom 9,4).
3. Sine nådegaver og sit kald til Israel fortryder Gud ikke (Rom 11,29).
4. Der er 77 henvisninger til Israel i Det Nye Testamente, og ingen af dem henviser til kirken. Prøv at sætte ordet "kirken" ind, dér hvor der står "Israel"; afsnittet bliver simpelt hen ulæseligt eller fjollet. F.eks. Rom 10,1: "Brødre, af hele mit hjerte ønsker jeg og beder til Gud om, at de [mine jødiske landsmænd, Israel] må frelses."

Hvis man sætter "kirken" ind i stedet, bliver sætningen overflødig. *Kirken er jo de frelste troende, så hvordan skulle Paulus' bøn kunne gælde kirkens frelse?*

5. Salme 105 rummer en syvfoldig bekræftelse på Guds løfter om Kanaan til Abraham. Dette er et evigt løfte, som også 1. Mosebog 12,1-3 var det.
6. Jeremias 31,35-37 taler om den evige karakter af Guds løfter til og om Israel, det jødiske folk. Disse løfter står lige så fast, som at solen lyser om dagen og månen og stjernerne om natten.
7. Profetierne om endetiden, der taler om, at Jakobs hus skal vende tilbage til sit land, og at dette hus skal blive genopbygget, er til overmål gået i opfyldelse i Israel og det jødiske folk inden for de seneste 120 år. (Se Es 11,11-12; Ezek 37,1-14; 36; 35,1; Es 43,5-6; Jer 16,14-16; Es 60,9-11; 49,22-23, etc.)
8. Evangeliet og Yeshua kom til " *både jøde, først, og græker*" (Rom 2,9-10; Matt 10,5-7; 15,24). Der er en forskel på rollerne mellem de to. I Galaterbrevet 3,28 står der: " *Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde, for I er alle én i Kristus Jesus.*" Talen er her om, at hver og en står foran Gud som hinandens lige, fordi vi alle er syndere, der er frelst af Guds nåde og forsoningsværket på korset. Ikke desto mindre er vores roller her på jorden forskellige, f.eks. mænds og kvinders, mødres og fædres, ægtemænds og hustruers. På samme måde har jøder og hedninger forskellige roller at spille.

Hvad er kirkens rolle?

1. " *... på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den*" (Matt 16,18). Kirken er bygget på Peters, en jødes, vidnesbyrd og forståelse. Efeserbrevet 2,11-14 peger på, at de omskårne, Israel, var udvalgt, men at hedningerne ("I") nu også er blevet indbefattet.
2. Kirken er forbundet med Israel og har fået del i pagterne, løfterne og forhåbningerne, men vi er ikke blevet kaldet til at tilrane os dem, som om de kun tilkom os. Vores

forbindelse er den, at vi er "podet ind" (Rom 11,17), "kommet nær" (Ef 2,13), "hans [Abrahams] efterkommere" - fordi vi "har Abrahams tro" - (Rom 4,16), "arvinger" til Abrahams løfte som dem, der har fået barnekår (Gal 3,29), og "fået del i" (Rom 15,27).

3. I forhold til verden er kirken kaldet til at forkynde evangeliet og gøre alle folkeslagene til Jesu disciple (Matt 28,19-20), til at elske Herren vor Gud af hele vort hjerte, vor sjæl, vort sind og vor styrke. (Mark 12,30-31)
4. I forhold til det jødiske folk er vi kaldet til at udvise Guds kærlighed "for fædrenes [dvs. patriarkernes] skyld" (Rom 11,28), for uden dem ville vi ikke have haft Guds ord eller vor Frelser, som var en jøde fra Israel. Vi skal udvise Guds barmhjertighed (Rom 11,31). Vi skal give af vores materielle gaver som hjælp til dem (Rom 15,27). Vi skal bede for dem og for Israel (Sl 122,6). Vi skal være forbedere og vægte på muren for at beskytte dem (Es 62,6-7). Vi skal hjælpe med Aliyah (indvandringen) til Israel og med opbygningen af Zion (Es 60,9-11; Jer 16,14-15; Es 49,22-23).
5. Ifølge Romerbrevet 11 er vi to forskellige grupper, som begge er indpodet på det samme træ, nemlig de pagter og løfter, som er givet til Israel; vi har fæste i den samme rod ... Det er ikke os, der bærer træet, men træet, der bærer os, og vi har ikke lov til at rose os eller være hovmodige over for Guds pagtsfolk, jøderne (Rom 11,17-18).

Hvad sker der, når kirken erstatter Israel?

1. Kirken bliver overmodig og selvcentreret.
2. Den roser sig over for jøderne og Israel.
3. Den nedvurderer Israels rolle eller mener slet ikke, at Israel har nogen rolle at spille.
4. Disse holdninger fører til antisemitisme i ord og handling.
5. Uden at tilkende Israel og det jødiske folk en rolle i dag kan man ikke forklare de bibelske profetier, særligt de meget specifikke, som går i opfyldelse i Israel i dag.

6. Mange nytestamentlige passager giver ingen mening, når det jødiske folk bliver erstattet af kirken.
7. Man risikerer at miste betydningen for nutiden af de hebraiske skrifter, Det Gamle Testamente. Mange kristne roser sig af at være nytestamentlige kristne eller en nytestamentlig menighed som i Apostlenes Gerninger. Den tidlige kirkes Bibel var imidlertid ikke Det Nye Testamente - som først blev kodificeret i det 4. Århundrede - men derimod de hebraiske skrifter.
8. Man kan miste Det Nye Testaments hebraisk/jødiske sammenhæng, som lærer os mere om Yeshua og om, hvordan vi kan blive bedre disciple.
9. Kirken går glip af anledningen til at tage del Guds plan og profeti for kirken selv, Israel og verden i dag.

Hvad sker der, når kirken har et levende forhold til Israel?

1. Kirken spiller sin rette rolle i Guds frelsesplan for verden, idet den anerkender Guds fortsatte pagtsforhold med og kærlighed til Israel og det jødiske folk.
2. Vi kan se konsekvensen i Guds frelsesplan fra 1. Mosebog til Johannes' Åbenbaring som en fortsat, supplerende proces i stedet for som øjebliksbilleder uden nogen indbyrdes forbindelse.
3. Vi viser Guds pagtsfolk kærlighed og ære, ikke foragt.
4. Vi agter Det Gamle og Det Nye Testamente som lige inspirerede og betydningsfulde for kirken i dag.
5. Bibelsk profeti giver mening i dag og åbner mulighed for et engagement i Guds plan for Israel.
6. Vi bliver bedre disciple af Yeshua, når vi er i stand til at påskønne de hebraiske/jødiske rødder, som forklarer de definitioner, begreber, ord og begivenheder i Det Nye Testamente, som ellers er uklare. Hvorfor? Mange af dem blev ikke forklaret af de jødiske forfattere til Det Nye Testamente, fordi de ikke fandt det nødvendigt at angive alle de

detaljer, som allerede stod forklaret i Det Gamle Testamente.

Hvis kirken havde forstået dette meget tydelige budskab fra starten af, kunne den triste arv af antisemitisk had fra kirkens side måske være undgået. Erstatningsteologiens vildfarelse er som en kræftforekomst i kirken, der ikke blot forledte den til at trodse Guds ord angående det jødiske folk og Israel, men som også gjorde os til redskaber for had i stedet for kærlighed i Guds navn. Men det er ikke for sent for os at ændre kurs og træde ind i et ret forhold til det jødiske folk og

Israel i dag. Gennem mange af de bøger og ressourcer, som er optegnet i slutningen af dette kapitel, kan du læse, studere og lære mere. Ligeledes er der forskellige organisationer, som du kan give til for at følge Guds opfordring til at velsigne hans pagtsfolk, som han stadig elsker. Vi trænger ikke blot til selv at lære og at handle, men også til at undervise andre, så vi kan modvirke den historiske vildfarelse, der er fremmet i kirken gennem næsten 2000 år.

Gud være lovet, at han er en barmhjertig Gud, som frelser og giver en chance mere.

Spørgsmål og svar

Erstatningsteologiens vildfarelse

1. Hvornår opstod erstatningsteologien i kirken?
2. Hvilken forudsætning for erstatningsteologien overraskede dig mest?
 - a. Hvilken af forudsætningerne ville efter din opfattelse være den letteste at erklære sig enig i (hvis man ikke vidste bedre)?
3. Har du nogen sinde overværet, at nogen har argumenteret for erstatningsteologien? Læg mærke til forfatterens gendrivelsers af disse argumenter, og find selv på en gendrivelse af et af argumenterne, så at du kan være forberedt "i tide og utide" på at besvare spørgsmål, der måtte dukke op, om din holdning til Israel.
4. Nævn tre grunde (ud fra teksten), som underbygger den sandhed, at Det Nye Testamente IKKE er antisemitisk. Giv bibelske beviser på det.
5. Kommentér følgende tanke: Hvis ikke Gud vil opfylde sine løfter til Israel, hvilken garanti har vi så for, at han vil opfylde sine løfter til kirken? (Se Jeremias 31,35-37).
6. Diskutér, hvor bogstavelig betydningen af begreberne "jøde" og "Israel" er i Bibelen. Udvælg to skriftafsnit, som beviser, at det ikke er tilstrækkeligt at erstatte disse begreber med "kirken".
7. Hvad er kirkens rolle i forhold til Israel og det jødiske folk?
 - a. Nævn tre ansvarsområder, som vi (bibelsk set) har over for Israels folk.
 - b. Sæt virkningerne op over for hinanden af, at kirken erstatter Israel, og at den har et levende forhold til Israel.
 - c. Hvad er nogle naturlige følger af hvert af disse valg (at erstatte eller at have et levende forhold til Israel)?

Henvisninger

Artiklens kilde: www.ldolphin.org/replacement

1. Gerhard Falk: *The Jew in Christian Theology*. (MacFarland. Jefferson, NC, 1992)
2. Leopold Lucas: *The Conflict Between Christianity and Judaism*. (Aris & Phillips. Warminster, UK, 1993).
3. *The New International Study Bible*. (The Zondervan Corporation. Grand Rapids, MI, 1985).
4. *The New Scofield Reference Bible, Authorized King James Version*. (Oxford University Press. New York, NY, 1967).
5. Keith Parker: *Is the Church the "New Israel"?* (Prayer for Israel. Golant, UK).
6. James Parkes: *The Conflict of the Church and the Synagogue*. (Athenaeum. New York, 1974).
7. David Rausch: *The Legacy of Hatred*. (Moody Press. Chicago, IL, 1984).
8. Marcel Simon: *Verus Israel*. (Oxford University Press. New York, NY, 1986).
9. Clarence H. Wagner, Jr.: *Lessons from the Land of the Bible*. (Bridges for Peace. Jerusalem, Israel, 1972).
10. C. Roth og G. Wigoder (redaktører): *Encyclopaedia Judaica*. (Keter Publishing House, Ltd. Jerusalem, Israel, 1972).
11. A. Lukyn Williams: *Adversus Judaeos*. (Cambridge University Press. Cambridge, 1935).
12. Robert Louis Wilken: *John Chrysostom and the Jews*. (University of California Press. Berkeley, CA, 1983).

Myter og fejlantagelser i medierne

De fleste ”mediemyter” ligger i den ene eller anden af to kategorier: de, der handler om selve karakteren af Israel, og de, der fokuserer på Israels handlinger, særligt over for palæstinenserne. På de følgende sider har vi samlet nogle af de mest almindelige fejlantagelser af begge slags. Til slut har vi også inkluderet en farlig, men bredt accepteret fejlantagelse angående Allah, islams gud, for at vore forbedere kan tale sandhed dér, hvor vores åndelige fjende taler løgn.

Fejlantagelser om Israels karakter

FEJLANTAGELSE NR. 1:

Zionisme er en racistisk ideologi

Svar:

Zionismen er en jødisk nationalbevægelse til landet Israels genfødsel og fornyelse – det land, som er det jødiske folks historiske fødested. Længslen efter at vende tilbage til Zion, det bibelske udtryk både for landet Israel og byen Jerusalem, har været hjørnестenen i det jødiske religiøse liv siden fordrivelsen af jøderne fra landet for to tusind år siden og er forankret i jødiske bønner, ritualer, litteratur og kultur. *Med sine rødder i liberale principper som frihed, demokrati, lighed og social retfærdighed står zionismen grundlæggende i modsætning til racisme. Israel er et farveblindt samfund, som består af jøder og ikke-jøder fra mindst 100 forskellige lande med forskellige etniske, religiøse og kulturelle baggrunde.*

Israels Lov om tilbagevenden, som nogle kritikere af Israel anklager for at være ”racistisk”, er for jøder et stærkt vidnesbyrd om, at de altid vil have et trygt og frit tilflugtssted i staten Israel efter århundreder med forfølgelse og isolation. Det enestående ved Israel som et land, er på ingen måde racistisk, idet der automatisk gives indfødsret til jøder (samt deres ikke-jødiske nærmeste familiemedlemmer), som gerne vil slå sig ned dér. Personer, som ikke opfylder kriterierne for at få automatisk statsborgerskab i henhold til

loven om tilbagevenden kan ansøge om israelsk statsborgerskab i henhold til de tilsvarende procedurer og forudsætninger, som findes i andre lande.

Den falske ligning: zionisme = racisme, har sit udspring i vedtagelsen af De Forenede Nationers resolution af 10. november 1975, som blev forelagt af de arabiske lande og Sovjetunionen. Den beskrev zionismen som ”en form for racisme og racediskrimination.”

Denne særdeles politiserede resolution havde til formål at nægte Israel dets moralske eksistensgrundlag. Resolutionen, som den senere generalsekretær i FN, Kofi Annan,

beskrev som et ”lavpunkt” i FNs historie, blev langt om længe ophævet 16. december 1991.

Desværre har arabiske repræsentanter ved internationale konferencer gjort adskillige forsøg på at genindføre denne afskyelige ligning, bl.a. ved FNs konference imod racisme i Durban i Sydafrika i 2001.

Kilde: Anti-Defamation League;
www.israelaustin.com/israelnow/inaccuraciesaboutisrael6.asp

FEJLANTAGELSE NR. 2:

Som selvudråbt ”jødisk stat” er Israel i sit væsen et udemokratisk og diskriminerende land

Svar:

Folk føler sig utilpasse ved at omtale Israel som en jødisk stat, fordi man dermed antyder, at det er et teokrati, dvs. en regering styret af præster eller andre mænd, som påstår at kende Guds vilje. Israel er IKKE et teokrati. Det bliver styret efter love, som vedtages af et demokratisk valgt parlament. Det er påvirket af jødiske værdier og overholder mange jødiske religiøse skikke såsom sabbatten og

helligdagene, men dette er ikke anderledes end i USA og mange andre "kristne" nationer, som er formet af jødisk-kristne værdier, og som fejrer jul og påske som nationale helligdage.

Demokrati, ikke religion, er hjørnestenen i staten Israel. Som eksemplificeret i dets uafhængighedserklæring **garanterer staten Israel, at den "vil fremme landets udvikling til gavn for alle dets indbyggere; vil bygge på**

frihedens, retfærdighedens og fredens principper, som forudsat af Israels profeter; vil opretholde alle sine borgeres fulde sociale og politiske lighed uanset race,

AT PÅSTÅ, AT ZIONISMEN, DET JØDISKE FOLKS NATIONALISTBEVÆGELSE, SKULLE VÆRE DEN ENESTE FORM FOR NATIONALISME, SOM ER ULOVLIG, ER REN FORDOMSFULDHED.

religion eller køn; vil garantere fuld samvittigheds-, religions-, uddannelses- og kulturel frihed; vil værne om alle religioners hellige steders ukrænkelighed; og vil overholde principperne i De Forenede Nationers pagt."¹ Da man var i færd med at forfatte dets uafhængighedserklæring, var der meget diskussion om, hvorvidt man overhovedet kunne nævne Guds navn i dette grundlæggende juridiske dokument om deres nations fødsel. De religiøse jøder mente, at det var af fundamental betydning, *hvorimod de ikke-religiøse jøder mente, at det ville krænke den religionsfrihed, som Israel skulle være et forbillede på midt i et hav af religiøs intolerance.* Resultatet blev, at Gud IKKE bliver nævnt ved navn i Israels uafhængighedserklæring og kun indirekte bliver henvist til som "Israels Klippe".

Israel har ingen statsreligion og ALLE trosretninger har frihed til deres gudsdyrkelse. Desværre bliver Israel angrebet for dets jødiske karakter, hvorimod de 22 arabiske lande – som har islam som deres officielle religion og ikke tillader religionsfrihed – bliver betragtet som legitime. Det er ikke usædvanligt, at en befolkningsgruppe udgør flertallet i en nation og prøver at bevare den status; det gælder for næsten alle lande. Samfundene afspejler ydermere som regel flertallets kulturelle identitet. "Indien og Pakistan blev oprettet på samme tid som Israel ved hjælp af en voldelig adskillelse, men ingen mener, at disse nationer

er ulovlige, fordi det ene land er overvejende hinduistisk, og det andet har et muslimsk flertal, eller at disse nationer ikke burde være påvirket af de nævnte befolkningsgrupper (f.eks. at køer i Indien ikke burde behandles som hellige)."²

Grundlæggende udgør det jødiske folk en nation med en fælles oprindelse, religion, kultur, sprog og historie ... ligesom de fleste andre nationer i verden, f.eks. Australien, Tyskland, Norge osv. **"Og hvorfor skulle det jødiske folk ikke have en stat? Der er ingen, der påstår, at araberne ikke har ret til deres egen nation (og de har ikke blot én, men 22) ... eller at katolikker ikke har ret til en stat (Vatikanstaden) med en teokrat som overhoved (paven). At påstå, at zionismen, det jødiske folks nationalistbevægelse, skulle være den eneste form for nationalisme, som er ulovlig, er ren fordomsfuldhed."**³

1. Oversat fra den officielle tekst på engelsk som opført på: www.israel-info.dk/flora/flora.asp?page=3107

2. *Myths & Facts Online: A Guide to the Arab-Israeli conflict of Mitchell G. Bard* (www.JewishVirtualLibrary.org)

3. *Myths & Facts Online: A Guide to the Arab-Israeli conflict of Mitchell G. Bard* (www.JewishVirtualLibrary.org)

Fejlantagelser: Israels handlinger over for palæstinenserne

DISSE "PALÆSTINENSISKE FLYGTNINGE":

Hvem er de? Hvad er den sande historie? Hvad er kendsgerningerne?

Du har hørt om de "palæstinensiske flygtninge", som kræver "ret til at vende tilbage" til Israel. Nu er det sådan, at næsten ingen af dem nogensinde har boet i Israel; de er børn og for de flestes vedkommende børnebørn af dem, der flygtede i 1948. Det samlede antal af dem, der flygtede i 1948, anslås til at have været ca. 650.000. Nu er antallet af dem, der ønsker at vende tilbage, vokset til næsten fem millioner!

Hvordan fandt denne exodus sted? I 1948, på den dag, hvor staten Israel blev

udråbt, invaderede fem arabiske hære det nye land fra alle sider. I radioudsendelser, som indgød frygt i folk, tilskyndede de araberne, der boede der, til at forlade deres hjem, så at de invaderende hære kunne operere uden civile forstyrrelser. Disse folk kunne så vende hjem igen, når man som forventet hurtigt havde sejret i denne ”hellige krig”, og få deres ejendom tilbage – plus jødernes ejendom. Tingene endte anderledes. På mirakuløs vis blev de invaderende hære besejret. De, der havde forladt deres hjem, blev flygtninge: mennesker uden et hjemland. *De, der forblev i deres hjem, og deres børn er i dag fuldgyldige borgere i staten Israel.*

Disse såkaldte ”palæstinensiske flygtninge” har ikke fået lov til at slå sig ned i ”den udelelige arabiske nation”. De er blevet hjulpet i lejre siden 1948. Der er brugt mange milliarder af kroner på lejrenes opretholdelse og hjælp til deres beboere, uden at der er nogen ende i sigte. Hvem betaler for det? UNWRA, FN's Nødhjælps- og Arbejdsagentur for palæstinensiske Flygtninge i Mellemøsten, havde for 2008 et budget på 523,8 millioner dollars; de største bidragydere til finansieringen var som sædvanligt USA og EU samt Sverige, Norge og Storbritannien. De arabiske lande – som tæller nogle af verdens rigeste, som ødsler enorme formuer væk på luksusartikler – stiller sig tilfreds med at efterlade deres arabiske søskende i disse elendige lejre. De har aldrig bidraget så meget som en krone til deres vedligeholdelse.

Der er en anden side af ”flygtninge” historien. Man hører ikke så meget til de 850.000 jødiske flygtninge fra de arabiske lande, som flygtede fra disse lande for at slå sig ned i den nydannede jødiske stat, Israel. Hver eneste af disse flygtninge blev øjeblikkeligt modtaget, genhuset, draget omsorg for og givet fuld indfødsret af den spæde, fattige og kæmpende jødiske stat. Der har aldrig eksisteret en jødisk ”flygtninge” lejr i Israel eller andre steder, og der gør det heller ikke nu.

De arabiske ”flygtninge”, som forlod Israel, efterlod sig hverken meget rigdom eller historie, eftersom de fleste af dem ikke var kommet til ”Palæstina”, førend jødiske nybyggere banede vej for økonomiske muligheder i det, som havde været et øde land igennem århundreder. Men jøderne i de

arabiske lande har en historie, som går tusindvis af år tilbage. Da de blev tvunget til at flygte, lod de jordbesiddelser, rigdom og en lang historie bag sig. De ankom til Israel, helt bogstaveligt kun med det tøj, de gik og stod i. Per 2005 udgjorde de næsten 60% af den pulserende og produktive befolkning i Israel. Hvad har araberne, det rigeste folk i verden, stillet op med deres ”flygtninge” i løbet af mere 60 år? De har ladet dem forblive i elendighed, overladt til verdens bistandshjælp, og har oplært deres håbløse unge i selvmordsangrebene erhverv og i at slagte forsvarsløse og ubevæbnede mænd, kvinder og børn.

Hvis de arabiske nationer virkelig besluttede at slutte fred med Israel og gøre en ende på den århundredlange strid, kunne de let udrette det ved at modtage de ”palæstinensiske flygtninge” i deres lande og, ligesom Israel gjorde med de jødiske flygtninge fra de arabiske lande, integrere dem i deres samfund og gøre dem til nyttige statsborgere **Befolkningsflytninger** er almindelige, særligt i kølvandet på krige. De har fundet sted igennem hele historien. I 1923 indgik Grækenland og Tyrkiet en aftale om

forflyttelse af 2 millioner grækere og 800.000 tyrkere. I 1945 blev 3 millioner tyskere forflyttet fra Polen og Tjekkoslovakiet. Efter sammenbruddet af dets nordafrikanske imperium tog Frankrig imod næsten halvanden million mennesker. Over 12 millioner muslimer og hinduer blev udvekslet mellem Indien og Pakistan. Israel har anerkendt denne historiske nødvendighed. Den ”arabiske nation”, med dens enorme rigdom og kæmpemæssige, underbefolkede lande, har stædigt nægtet at se kendsgerningerne i øjnene.

Det er klart, at det ”palæstinensiske flygtningeproblem” er en afledningsmanøvre, som bliver holdt i live af de arabiske nationer, for deres egne politiske formåls skyld og med kynisk ligegyldighed over for det store antal af forarmede mennesker, som tilbringer deres liv i

DU HAR HØRT OM DE ”PALÆSTINENSISKE FLYGTNINGE”, SOM KRÆVER ”RET TIL AT VENDE TILBAGE” TIL ISRAEL. NU ER DET SÅDAN, AT NÆSTEN INGEN AF DEM NOGENSINDE HAR BOET I ISRAEL; DE ER BØRN OG FOR DE FLESTES VEDKOMMENDE BØRNEBØRN AF DEM, DER FLYGTEDE I 1948.

disse lejre. Det bliver holdt i live og bliver brugt som et aktiv, der ”ikke står til forhandling”, med det formål at tilintetgøre staten Israel – en præstation, som araberne har forsøgt adskillige gange med militære midler, men som altid er endt i katastrofal fiasko. Bortset fra de uløselige sociale problemer, det ville skabe, så ville modtagelsen af blot halvdelen af de 5 millioner, som gør krav på at være ”flygtninge”, med et slag dramatisk forvandle den demografiske sammensætning af landet og ikke kunne undgå at ødelægge den jødiske stat. Hvilket naturligtvis er hele idéen med kravet om ”flygtningenes tilbagevendende”. **Hvis de arabiske nationer var villige til at løse ”flygtningeproblemet”, ville der ikke længere kunne stilles spørgsmålstejn ved Israels legitimitet.** Men det er uacceptabelt for araberne. De er fast besluttet på ikke at tillade Israel eller andre ”ikke-troende” at udøve kontrollen med nogen del af Mellemøsten. Det er dette, og kun dette, som er den egentlige årsag til det ”palæstinensiske flygtningeproblem”.

Se kort, som tydeliggør dette emne, på side 87.

FLAME: Facts and Logic About the Middle East.
www.factsandlogic.org/ad_03b.html

Hjemmesiden: en.wikipedia.org/wiki/Jewish_exodus_from_Arab_lands

En anden interessant hjemmeside: www.jimena.org (The Forgotten Middle East Refugees).

Desuden: *Case Studies on Human Rights and Fundamental Freedoms: A World Survey Volume Five*, William A. Veenhoven, chefredaktør

[Books.google.com/books?id=AN6dSGr3kWcC&pg=PA698&lpg=PA69&dg=The+Case+of+the+Jews+from+Arab+Countries:+a+neglected+issue&source=web&ots=NnLBDxQiS&sig=yRj2zQJDmrchGIZtGQEjiYq_o&hl=en&sa=X&oi=book_result&resnum=1&ct=result#PPA71,M1](https://books.google.com/books?id=AN6dSGr3kWcC&pg=PA698&lpg=PA69&dg=The+Case+of+the+Jews+from+Arab+Countries:+a+neglected+issue&source=web&ots=NnLBDxQiS&sig=yRj2zQJDmrchGIZtGQEjiYq_o&hl=en&sa=X&oi=book_result&resnum=1&ct=result#PPA71,M1)

FEJLANTAGELSE NR. 3:

Den israelske behandling i dag af palæstinenserne kan sammenlignes med nazisternes behandling af jøderne; etnisk udrensning- eller folkemordspolitik

I en tale, som Arnold Roth holdt til nogle delegerede gæster fra Europa den 12. december 2004, og som blev refereret i ”Unity Coalition for Israel” den 14. december, sagde han, at: ”en meningsmåling blandt tyskfødte tyskere viste, at over halvdelen mener, at der ikke er nogen forskel mellem Israels nuværende behandling af de palæstinensiske arabere og det, som nazisterne gjorde imod jøderne. 68 procent af tyskerne

tror, at Israel fører en udryddelseskrig mod palæstinenserne.”

Svar:

Der er absolut ingen sammenligning mellem den komplekse israelsk-palæstinensiske konflikt og de uhyrligheder, som nazisterne begik imod jøderne. Nazisternes ”Endlösung der jüdischen Frage”, den endelige løsning på det jødiske spørgsmål, var den bevidste og systematiske

udryddelse af Europas jødiske befolkning.

Hitlers endelige løsning førte til det overlagte og nøje planlagte mord på seks millioner jøder og til tilintetgørelsen af mange blomstrende jødiske samfund ud over Europa. Den israelske politik over for

palæstinenserne er

udelukkende dikteret af landets behov for at forsvare sin befolkning og bekæmpe trusler imod Israels sikkerhed, alt imens man samtidigt søger at nå en forhandlingsløsning på den israelsk-palæstinensiske konflikt. Ej heller kan israelske aktioner eller israelsk politik karakteriseres som etnisk udrensning eller folkemord. Ingen af delene finder eller har fundet sted.

Da volden brød ud i september 2000, levede 99% af den palæstinensiske befolkning under Det Palæstinensiske Selvstyres jurisdiktion og ikke under israelsk administration. Selv om der har været tragiske tab under denne konflikt og tilfælde, hvor Israel har følt sig nødsaget til at iværksætte hårde foranstaltninger på Vestbredden og i Gaza striben, er der ingen israelsk ideologi, politik eller plan om at henrette, udslutte eller landsforvise den palæstinensiske befolkning. At sætte Israels behandling af palæstinenserne i bås med Holocaust, etnisk udrensning eller folkemord er et forsøg på at oppiske en følelsesmæssig reaktion ved hjælp af opflammende retorik.

De personer, der sammenligner den jødiske stat med nazisterne og Hitler, som gennemførte den største og mest vidtspændende antisemitiske ugering i verdenshistorien, har ikke valgt denne

DET SAMLEDE ANTAL AF DEM, DER FLYGTEDE I 1948, ANSLÅS TIL AT HAVE VÆRET CA. 650.000. NU ER ANTALLET AF DEM, DER ØNSKER AT VENDE TILBAGE, VOKSET TIL NÆSTEN FEM MILLIONER!

sammenligning tilfældigt eller uskyldigt. Det er en anklage, som med vilje rettes imod jøderne i et forsøg på at forbinde ofrene for nazisternes forbrydelser med deres nazistiske ugeringsmænd, og den skal tjene til at formindske betydningen af, og det enestående ved Holocaust. At foretage sådan en sammenligning er en sådan handling af åbenlyst fjendskab imod jøderne og den jødiske historie, at den taler sit eget tydelige sprog om et dybereliggende had.

Kilde: www.israelaustin.com/israelnow/inaccuraciesaboutisrael6.asp

FEJLANTAGELSE NR. 4

Israels behandling af palæstinenserne ligner det sydafrikanske apartheidstyres behandling af de sorte.

Svar:

Selv inden staten Israel blev oprettet forsøgte de jødiske ledere bevidst at undgå den situation, som forelå i Sydafrika. Som David Ben-Gurion sagde til den palæstinensiske nationalist Musa Alami i 1934:

"Vi ønsker ikke at fremkalde en situation som den, der eksisterer i Sydafrika, hvor de hvide er ejerne og herskerne, og de sorte er arbejderne. Hvis ikke vi udfører alle former for arbejde, let og hårdt, faglært og ufaglært; hvis vi blot bliver besiddere, så vil dette ikke være vores hjemland."

I dag udgør jøderne flertallet, men det arabiske mindretal er fuldgyltige statsborgere med fuld stemmeret og repræsentation i regeringen. Under apartheid kunne sorte sydafrikanere ikke stemme og var ikke statsborgere i det land, hvor de udgjorde det overvældende flertal af befolkningen.

Palæstinenserens situation på Vestbredden og i Gaza – områder, som Israel vandt i en forsvarskrig, der var blevet påtvunget det af dets naboer – er anderledes. Nationens sikkerhedsudfordringer samt en voldelig opstand i de nævnte områder tvang Israel til at indføre nogle begrænsninger for de arabiske indbyggere på Vestbredden og i Gaza striben, som ikke var nødvendige inden for Israels grænser før 1967. Palæstinenserne i selvstyreområderne bestrider som regel Israels ret til at eksistere, hvorimod de sorte ikke

tragede efter tilintetgørelsen af Sydafrika, men kun af apartheidstyret.

Hvis Israel skulle give palæstinenserne fuldt statsborgerskab, ville det betyde, at

Vestbredden og Gaza striben var blevet annekteret. [”Den Store Danske”: annektere, (af lat. annectere, af ad- + nectere knytte), indlemme; udgive for sit eget.] Ingen israelsk regering har været parat til at tage det skridt. I stedet gik Israel ved forhandlinger med til at overdrage palæstinenserne mere og mere myndighed over deres egne anliggender. Det er sandsynligt, at en endelig aftale vil tillade de fleste palæstinensere at blive borgere i deres egen stat.

I mellemtiden har palæstinensere fra selvstyreområderne mulighed for at søge arbejde i Israel, hvor de får samme løn og goder som de jødiske indbyggere. De kan gå i skole og på universiteter, hvilket ikke gjaldt for de sorte i Sydafrika.

Kilde: *Myths and Facts: A Guide to the Arab-Israeli Conflict* af Mitchell G. Bard. American-Israeli Cooperative Enterprise (AICE), s. 238-39.

FEJLANTAGELSE NR. 5:

Israel diskriminerer sine arabiske indbyggere.

Svar:

Israel er et af de mest åbne samfund i verden. Ud af en befolkning på 7.282.000 udgør jøder 75,5%, muslimer 16,2%, kristne 2,8%, drusere 1,6% og andre 3,9% (ifølge en.wikipedia.org/wiki/Population_groups_in_Israel). I maj 2008 lå den arabiske del af Israels befolkning på 19,8%, hvilket er cirka det samme, som da landet blev oprettet i 1948 (ifølge www.palestinefacts.org/pf_basics.php,2002).

”Araberne i Israel har ligeret til at stemme; faktisk er dette et af de få steder i

EN
MENINGSMÅLING
BLANDT TYSKFØDTE
TYSKERE VISTE, AT
OVER HALVDELEN
MENER, AT DER
IKKE ER NOGEN
FORSKEL MELLE
ISRAELS
NUVÆRENDE
BEHANDLING AF DE
PALÆSTINENSISKE
ARABERE OG DET,
SOM NAZISTERNE
GJORDE IMOD
JØDERNE. 68
PROCENT AF
TYSKERNE TROR, AT
ISRAEL FØRER EN
UDRYDDELSKRIK
MOD
PALÆSTINENSERNE.

Mellemøsten, hvor arabiske kvinder har ret til at stemme. Ved de seneste valg har 10-11 af Knessets 120 medlemmer været arabere. Israelske arabere har også indtaget forskellige poster udpeget af regeringen, bl.a. som generalkonsul i Atlanta i USA. Ariel Sharons regering rummede den første arabiske minister, Salah Tarif, en druser som var minister uden portefølje. Arabisk er ligesom hebraisk officielt sprog i Israel. Over 300.000 arabiske børn går i israelske skoler. På den tid, da Israel blev oprettet, var der kun ét arabisk gymnasium i landet. I dag er der hundredvis af arabiske skoler.

cirka 40 år efter vedtagelsen af borgerrettighedslovene, er diskriminationen ikke helt ophørt. Så er det ikke så overraskende, at Israel ikke har fået løst alle sine sociale problemer efter bare 60 år.

Kilde: *Myths and Facts: A Guide to the Arab-Israeli Conflict* af Mitchell G. Bard. American-Israeli Cooperative Enterprise (AICE), s. 230-31.

Hvordan står Israel sammenlignet med den arabiske verden, når det gælder menneskerettigheder?

Citat fra en artikel på den amerikanske hjemmeside www.factsandlogic.org: "Vores regering og det amerikanske folk er heldigvis mere optaget af menneskerettigheder end næsten alle andre. På det seneste har meget af bekymringen været rettet imod Mellemøsten, hvor der da også finder grove krænkelse af menneskerettighederne sted næsten hver dag. Bemærkelsesværdigt nok synes næsten al bekymringen imidlertid at gælde Israels adfærd og næsten intet af den de arabiske lande, som er i konflikt med Israels. For eksempel har op imod 10% af alle resolutioner, som er blevet vedtaget af FN's menneskerettighedskommission, haft Israel som skydeskive; derimod har der ikke været en eneste resolution om krænkelse af menneskerettighederne i bare ét af de 22 arabiske lande. Det forekommer en smule ubalanceret. Er Israels menneskerettighedsregnskab virkelig SÅ dårligt? Og arabernes virkelig SÅ godt? [Oversætters anmærkning: FN's menneskerettighedskommission var et organ under FN's økonomiske og sociale råd, som arbejdede med menneskerettighederne, i nært samarbejde med FN's højkommissær for menneskerettigheder. 15. marts 2006 vedtog Generalforsamlingen at erstatte menneskerettighedskommissionen med et nyt menneskerettighedsråd. Det synes foreløbig ikke at have ændret synderligt på indstillingen til den mellemøstlige konflikt.]

Hvad er kendsgerningerne?

Den vestlige verden sammenligner Israel med de vestlige demokratier og anvender vestlige kriterier for adfærd på Israel, særligt når det gælder menneskerettigheder. Israel er også et

VI ØNSKER IKKE AT FREMKALDE EN SITUATION SOM DEN, DER EKSISTERER I SYDAFRIKA, HVOR DE HVIDE ER EJERNE OG HERSKERNE, OG DE SORTE ER ARBEJDERNE. HVIS IKKE VI UDFØRER ALLE FORMER FOR ARBEJDE, LET OG HÅRDT, FAGLÆRT OG UFAGLÆRT; HVIS VI BLOT BLIVER BESIDDERE, SÅ VIL DETTE IKKE VÆRE VORES HJEMLAND.

Den eneste lovlige forskelsbehandling, der finder sted mellem de jødiske og arabiske borgere i Israel er, at de sidstnævnte ikke behøver at aftjene værnepligt i det israelske forsvar. Dette forhold skyldes, at man ikke vil tvinge de arabiske indbyggere til at bruge våben imod deres brødre. Ikke desto mindre har beduiner gjort tjeneste i enheder af faldskærmstropperne, og andre arabere har meldt sig frivilligt til militærtjeneste. Efter deres egen anmodning er

de drusiske og kirkassiske befolkningsgrupper omfattet af værnepligten.

Visse økonomiske og sociale forskelle imellem israelske jøder og arabere stammer fra, at de sidstnævnte ikke udfører militærtjeneste. Hjemsendte soldater har adgang til mange ydelser og goder, der ikke er tilgængelige for folk, der ikke har gjort militærtjeneste. Desuden hjælper Forsvaret med socialiseringsprocessen.

På den anden side har araberne en fordel, idet der er ledige jobs til dem som følge af, at andre israelere er i militæret. Ydermere er nogle erhverv såsom byggeindustrien og lastvognskørslen nu domineret af israelske arabere.

USA har været uafhængigt i over 230 år og har stadig ikke fået integreret alle sine forskellige befolkningsgrupper. Den dag i dag,

demokrati, hvori de frihedsrettigheder, som vi tager for givet, er til rådighed for alle borgerne, arabere såvel som jøder. Derfor måler Israel sig selv efter den målestok og forventer også, at andre vil gøre det samme. Blandt de arabiske lande er der ikke et eneste, der overholder blot et minimum af menneskerettigheder, og den vestlige verden forventer det heller ikke af dem. Hvor andre landes overholdelse af menneskerettighederne for os i USA mest er noget abstrakt, er det en daglig virkelighed for Israel. Det forventer – og andre forventer det også – at det holder sig til høje principper. Men for fjenderne omkring det (med Egypten [og Jordan] som mulig undtagelse) står Israels udslettelse højt på dagsordenen, og de ”holder sig ikke til reglerne”.

For eksempel bliver Israel bitterligt kritiseret og fordømt for at have deporteret en håndfuld palæstinensere, som var dømt for forbrydelser imod den offentlige orden, og som næsten alle tidligere havde været fængslet for voldelige forbrydelser imod staten. Sammenlign dette med de rutinemæssige udvisninger af mennesker fra de arabiske nationer, som stort set ingen tager notits af. Palæstinenserne, som er indbyggere i de fleste mellemøstlige lande, er særligt udsatte for udvisning, som følge af helt ubetydelige overtrædelser, eller simpelt hen fordi deres tilstedeværelse ikke skønnes at være til gavn for værtslandet. Det lille land Kuwait deporterede f.eks. 27.000 (!) mennesker i 1986, hvoraf mange var palæstinensere. I februar 1988 udviste Kuwait endnu flere med henblik på at sætte en stopper for nogle demonstrationer, der støttede palæstinensiske opstande i de områder, som var under israelsk administration.

Tab af liv i Israel og de administrerede områder er blevet slået stort op siden begyndelsen på den såkaldte ”intifada”, palæstinenserens civile ulydighedskampagne ... Nogle arabiske stater udfører som en del af statens politik massakrer over en kam på politiske modstandere. F.eks. gav den daværende syriske præsident Hafez Assad ordre til drabet på over 20.000 civile indbyggere i byen Hama. Inden Saddam Hussein blev styrtet, foretog Irak så mange henrettelser for så bizarre overtrædelser (såsom fornærmelse af præsidenten), at Amnesty International opgav at

tælle dem. Irak nåede et lavpunkt i forhold til menneskerettighederne, da man under Saddam Hussein slog over 5.000 af dets egne kurdiske indbygger ihjel med giftgas, fordi de ikke blev anset for at være pålidelige politisk set. Den Demokratiske Republik Yemen afholder i perioder massehenrettelser. Selv de såkaldte moderate arabiske lande ved, hvordan de skal håndtere civil ulydighed ”på en effektiv måde”. Saudi Arabien, hvor man stadig holder slaver, og hvor offentlige amputeringer for små forseelser er normen, slog over 400 muslimske pilgrimme ihjel i løbet af én blodig dag i Mekka i 1987. Egyptiske soldater dræbte over 100 mennesker under offentlige uroligheder i 1986. I april 1989 åbnede algeriske regeringstropper ild i byen Souk Ahras imod algeriske borgere, som protesterede imod madpriserne og korruptionen. På under en time blev 350 dræbt. Dette er kun nogle få eksempler på krænkelser af menneskerettighederne udført af arabiske regimer. Verden synes at forvente det og lægger næsten ikke mærke til dem.

Der bliver gjort store anstrengelser, som langt hen ad vejen krones med held, for at miskreditere Israels overholdelse af menneskerettighederne i dets behandling af palæstinenserne i de israelsk-administrerede områder ... *Enhver krænkelse af den art er i modstrid med lovgivningen og de stående militære ordrer og bliver efterforsket, retsforfulgt og straffet. Krænkelser af menneskerettighederne over for palæstinensere strider fuldstændigt imod israelsk lov og israelsk politik.* Sammenlign dette med de arabiske staters menneskerettighedsovertrædelser og hensynsløshed imod de palæstinensere, der bor dér. Med Jordan som eneste undtagelse har ikke en eneste arabisk stat givet dets palæstinensere statsborgerskab. Egypten, som igennem 19 år administrerede Gaza striben, gav aldrig indbyggerne egyptisk statsborgerskab. Faktisk kunne folk, der boede i Gaza, ikke studere ved egyptiske universiteter og måtte kun i absolut exceptionelle og akutte tilfælde rejse ind i selve Egypten. Under den såkaldt ”Sorte September”-opstand i Jordan blev 3.400 palæstinensere dræbt i løbet af bare ti dage. I 1976 dræbte den syriske hær over 23.000 palæstinensere. I løbet af de tre års kamp mod lejrene nåede det palæstinensiske dødstal op på 3.000. Mindst et

"Der er endnu et spørgsmål, der bunder i nationernes ulykke, og som er forblevet uløst den dag i dag, et spørgsmål, hvis dybe tragedie kun en jøde kan forstå. Det er det afrikanske spørgsmål. Tænk blot på de frygtelige episoder i forbindelse med slavehandelen, på hvordan menneskelige væsner, blot fordi de var sorte, blev stjålet som kvæg, taget til fange, bortført og solgt. Deres børn voksede op i de fremmede lande, genstand for foragt og fjendtlighed, fordi deres hudfarve var anderledes. Jeg skammer mig ikke for at sige, selv om jeg gør mig latterlig ved at sige det, at når jeg først har været vidne til jødernes, mit folks, udfrielse, ønsker jeg også at hjælpe med til afrikanernes udfrielse."

Theodor Herzl*

tilsvarende antal palæstinensere rapporteres fra pålidelige kilder at "vansmægte i syriske fængsler".

Kilde: FLAME – Facts and Logic About the Middle East.
www.factsandlogic.org/ad_28.html

* (citeret fra Herzls roman "Altneuland" af Golda Meir i hendes selvbiografi "Mit liv", dansk oversættelse ved Karina Windfeld-Hansen, Gyldendal, 5. udgave, s. 269.)

Muren: Vil den bringe ro til regionen eller forværre konflikten?

Efter mere end tre års intifada besluttede Israel at bygge en beskyttelsesmur til at adskille selve Israel fra Vestbredden og beskytte dets borgere imod morderiske angreb, som indtil nu har medført over 1.100 dræbte jøder.

Hvad er kendsgerningerne?

En nation i krig. Israel er i krig – en krig, som er blevet påtvunget det af dets dødsfjender. Araberne er parate til at gøre hvad som helst, inklusiv deres personlige eller kollektive selvhengivelse til døden, for at opnå deres morderiske formål. Under den såkaldte Al-Aqsa intifada har snesevis af unge palæstinensere sprængt sig selv i luften for at tage så mange som muligt af de forhadte jøder med sig i døden. De har haft stor "succes" med deres uhyggelige bestræbelse.

Israel har afstået fra at påføre sine plageånder alvorlig afstraffelse. Det er klart, at Israels militære styrke sætter det i stand til hurtigt at ødelægge dets fjender, men anstændighed og respekt for menneskeliv holder det tilbage. I stedet besluttede Israel at bygge et beskyttelseshegn, hvis beliggenhed i grundtrækkene følger "den grønne linje", våbenhvilelinjen fra Befrielseskrigen i 1948. Det eneste formål med hegnet er at holde

selvmordsangribere ude af det egentlige Israel og at isolere det fra Judæa/Samaria (Vestbredden).

Hegnet gør dagligdagen vanskeligere for araberne. Før intifadaen tog 200.000 dagligt på

deres arbejde i Israel. Nu er de afskåret fra den indtægtskilde. Det betød, at i 2003 var over 50% af de arbejdsdygtige mænd ledige og ude af stand til at forsørge deres familier.

Nogle forkerte opfattelser. Det er uklart, hvorfor så mange er modstandere af Israels sikkerhedshegn. Den yderligtgående venstrefløj protesterer imod det i larmende demonstrationer rundt om i verden. Ved at kalde beskyttelsesforanstaltningen en mur fremmaner man ildevarslende billeder af den mur, som Østtyskland opførte for at forhindre en masseflugt til Vesten. Men det er ikke, hvad det israelske sikkerhedshegn er. Kun ca. fem kilometer af de (på tidspunktet for denne artikel) færdiggjorte 134 kilometer udgøres af en egentlig mur; resten er et hegn. De murede dele er rejst i områder, hvor der har været aktivitet af snigskytter.

En anden forkert opfattelse om hegnet er, at det trænger sig ind på "palæstinensisk jord". Det er rigtigt, at sikkerhedshegnet – de dele af det, som er blevet rejst, og de dele, som stadig mangler at blive bygget – i nogle lokalområder ligger på den anden side af "den grønne linje". Dette skyldes, at man har ønsket at lade hegnet dække den lille del af Vestbredden, der rummer ca. 75% af de israelere, som bor på den anden side af "den

KRÆNKELSER AF
MENNESKERETTIGHEDERNE
OVER FOR PALÆSTINENSERE
STRIDER FULDSTÆNDIGT
IMOD ISRAELSK LOV OG
ISRAELSK POLITIK.

grønne linje”. Nogle folk er oprørt over, at – som de hævder – Israel de facto har annekteret ”palæstinensisk jord”. Men det er jo noget sludder. Der findes ikke nogen ”palæstinensisk jord”. Det er kun den konstante gentagelse, der får folk til at tro, at

**MED JORDAN SOM
ENESTE UNDTAGELSE
HAR IKKE EN ENESTE
ARABISK STAT GIVET
DETS PALÆSTINENSERE
STATSBORGERSKAB.**

Vestbredden tilhører palæstinerne. Judæa/Samaria (Vestbredden) er en del af det jødiske hjemland. Enhver afståelse af land til araberne, som Israel

på et tidspunkt måtte foretage med henblik på, at de kan udøve en form for selvstyre dér, ville kun ske som et udtryk for gavmildhed og imødekommelse, der ikke kender sin lige tidligere i verdenshistorien.

Israel afholder enorme udgifter til sine uddannelses- og sociale behov. Der er ikke nogen israelsk beslutningstager, som ville spille penge på et hegn, hvis ikke de konstante grusomme angreb gjorde det nødvendigt. Hvis angrebene ophørte, kunne man straks standse hegnsprojektet. De, der er imod sikkerhedshegnet og omtaler det som en ”apartheid-mur” forstår enten ikke den rædsel, som selvmordsterroristerne påfører Israels civile befolkning, eller også ønsker de ikke Israel noget godt. Men hvis araberne ville give afkald på deres besættelse af at udslutte den jødiske stat og vise, at de i sandhed ønsker at leve i fred med Israel og få del i dets velstand og voksende økonomi, så kunne hegnet blive revet ned i løbet af ingen tid. Denne lykkelige dag synes imidlertid at ligge langt ude i fremtiden.

Hvad er der galt med et hegn? (I USA havde man frem til februar 2008 rejst et hegn på knap 500 kilometers længde på grænsen til Mexico for at dæmme op for den illegale indvandring. Målet er godt 1100 kilometer hegn.) Gaza striben har i årevis været omgivet af sådan et hegn. Ikke en eneste selvmordsangriber har kunnet trænge ind i Israel fra Gaza, hvorimod hundredvis – med ødelæggende ”succes” - har kunnet krydse den åbne grænse til Vestbredden. Og så var der også ”det gode hegn” mellem Libanon og Israel, som libanesiske arbejdere i mange år kunne krydse for at tjene deres udkomme i Israel.

Redaktørens anmærkning: Der er mange andre accepterede ”hegn” i verden i dag:

- Der er ved at blive bygget en mur i Saudi Arabien for at holde terrorister og smuglere fra Yemen ude.
- Der eksisterer en lang mur – dobbelt så lang som sikkerhedshegnet i Israel er planlagt til at blive – i det omstridte område Kashmir mellem Indien og Pakistan.
- I årtier har en mur adskilt Nord- og Sydcypern; den har hindret græsk- og tyrkiskcyprioter i at slå hinanden ihjel.
- Der har været ”fredslinjer” (fint navn for ”hegn”), som briterne har sat op i Belfast for at mindske blodsudgydelserne på begge sider.
- Der er et hegn mellem Nord- og Sydkorea.
- Spanien opsatte et pigtrådshegn, bevogtet af soldater, i Ceuta på grænsen til Marokko.
- Der findes et elektrisk hegn mellem Botswana og Zimbabwe.

Kilde: FLAME – Facts and Logic About the Middle East.
www.factsandlogic.org/ad_82.html

Hvad skyldes den palæstinensiske fattigdom?

Den 7. september 2004 udsendte Agence France-Presse en artikel med titlen ”De fleste palæstinensere lever i fattigdom, af to dollars om dagen.” Hvorfor er de fleste palæstinensere så tragisk fattige? AFP-journalisten vender sig til en repræsentant for FN, som siger, at der er fire faktorer, der er skyld i den palæstinensiske fattigdom: *Israels blokade af områderne; ødelæggelsen af aktiver i områderne, udvidelsen af de jødiske bosættelser og adskillelsesbarrieren.*

Derved får Israel *det fulde ansvar* for den palæstinensiske økonomis ulykkelige tilstand. AFP-rapporten lader ingen afvigende mening komme til orde, og Israel får ikke lov til at svare på nogle af disse alvorlige beskyldninger ... *APF undlader at se på de bunker af beviser, der foreligger på, at selv om den israelske antiterrorpolitik godt nok har medførte visse vanskeligheder, så er den primære årsag til palæstinensisk fattigdom et uansvarligt palæstinensisk lederskab, hvis berigelsesforbrydelser, omdirigering af midler*

til terror og undladelse af at investere i infrastruktur har gjort den gennemsnitlige palæstinenser forarmet.

Massiv nødhjælp omdirigeret til terrorister

(De citerede tal stammer fra september 2004)

Siden Osloaftalen blev underskrevet i 1993 har det internationale samfund vist en generøsitet uden fortilfælde over for palæstinenserne, idet man har givet cirka 5 milliarder dollars til Det Palæstinensiske Selvstyre. Verdensbanken

FORBES MAGAZINE
HAVDE ARAFAT MED
PÅ SIN FORTEGNELSE
OVER DE RIGESTE
"KONGER,
DRONNINGER OG
DESPOTER" MED EN
FORMUE PÅ "MINDST
300 MILLIONER
DOLLARS."

bemærkede for nylig, at "donor-udbetalinger til palæstinenserne for tiden ligger på næsten 1 milliard dollars om året eller 310 dollars pr. person – en af de højeste per capita-rater i udenrigsbistandshjælpens historie". (Til sammenligning sørgede

Marshallplanen til genopbygning af Europa efter Anden Verdenskrig for 68 dollars (i nutidsværdi) til hver europæer om året.)

Så hvor ryger alle pengene hen? Et nyligt, dybtgående studium fra den uafhængige "Funding for Peace Coalition (FPC) fandt overvældende beviser for, at "den europæiske hjælp ikke har nået det mål, den var bestemt for: det palæstinensiske folk. Den er blevet omdirigeret til korruption, terrorisme og opildnen til had."

Selv om betalinger fra Det Palæstinensiske Selvstyre (PA) til terrorbander (med Yasser Arafats personlige underskrift som autorisation) er blevet dokumenteret siden 2002, finder FPC stadig en "overbevisende forbindelse" mellem EU-hjælp og finansiering af palæstinensisk terror. For bare at nævne et af de beviser, der citeres af FPC: Et interview med embedsfolk i PA og ledere af Fatah i BBC i november 2003 afslørede, at PA havde refunderet 50.000 dollars i månedlige udgifter til en af de mest dødbringende terrorgrupper, Al-Aqsa Martyrernes Brigader.

Så EU, som er den største donor til Det Palæstinensiske Selvstyre bidrager bogstaveligt talt til at holde bander af terrorister på PAs lønningsliste. *Dyrebare midler, som det var*

hensigten skulle lette den palæstinensiske fattigdom, bliver i stedet brugt på selvmordsbomber, hvis mål er den israelske civilbefolkning.

Arafats korruption

Giver udenlandsk bistand næring til palæstinensisk vold?

Steven Stotsky skrev en meget grundig og øjenåbnende artikel om dette emne i The Middle East Quarterly, sommeren 2008, s. 23-30 (www.meforum.org/article/1926): "En undersøgelse af nøgletallene for voldshandlinger afslører et problematisk indbyrdes forhold mellem antallet af drab udført af palæstinensere og niveauet for pengetilstrømningen til Det Palæstinensiske Selvstyre. **Da bistanden til den palæstinensiske regering øgedes, fandt der en tilsvarende forøgelse sted i det antal af personer, såvel israelske som palæstinensiske, der blev dræbt af palæstinensere.** Korrelationen mellem bistandshjælp og drabsstatistikken betyder ikke nødvendigvis, at den udenlandske bistand forårsager volden; men den rejser i hvert fald spørgsmålet, om tilstrømningen af bistandshjælp til den palæstinensiske regering har hjulpet med til at stimulere den palæstinensiske vold og hindret indsatsen for at genoprette roen."

Checks til terrorister var imidlertid småpenge i sammenligning med Yasser Arafats historie for personlig tilegnelse. I løbet af hans "revolutionære" karriere havde Arafat omdirigeret hundredvis af millioner af dollars i international bistandshjælp - tiltænkt det palæstinensiske folk - til sig selv.

Beregninger af omfanget af Arafats velstand kommer til forskellige resultater, men de er alle forbløffende. I 2003 havde Forbes Magazine Arafat med på sin årlige fortegnelse over de rigeste "konger, dronninger og despoter" med en formue på "mindst 300 millioner." Israelske og amerikanske embedsmænd anslår Arafats personlige beholdninger til mellem 1 og 3 milliarder dollars. Rachel Ehrenfeld, direktør i The American Center for Democracy, når frem til et tal på 1,3 milliarder og skriver klagende:

Dette er penge nok til at:

- a. brødføde 3 millioner palæstinensere i et år
- b. købe 1000 mobile intensivafdelinger
- c. drive 10 hospitaler i et årti
- d. og så ville der stadig være 585 millioner til overs til at finansiere andre sociale projekter.

Og alt imens den gennemsnitlige palæstinenser lige har nok til at opretholde livet, modtog Arafats kone Suha i Paris 100.000 dollars om måneden fra PA-kilder, sådan som CBS rapporterede det på "60 Minutes". Den samme CBS-rapport bemærkede også, at Arafat opretholdt hemmelige investeringer i en Ramallah-baseret Coca Cola-fabrik, et tunesisk mobiltelefonselskab samt risikovillige kapitalfonde i USA og på Cayman Islands.

Arafat anvendte også udenlandske bistandsmidler til at betale for vennetjenester, der afstivede hans enevælde: En nylig rapport fra Den Internationale Valutafond vise, at imod 8% (135 millioner dollars) af PAs årlige budget blev fordelt af Arafat "efter eget behag". Af Arafats kontors budget for 2003, som var på 734 millioner dollars i alt, manglede der 34 millioner, som Arafat havde overført til at betale unavngivne "organisationer" og "enkelt personer" med. Og Ehrenfeld (se boks) bemærker, at denne IVF-rapport "ikke tog i betragtning, at Arafat kontrollerede 60% af sikkerhedsapparatets budget, hvilket gav ham yderligere mindst 360 millioner dollars om året, som han kunne bruge, som han ville."

I en artikel af dr. Rachel Ehrenfeld og Alyssa A. Lappen i *Washington Times* den 15. juli 2008 står der, at PAs (Det Palæstinensiske Selvstyres) premierminister, Salam Fayyad, påberåber sig selvstyrets fattigdom, alt imens Suha Arafat (afdøde Yasser Arafats enke) stadig modtager 22 millioner dollars hvert år fra selvstyret. Der står også, at PAs pensionsfonde og investeringsfonde stadig er aktive, hvilket også gælder de skjulte PA-beholdninger, der anslås til at kunne tælles i "milliarder" af dollars.

(www.acdemocracy.org/article/invent_index.php?id=613&print=yes)

Undladelse af at investere i infrastruktur

At føre det palæstinensiske folk ud af fattigdom ville kræve, at man opbyggede en infrastruktur, som ikke længere var helt og aldeles afhængig af udenlandsk bistand og af jobs i Israel. Men næsten intet af Det Palæstinensiske Selvstyres budget er gået til dette formål. *Situationen opsummeres bedst af Mohammad Dahlan, tidligere indenrigsminister i PA. Han fortalte for nylig den britiske avis The Guardian, at af samtlige midler doneret til Det Palæstinensiske Selvstyre var i alt 5 milliarder dollars "løbet ud i vasken, og vi ved ikke hvorhen".*

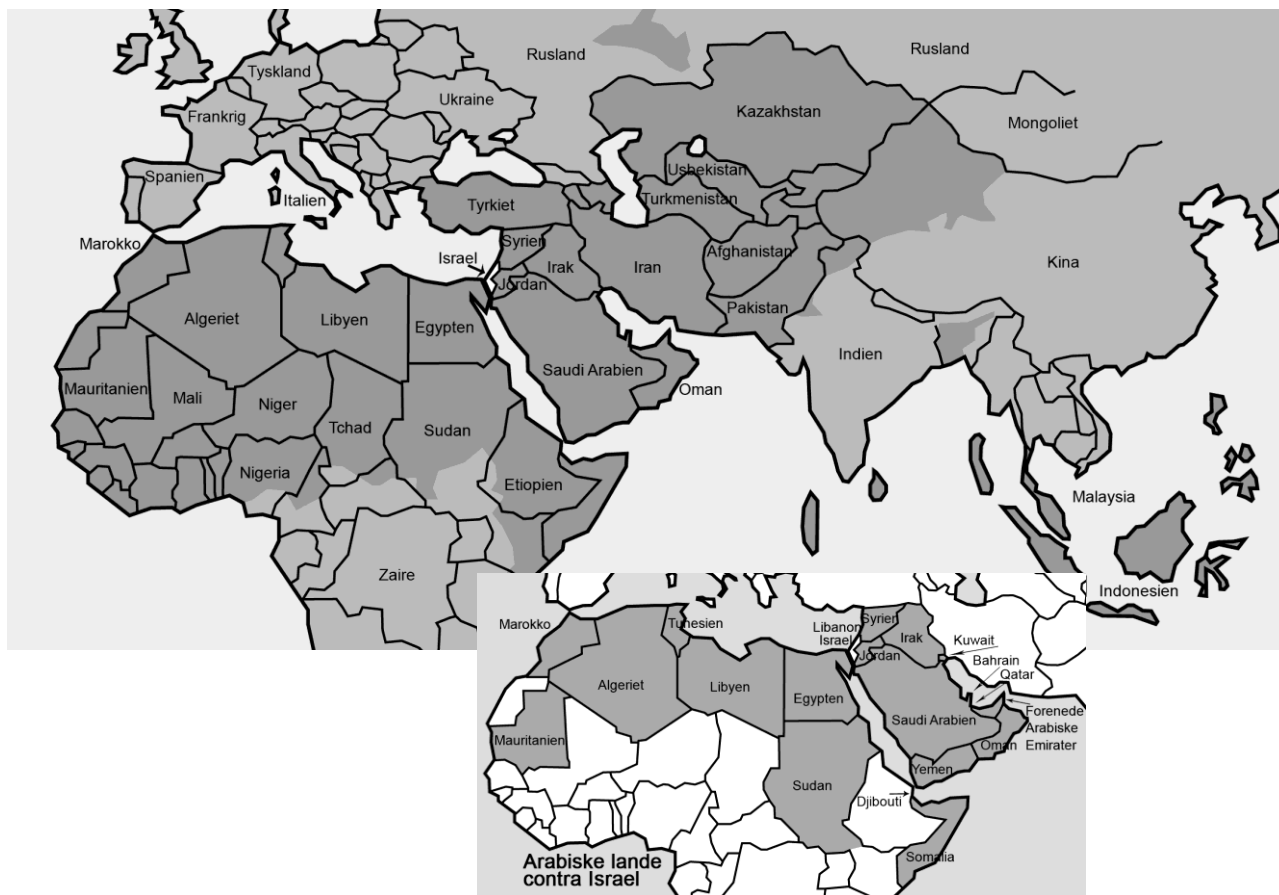
Uddannelse er en af nøglerne til at opbygge en bæredygtig palæstinensisk økonomi. Men palæstinensiske skoler og universiteter er inficeret med terroristisk ideologi og opfordring til vold. På den første dag efter ferien på et universitet på Vestbredden, hang der store portrætter af terrorist-"helte" over hovedet på de studerende, mens de sad og bladrede i deres nye lærebøger. Hvorfor lader PA ikke i stedet den udenlandske bistand fremme en bæredygtig palæstinensisk fremtid ved at fjerne den slags tilskyndelser og uddanne til fred?

Andre stærkt symbolske episoder: Da en amerikansk konvoj drog til Gaza i 2003 for at interviewe potentielle palæstinensiske modtagere af Fulbright Programmets studielegater, blev den sprængt i luften af lokale terrorister. Og som dokumenteret af Palestinian Media Watch blev 500.000 dollars af den amerikanske bistandshjælp anvendt til bygningen af "Martyr Salakh Khalaf Stadion". Salakh Khalaf, bedre kendt som Abu Iyad, var leder af terrororganisationen Sorte September og var ansvarlig for mordet på to amerikanske diplomater i Sudan i 1973 og mordet på 11 israelske atleter ved De Olympiske Lege i München i 1972.

Alligevel ignorerede Agence France-Presse alle disse punkter og satte i stedet sin lid til én tvivlsom kilde, så man kunne lægge hele skylden for den palæstinensiske fattigdom på de israelske restriktioner. I virkeligheden er hovedårsagen til den palæstinensiske fattigdom *det palæstinensiske lederskabs forbryderiske undladelse af at tjene sit eget vælgergrundlag – på trods af massiv international bistand, der havde til formål at fremme netop det mål.*

www.honestreporting.com/articles/45884734/critiques/Understanding_Palestinian_Poverty.asp

Samlet israelsk landområde contra samlet muslimsk landområde

Ovenfor: De mørkere dele af kortet viser regioner, som er overvejende muslimske. Den lille, hvide strimmel mellem Egypten og Jordan er staten Israel. De arabiske landes samlede landområde er 650 gange Israels størrelse.

Hvordan kan Israel, som dækker et område på en sjettedel af en procent af de arabiske lande være ansvarlig for de 22 arabiske landes politiske utilfredshed? Hvordan kan 13 millioner jøder i verden få skylden for 300 millioner araberes problemer, mennesker som tilmed har broderbånd til 1,4 milliarder muslimer ud over jorden?

Almindelige fejlantagelser om Allah

For hele artiklen, se: www.biblebelievers.org.au/moongod.htm

Muslimere hævder, at Allah blot er et andet navn for Bibelens Gud ... at jøder, kristne og muslimer tror på den samme Gud. Passer det?

Centrum for islams gudsdyrkelse er en guddom ved navn "Allah". Muslimerne hævder, at Allah i tiden før islams opståen var patriarkernes, profeternes og apostlenes Gud i Bibelen. Det drejer sig altså her om kontinuitet. Var "Allah" den bibelske Gud eller en arabisk hedningegud i tiden før islams opståen? Muslimernes påstand om kontinuitet er centralt for deres forsøg på at omvende jøder og kristne, for hvis "Allah" er en del af den guddommelige åbenbaringsstrøm i Skriften, så er islam det næste skridt i den bibelske religion, og så bør vi alle blive muslimer. Men hvis Allah på den anden side var en før-islamisk guddom, så medfører det, at islams kernepåstand må afvises. Religiøse påstande falder ofte til jorden, når de bliver konfronteret med nøgtern videnskab som f.eks. arkæologien. Vi kan enten spekulere fra nu af og til dommedag om fortiden, eller vi kan gå ud og grave den frem og se, hvad bevismaterialet afslører. Det er den eneste måde at nå frem til sandheden om Allahs oprindelse på. **Som vi skal få at se, viser de nøgne kendsgerninger, at guden Allah var en hedensk guddom. Nærmere bestemt var han måneguden, som blev viet til solgudinden, og stjernerne var hans døtre.**

Arkæologerne har afdækket templer for måneguden over hele Mellemøsten. Fra Tyrkiets bjerge til Nilens bredder var den antikke verdens mest udbredte religion dyrkelsen af måneguden. Fra den første civilisation med et skriftsprog har sumererne efterladt os tusindvis af lertavler med beskrivelser af deres religion. Som påvist af Sjöberg og Hall dyrkede de gamle sumerere en månegud, som var kendt under mange forskellige navne. De mest almindelige navne var Nanna, Suen og Asimbabbar. Symbolet for ham var et månesegl. (Det er egentlig en gengivelse af månen, som den ser ud i dens

første (tiltagende) eller tredje (aftagende) kvartal). På dansk siger vi imidlertid ofte – men mindre præcist – en halvmåne). I Det Gamle Testamente tales der til stadighed imod dyrkelsen af måneguden (se 5. Mos 4,19; 17,3; 2. Kong 21, 3 og 5; 23,5; Jer 8,2; 19,13; Zef 1,5 o.a.) Når Israel faldt i afgudsdyrkelse, var det som regel i forhold til måneguden.

I gammeltestamentlig tid byggede Nabonidus (555-539 f.Kr.), den sidste konge af Babylon, Tayma (Tema i Jeremias 25,23; beliggende cirka 400 km nord for Medina) i Arabien som et center for dyrkelsen af måneguden. Segall skriver: "Det sydlige Arabiens tilbedelse af stjernehimlen har altid været domineret af måneguden i forskellige variationer." Mange videnskabsmænd har også bemærket, at månegudens navn "Sin" indgår i sådanne arabiske ord som "Sinai", "Sins ørken" o. lign. Da månegudens popularitet tog af andre steder, forblev araberne trofaste over for deres overbevisning om, at måneguden var den største af alle guder. Om end man dyrkede 360 guder ved kabaen i Mekka, var måneguden den vigtigste guddom. Faktisk blev Mekka bygget som en helligdom for måneguden.

Det var dette, som gjorde det til det helligste sted i arabisk hedenskab. Det fremkomne materiale viser, at månegudens tempel var i gang også i den kristne tid. Der er vidnesbyrd fra såvel det nordlige som det sydlige Arabien om, at dyrkelsen af måneguden endog foregik på Muhammeds tid, og at den da stadig var den fremherskende gudsdyrkelse. Selv om månegudens navn var Sin, fremgår det af adskillige indskrifter, at hans titel var al-ilah, dvs. "guddommen", hvilket betød, at han var den højeste eller hovedguden blandt guderne. Som Coon har gjort opmærksom på, "var guden Il eller Ilah oprindeligt en fase af måneguden." Måneguden blev kaldt al-ilah, dvs. guden, hvilket blev forkortet til Allah i den før-islamiske tid. De hedenske arabere anvendte endda Allah i de navne, de gav deres børn. For eksempel havde såvel Muhammeds far som hans onkel Allah som en del af deres navne.

Den kendsgerning, at de fik sådanne navne af deres hedenske forældre beviser, at Allah var månegudens titel også på Muhammeds tid. Professor Coon siger videre: *"På tilsvarende vis blev det forholdsvis anonyme Ilah under Muhammeds anvisninger til Al-Ilah, Guden, eller Allah, Det Højeste Væsen."*

Dette faktum giver svaret på spørgsmålet: *"Hvorfor bliver Allah aldrig defineret i Koranen? Hvorfor gik Muhammed ud fra, at de hedenske arabere allerede vidste, hvem Allah var?"* Muhammed var vokset op i måneguden Allahs religion. Men han gik et skridt videre end sine hedenske arabiske brødre. De troede, at Allah, dvs. måneguden, var den største af alle guder og den højeste guddom i et pantheon af guder, hvorimod Muhammed besluttede, at Allah ikke blot var den største gud, men den eneste.

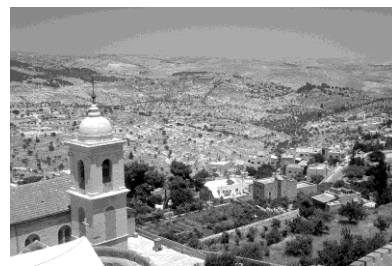
Det, han sagde, var i virkeligheden: *"Hør engang. I tror allerede, at måneguden Allah er den største af alle guder. Det eneste, jeg gerne vil, at I gør, er at acceptere den tanke, at han er den eneste gud. Jeg fjerner ikke den Allah, I allerede dyrker. Jeg fjerner kun hans kone og hans døtre og alle de andre guder."* Dette kan ses af den kendsgerning, at det første punkt i den muslimske trosbekendelse ikke er: *"Allah er stor"*, men *"Allah er den største"*, dvs. han er den største af alle guderne. Hvorfor skulle Muhammed sige, at Allah er den *"største"*, hvis ikke det var for den polyteistiske sammenhæng? Det arabiske ord bruges til at stille det større op imod det mindre. At dette er sandt kan ses af det faktum, at de hedenske arabere aldrig anklagede Muhammed for at prædike en anden Allah end ham, de allerede dyrkede. Denne *"Allah"* var ifølge de arkæologiske fund måneguden. Muhammed forsøgte således at forene to verdener. Til hedningerne sagde han, at han stadig troede på måneguden Allah. Til jøderne og de kristne sagde han, at Allah også var deres Gud.

Men såvel jøderne som de kristne vidste bedre, og derfor afviste de hans gud Allah som en falsk gud. Al-Kindi, en af de tidlige kristne apologeter imod islam, gjorde opmærksom på, at islam og dens gud Allah ikke kom fra Bibelen, men fra sabæernes hedenskab. De dyrkede ikke Bibelens Gud, men måneguden og hans døtre al-Uzza, al-Lat og Manat. Dr. Newman afslutter sit studium af de tidlige

diskussioner mellem kristne og muslimer med at skrive: *"Islam viste sig at være ... en separat og fjendtlig religion, som var udsprunget af afgudsdyrkelse."* Den muslimske lærde Caesar Farah drog den konklusion, at: *"Der er følgelig ingen grund til at acceptere den tanke, at Allah overgik til muslimerne fra de kristne eller fra jøderne."* Araberne dyrkede måneguden som den højeste guddom. Men dette var ikke bibelsk monoteisme. Om end måneguden var større end alle guder og gudinder, var der dog stadig tale om et polyteistisk pantheon af guder. Nu, hvor vi er i besiddelse af de fysiske afgudsbilleder af måneguden, lader det sig ikke længere gøre at komme uden om den kendsgerning, at Allah var en hedensk guddom i tiden før islams fremkomst. Er det da så mærkeligt, at islams symbol er halvmånen? At der er anbragt en halvmåne på toppen af deres moskéer og minareter? At der er en halvmåne i de muslimske landes flag? At muslimernes faste varer en måned, der begynder ved måneseplets (nymånens) tilsynekomst på himlen og slutter ved den aftagende månens forsvinden fra himlen.

De hedenske arabere dyrkede måneguden Allah ved at bede vendt imod Mekka adskillige gange om dagen: ved at foretage en pilgrimsrejse til Mekka; ved at løbe rundt om månegudens tempel, Kabaen; ved at kysse den sorte sten; ved at slagte et dyr som offer til måneguden: ved at kaste sten efter djævelen: ved at faste i en måned med begyndelse og afslutning ved månens tilsynekomst og forsvinden; ved at give almisser til de fattige osv.

Muslimernes påstand om, at Allah er Bibelens Gud, og at islam udsprang af profeternes og apostlenes religion tilbagevises af solidt og overvældende arkæologisk bevismateriale. Islam har overtaget sine symboler, ritualer, ceremonier og endda sin guds navn fra månegudens antikke, hedenske religion. Som sådan er den ren og skær afgudsdyrkelse og må afvises af alle dem, der følger tora'en og evangeliet.

Note: Visse lærde er uenige i det synspunkt, der bliver fremført i artiklen ovenfor. De siger, at muslimer i dag ikke tror, at Allah er den antikke månegud, fordi dette strider direkte imod Sura 41, vers 37 i Koranen. Her står der: ”Til Hans tegn hører natten og dagen, solen og månen. Kast jer ikke ned hverken for solen eller for månen! Kast jer ned for Allah, der har skabt dem, hvis det er Ham, I tjener!” Da Muhammed stiftede religionen islam i 622 e.Kr. – 2000 år efter jødedommen og 592 år efter kristendommen – var muslimerne på hans tid hedenske dyrkere af måneguden, og mange af de symboler og ritualer, der stadig er en del

af islams praksis afspejler den kendsgerning, uanset hvem de siger, Allah er.

En anden måde at vide, at Allah tydeligvis ikke er den samme som patriarkernes, profeternes og apostlenes bibelske Gud er at sammenligne, hvad Koranen siger om dens guds, Allahs, væsen, med, hvad Bibelen siger om dens Guds, Jahves, væsen. **Man kan ikke skille Guds navn fra Guds væsen. Det følgende er blot nogle få af modsætningerne imellem de to, ud fra nogle få af mange mulige vers, således som de står anført i deres hellige bøger.**

Jahve i kristendommen

Gud forandrer sig IKKE *Jakob 1,17*
 Gud elsker alle *Johannes 3,16*
 Gud = Abba (Far) *Matthæus 6,9; Romerne 8,15*
 Gud kan ikke lyve *Titus 1,2*
 Gud er treenig
Faderen er Gud: Johannes 6,27
Sønnen er Gud: Kolossenserne 2,9
Helligånden er Gud: Apostlenes Gerninger 5,3- 9
 Treenigheden er Fader, Søn og Helligånd
Matthæus 28,19
www.erguncaner.com/new/resources

Allah i islam

Allah forandrer sig *Sura 2:106*
 Allah er lunefuld *Sura 32:13*
 Allah: blandt 99 titler er der ingen, der indikerer nærhed og inderlighed, *kun navne med RÆDSEL og om herlighed*
 Allah er listig *Sura 8,30*
 Treenighed er gudsbespottelse *Sura 5,73*
 Den kristne treenighed er Gud Fader, Gud Moder og Gud Søn *Sura 5,116*

Desuden ved vi, at ord i sig selv ikke afgør Allahs eller Jahves karakter; det er snarere fortolkningen af ordene, som den viser sig i Allahs eller Jahves efterfølgeres handlinger, der giver det sande billede af den pågældende gud. *Selv her ser vi imidlertid en overensstemmelse imellem det, der står skrevet i Koranen om Allahs væsen (som det fremgår ovenfor) og forventningerne, overbevisningerne og de deraf følgende handlinger hos dem, der siger, at de tilbeder og tjener Allah. De mest brændende, fundamentalistiske muslimske efterfølgere af Allah manifesterer alle Allahs frygtindgydende navne fra Koranen ved deres voldelige gerninger ud over jorden. På den anden side tjener de mest brændende efterfølgere af Jahve – kristne og jøder – med medfølelse og praktisk hjælp, ikke kun til ofrene for den yderligtgående, muslimske terrorisme, men også til de fattige og magtesløse ud over jorden. Der er mange*

sekter, som tilbeder ”gud” – men bare fordi de bruger den brede betegnelse for guddommelighed: gud – betyder det IKKE, at det er Bibelens Gud, de taler om.

Dr. Emir og dr. Ergun Caner bruger ofte i deres bog *Unveiling Islam* en række af retoriske spørgsmål for at vise, at det ikke giver mening at identificere Allah med Jahve. Lad mig citere deres spørgsmål:

- **Er Allah treenig?** Hvis ikke, taler vi ikke om den samme Gud.
- **Har Allah en søn?** Hvis ikke (Sura 19:88-92), så er det ikke den samme Gud, vi diskuterer.
- **Er Allah den stedfortrædende Forløser og det sonende Guds Lam, som tager verdens synder bort?** Hvis ikke, så taler vi ikke om den samme Gud.

Et klassisk eksempel på mediernes fordrejning

”Massakren” i Jenin

Foranlediget af en serie af selvmordsbombeangreb, som kostede 87 israelske borgere livet og sårede 570 andre, angreb IDF, det israelske forsvar, i 2002 hvad det mente var en højborg for terrorister i hjertet af Jenin, en by på Vestbredden. Jenins centrum var tæt pakket med bygninger og labyrintagtige gyder og hjemsted for en fast sammentømret kerne af palæstinensiske krigere, som man mistænkte for at stå bag 25 % af de nævnte selvmordsangreb.

Det, der skete den dag, blev udråbt som en massakre af samme størrelsesorden som Bosnien, Kosovo og Tjetjenien med hele bygninger jævnet med jorden og hundredvis af civile palæstinensere dræbt.

Mennesker over hele verden antog dette for at være sandt, fordi det var, hvad hjælpearbejdere for FN, aviserne *The Independent*, *The Times of London*, *The Guardian* samt BBC News og en række andre medieforetagender ud over Europa rapporterede. ”Voksende beviser for en massakre” proklamerede en overskrift på BBCs hjemmeside d. 18. april 2002.

Der var bare et lille problem: Intet af det nævnte fandt sted.

Efterhånden kom sandheden frem, rapporterer den canadiske journalist Martin Hemel i sin dokumentarfilm ”*Jenin, en massakre på sandheden*”. Men skaden var sket. Myten om massakren varer ved endnu til denne dag, selv om BBC var på tilbagetog få dage efter de oprindelige rapporter. Lidt over 10 dage efter, at anklagerne om en massakre blev offentliggjort på BBCs hjemmeside, blev David Holley, som var major i The British Territorial Army og militærrådgiver for Amnesty International, citeret på samme hjemmeside for, at Israel gjorde ret i at stille spørgsmålstegn ved FN-observatøernes påstande. ”Massakre er et misbrugt ord”, sagde Holley, ”og ikke særlig nyttigt i situationer som denne.”

Tre måneder senere, i august 2002, fastslog FN og menneskerettighedsorganisationen Human Rights Watch det endelige tabstal til **26** palæstinensiske krigere, **26** civile og **23** israelske soldater.

Men ånden var ude af flasken, og da først den var ude, skulle det vise sig næsten umuligt at få den ind i flasken igen.

”Massakren” udgør nu en del af den historiske optegnelse, dels udbredt via den palæstinensiske film ”*Jenin, Jenin*”, som satte lighedstegn imellem den israelske indtrængen i byen og krigsforbrydelser og etnisk udrensning, og dels gennem mange europæiske journalisters modvilje mod at indrømme, at de fik forkert fat på kendsgerningerne i deres oprindelige dækning af historien.

Det lykkedes Himel at få fat på camcorder-optagelser taget af Van Caspels enhed og, bemærkelsesværdigt nok, også af palæstinensiske krigere i Al-Aksa Martyrernes Brigade, så at han derved kunne føre tilskuerne med sig ind i det, der i virkeligheden var en grim bymæssig ildkamp, fuld af hektisk forvirring og næsten panik.

”Jeg forsøgte at anbringe (tilskueren) lige midt i, hvordan det er at føre krig i byen, at være i den”, forklarede Himel over telefonen fra Israel. Himel ønskede, at hans film skulle afspejle både en makro-synsvinkel og en mikro-synsvinkel på, hvad der skete den dag i Jenin. Mikro-synsvinklen udgøres af en israelsk reservists personlige historie. Han sørgede over sine venners død i kampens hede, og det at deres efterminde blev plettet af de anklager om en massakre, der blev ved at klæbe ved aktionen. *Makro-synsvinklen udgøres af den bredere beretning om, hvordan medierne dækker konfliktområder, og hvordan så mange journalister var i stand til at få historien galt i halsen.*

Himels film indbefatter interviews med palæstinensiske krigere i Al-Aksa Martyrernes Brigade, som var der på det tidspunkt (ironisk nok, siger Himel, var de palæstinensiske

kæmpende langt mere imødekommende end mange af de journalister, som han forsøgte at få i tale) såvel som overordnede redaktører på BBC-TV, *The Independents* ledende krigskorrespondent Kim Sengupta, *Daily Telegraphs* David Blair (som forsvarer sit syn på begivenhederne ved at sige, at han rapporterede det, han så, og bare gentog førstehåndsberetninger fra indbyggere i Jenin, som han havde talt med), Olivia Ward fra *Toronto Star*, som betvivler nøjagtigheden af nogle af de konklusioner, der blev draget dengang, og Janine di Giovanni fra *The Times of London*.

BBCs første rapporter om en massakre var den, der gjorde mest skade, fordi BBC i brede kredse betragtes som dem, der holder fanen højt, når det gælder kvaliteten af reportager fra verdens krigszoner. BBC News' redaktør Malcolm Downing fortæller i filmen Himel, at på grund af BBCs gode ry er folk umiddelbart tilbøjelige til at tro på, at det, som BBC siger, er sandt, også er det. BBC udviste ringe skepsis over for de oprindelige påstande fra palæstinensisk hold om en massakre, hvorimod CNNs holdning var mere varsom.

I et interview med den palæstinensiske chefforhandler Saeb Erekat spurgte CNNs nyhedsoplæser dengang, om Erekat ville vende tilbage og trække sine udtalelser tilbage, hvis de oprindelige påstande om over 500 omkomne skulle vise sig at være unøjagtige. "Hvis (de israelske påstande om 70 omkomne) er korrekte, og dine oprindelige tal viser sig at være forkerte, vil du så komme tilbage til vores station og trække det tilbage, som du har sagt?" "Helt afgjort", svarede Erekat. "Helt afgjort. Og jeg håber, at tallet viser sig at være nul. Jeg håber, at tallet vil være nul."

I et senere interview med Himel, indrømmede Erekat, at han havde taget fejl. Men det første indtryk sidder fast, siger BBCs gamle, erfarne korrespondent James Reynolds til Himel i filmen. "Hvis man ville tage rundt i verden lige nu og spørge dem, der så nyhedsudsendelserne dengang, hvad de tænker i forbindelse med Jenin, så tænker de "massakren i Jenin", fortæller Reynolds Himel.

Mange europæiske journalister ved Jenin gjorde sig ikke den ulejlighed at tale med nogle af de israelske soldater og deres befalingsmænd efter kampene, selv om de kun stod få meter fra dem, siger Himel. "Jeg mente, det var yderst vigtigt at gøre det, som disse andre journalister ikke gjorde," siger Himel. "Da de var i Jenin, talte de med palæstinensere, som gav dem en meget malerisk beskrivelse, som viste sig at være unøjagtig. Det var ikke sådan, at de derefter tog disse maleriske beskrivelser og satte sig med Jonathan Van Caspel eller med repræsentanter for det israelske militær og spurgte dem, hvordan begivenhederne tog sig ud fra deres side, for derefter at fremlægge en afbalanceret version af tingene. Det gjorde de ikke. Jeg følte virkelig, at hvis jeg skulle kunne forelægge Jonathan Van Caspels side for en bredere offentlighed, var jeg nødt til at få fat på de folk, der kæmpede imod Jonathan Van Caspel. Og det gjorde jeg så. Men det var ikke let."

Polemikken om Jenin peger imidlertid på en dybere og bredere problematik, nemlig hele tonen i mediedækningen af Israel og Mellemøsten.

"Hvad der virkelig foregår her er forvirrende, fordi den egentlige dialog drejer sig ikke om, hvorvidt der fandt en massakre sted eller ej", siger Himel. "*Den egentlige dialog er: Eksisterer Israel eller Palæstina retmæssigt eller uretmæssigt?* Det kommer alt sammen an på ens overbevisning. For mennesker, som føler, at Israel er en uretmæssig stat, er det ligegyldigt, om det var en person her og to personer dér. Uanset hvad Israel foretager sig, vil det være forkert, fordi det er en uretmæssig stat.

"Det er den virkelige diskussion. Det med massakren er blot et ekko af den virkelige diskussion. Nogle gange siger jeg til mig selv, at alting ville være meget bedre, hvis vi bare fik ført den virkelige diskussion."

Dokumentarfilmen kan købes hos:
www.canada.com/shopping/specials.html

The Calgary Herald 2004. Materiale genoptrykt med udtrykkelig tilladelse fra The Calgary Herald Group Inc., a CanWest Partnership.

Den anti-israelske dobbeltmoral

Af Alan Dershowitz

Lagt ud 11. juli 2006 kl. 12.53 (EST)

Endnu et eksempel på den dobbeltmoral, der anlægges over for Mellemøstens eneste demokrati: Israel.

Hver gang Israel dræber en terrorist, som har myrdet civile israelere, går det internationale samfund og USA's venstrefløj amok med fordømmelser, boykot og læggen afstand til den israelske stat. Men de samme personer og organisationer ignorerer totalt, når andre lande foretager helt tilsvarende handlinger. I går angreb og dræbte Rusland Shamil Basayev, en tjetjensk terrorist, som tillige var "vice præsident" for Tjetjeniens separatist-bevægelse. Det internationale samfund bifaldt drabet på denne terrorist, som Ruslands præsident Putin sagde "fortjente gengældelse". Det internationale samfund bifaldt også amerikanske og allierede styrkers målrettede drab på Abu Musab Al-Zarqawi i sidste måned.

Jeg tilslutter mig bifaldet over de målrettede drab på disse to terroristledere og ansvarlige for masse mord. Men jeg bifalder også de målrettede drab på anti-israelske terrorister, som er involveret i fortsatte angreb på israelske kvinder og børn. Jeg er ked af, at uskyldige mennesker bliver dræbt i forløbet med at få ram på terroristerne, men skylden for dette påhviler udelukkende de terrorister, der gemmer sig bag uskyldige kvinder og børn for at bevirke, at Israel slår civile ihjel. Ja, palæstinensiske terrorister ønsker, at Israel skal slå palæstinensiske kvinder og børn ihjel. Det er en del af deres strategi. Som en diplomat udtalte til New York Times: "Palæstinenserne har til fulde lært sig smertens barske regnestykke. ... Palæstinensiske tab tæller på deres plusside, og israelske tab tæller på deres plusside. Ikke-vold kan ikke betale sig." (Se min artikel i Jerusalem Post fra 25. juni 2006: "Palæstinensiske terrorister ønsker, at Israel dræber civile palæstinensere".) På samme dag, hvor Basayevs død blev rapporteret, var der en anden nyhedsrapport, som afspejlede dobbeltmoralen. Japan bekendtgjorde, at det overvejede et forebyggelsesangreb på Nordkoreas missilbaser. Således stod der i dagens artikel i The Japan

Times: "Tilladt at angribe først, hvis angreb på Japan er overhængende: Angreb på missilbaser må ses som selvforsvar, siger Abe". Abe, leder af ministerrådet og favorit til at blive Japans næste premierminister, sagde, at oversøiske angreb ville falde inden for rammerne for lovligt selvforsvar, "hvis der ikke er nogen anden måde at forhindre et missilangreb på Japan."

Ligegyldigt hvornår Israel har overvejet at rette et forebyggelsesangreb mod Irans evne til at udvikle atomvåben, er det internationale samfund gået agurk og har påstået, at et sådant angreb, ville krænke international lovgivning, FN-pagten og almindelig anstændighed. Og selvfølgelig er der da forskel på Nordkoreas trussel mod Japan og Irans trussel mod Israel??

Nordkorea har aldrig truet med at anvende dets kernevåben mod Japan, hvorimod de iranske ledere specifikt har udtalt og gentaget, at hvis de udvikler evnen til at ødelægge Israel, vil de gøre det. Lyt til ordene fra den tidligere iranske leder, som man mente var mere liberal end den nuværende.

"Hashemi Rafsanjani truede Israel med ødelæggelse med kernevåben og pralede med, at et iransk angreb ville dræbe op til femten millioner mennesker – et ringe "offer" for den milliard af muslimer, der er i verden."

[Preemption, s. 175]

Dette står i skærende kontrast til, hvad den tidligere israelske premierminister Begin i 1981 sagde i en debat om Iraks ambitioner om at skaffe sig kernevåben: "Ingen israelsk regering ville så meget som overveje at bombe, eftersom et sådant angreb ville have medført et meget stort radioaktivt nedfald over ... Bagdad, hvorved titusindvis af uskyldige indbyggere ville være blevet såret."

[Preemption, s. 96]

Jeg ved selvfølgelig godt, at ethvert indlæg, der har med Israel at gøre, vil få nogle af de værste anti-israelske og antisemitiske fanatikere til at komme frem fra deres skjul. Det vil også få andre fanatikere til at anklage mig for at støtte tortur – hvilket jeg er hårdnakket modstander af og forsøger at undgå, som det fremgår af følgende:

www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=5512634
Men jeg vil ikke forblive tavs blot på grund af denne forventelige fanatisme.
www.tuffingtonpost.com/alan-dershowitz/the-antiisrael-double-st_b_24811.html

Kortfattede fakta og statistikker

Samlet 27. juli 2004

Forklaring på den arabisk-israelske konflikt i tal

Af Dennis Prager

Til de mange læsere, der har anmodet om et kortfattet overblik over de moralske argumenter i den arabisk-israelske konflikt, har jeg udfærdiget følgende talmæssige oversigt over nogle data.

- Det antal gange, Jerusalem står nævnt i Det Gamle Testamente: **Over 700.**
- Det antal gange, Jerusalem står nævnt i Koranen: **0.**
- Antallet af arabiske ledere, der besøgte Jerusalem, dengang byen var under arabisk herredømme (1948-1967): **1.**
- Antallet af arabiske flygtninge, der forlod det område, der blev til Israel: **cirka 650.000.**
- Antallet af jødiske flygtninge, der forlod de arabiske lande: **cirka 850.000.**
- Det antal FN-agenturer, som kun tager sig af palæstinensiske flygtninge: **1.**
- Det antal FN-agenturer, som tager sig af alle andre flygtninge i verden: **1.**
- Det antal jødiske stater, der har eksisteret i det område, der benævnes Palæstina: **1.**
- Det antal arabiske eller muslimske stater, der har eksisteret i det område, der benævnes Palæstina: **0.**
- Antallet af terroristangreb udført af israelere eller jøder siden 1967: **6.**
- Antallet af terroristangreb udført af arabere eller muslimer siden 1967: **Tusindvis.**
- Procentdelen af jøder, der har rost jødiske terrorister: **cirka 1.**
- Procentdelen af palæstinensere, der har rost muslimske terrorister: **cirka 90.**
- Antallet af jødiske lande: **1.**
- Antallet af jødiske demokratier: **1.**
- Antallet af arabiske lande: **22.**
- Antallet af arabiske demokratier: **0.**
- Antallet af arabiske kvinder, som bliver dræbt på et år af fædre og brødre i "æresdrab": **Tusindvis.**
- Antallet af jødiske kvinder, som bliver dræbt på et år af fædre og brødre i "æresdrab": **0.**
- Antallet af kristne eller jødiske bønnemøder tilladt i Saudi Arabien: **0.**
- Antallet af muslimske bønnemøder tilladt i Israel: **Ubegrænset.**
- Det antal arabere, som Israel giver lov til at bo i de arabiske bosættelser i Israel: **1.250.000.**
- Det antal jøder, som Det Palæstinensiske Selvstyre giver lov til at bo i jødiske bosættelser under palæstinensisk kontrol: **0.**
- Procentdelen af resolutioner vedtaget af FNs Menneskerettighedskommission, som fordømmer et arabisk land for krænkelser af menneskerettighederne: **0.**
- Procentdelen af resolutioner vedtaget af FNs Menneskerettighedskommission, som fordømmer Israel for krænkelser af menneskerettighederne: **26.**
- Antallet af resolutioner vedtaget af FNs Sikkerhedsråd om Mellemøsten mellem 1948 og 1967: **175.**
- Det antal af disse resolutioner, som retter sig imod Israel: **97.**
- Det antal af disse resolutioner, som retter sig imod et arabisk land: **4.**
- Antallet af arabiske lande, der har været medlem af FNs Sikkerhedsråd: **16.**
- Det antal gange, hvor Israel har været medlem af FNs Sikkerhedsråd: **0.**

- Det antal resolutioner, der er blevet vedtaget af FNs Generalforsamling, og som fordømmer Israel: **322**.
- Det antal resolutioner, der er blevet vedtaget af FNs Generalforsamling, og som fordømmer et arabisk land: **0**.
- Procentdelen af afstemninger i FN, hvor arabiske lande stemte sammen med USA i 2002: **16,6**.
- Procentdelen af afstemninger i FN, hvor Israel stemte sammen med USA i 2002: **92,6**.
- Den procentdel af amerikanske professorer, der udfører studier i mellemøstlige anliggender, og som forsvarer zionismen og Israel: **cirka 1**.
- Den procentdel af amerikanske professorer, der udfører studier i mellemøstlige

anliggender, og som tror på frihed og forskellighed i forskningen på universiteterne: **100**.

- Procentdelen af mennesker, som argumenterer for, at den jødiske stat ikke har ret til at eksistere, som også mener, at et eller flere andre lande ikke har ret til at eksistere: **0**.
- Procentdelen af mennesker, som argumenterer for, at af alle lande i verden er det kun den jødiske stat, der ikke har ret til at eksistere, og som samtidigt benægter, at de er anti-jødiske: **cirka 100**.
- Antallet af muslimer i verden: **over 1 milliard**.
- Antallet af muslimske demonstrationer imod islamistisk terror: **cirka 2**.

www.eaglepost.com/column.aspx?c=3125&pg=2

Et kort kursus i reelle kendsgerninger

(DFJ-marts/april 2002)

Nationalitet og Jerusalem: Israel blev en nation i 1312 f.Kr., *totusinde år før islam opstod.*

Arabiske flygtninge i Israel begyndte at identificere sig selv som en del af det palæstinensiske folk i 1967, *to årtier efter oprettelsen af den moderne stat Israel.* Før 1948 var det jøder, der var kendt som palæstinensere. Faktisk hed *Jerusalem Post* "The Palestine Post", indtil staten Israel blev grundlagt.

Siden den jødiske erobring i 1272 f.Kr. har jøderne hersket over området i et tusind år og opretholdt en stadig tilstedeværelse i området igennem de seneste 3300 år.

Det eneste arabiske styre siden erobringen i 635 e.Kr. varede kun 22 år.

Igennem mere end 3300 år har Jerusalem været en jødisk hovedstad.

Jerusalem har aldrig været hovedstad i nogen arabisk eller muslimsk statsdannelse. Araberne oprettede kun en provinshovedstad ved navn Ramle i regionen, og den lå på kystsletten, sydøst for Tel Aviv.

Selv da jordanerne holdt Jerusalem besat igennem 19 år, forsøgte de aldrig at gøre Jerusalem til deres hovedstad, og der kom ingen arabiske ledere fra andre lande på besøg. *Hvorfor dog ikke, hvis den er så vigtig et muslimsk helligt sted?*

Jerusalem bliver nævnt 667 gange i Tanach, de jødiske hellige skrifter, og 144 gange i Det Nye Testamente. **Jerusalem bliver ikke nævnt en eneste gang i Koranen.**

Kong David grundlagde byen Jerusalem. Muhammed kom aldrig til Jerusalem.

Jøder beder med deres ansigter mod Jerusalem. Muslimer beder med deres rygge mod Jerusalem.

Arabiske og jødiske flygtninge: I 1948 blev de arabiske indbyggere opfordret til at forlade Israel af de arabiske ledere, som lovede at rense landet for jøder. *68 % rejste af sted uden overhovedet at se en israelsk soldat.*

De jødiske flygtninge blev tvunget ud af de arabiske lande som følge af arabisk brutalitet, forfølgelse og pogromer; deres

huse, jord og værdier blev beslaglagt. *Man har anslået, at det samlede jordområde, som de flygtende jøder mistede i de arabiske lande, svarede til eller var større end staten Israels areal.*

Antallet af arabiske flygtninge, der forlod Israel i 1948, anslås til ca. 630.000. Antallet af jødiske flygtninge fra arabiske lande anslås til nogenlunde det samme. *Der fandt altså en udveksling af befolkninger sted.*

Med vilje blev de arabiske flygtninge ikke optaget eller integreret i de arabiske lande, som de flygtede til, på trods af de uhyre store arabiske landområder. Ud af de 100 millioner flygtninge, der har været siden Anden Verdenskrig, er denne den eneste gruppe af flygtninge i verden, som aldrig er blevet optaget eller integreret i deres egen befolkningsgruppes lande. Jødiske flygtninge blev fuldstændigt optaget i Israel, et land der ikke engang er så stort som Jylland.

Den arabisk-israelske konflikt: Araberne repræsenteres af 22 forskellige nationer, foruden palæstinenserne. Der findes kun én jødisk nation. De fem arabisk-israelske krige blev iværksat af otte arabiske nationer. Israel forsvarede hver gang sig selv og vandt.

PLOs nationalcharter påberåber sig stadig ødelæggelsen af staten Israel. Israel har anbragt de fleste palæstinensere under eget styre i processen med at etablere en palæstinensisk stat med selvstyre under PA og har forsynet dem med våben. Palæstinenserne har anvendt våbnene til at føre krig imod Israel.

Under det jordanske styre blev jødiske helligsteder vanhelliget, og jøderne fik ingen adgang til steder for deres gudsdyrkelse. *Under det israelske styre er alle muslimske og kristne helligsteder blevet bevaret og gjort tilgængelige for folk af alle trosretninger.*

FN var tavst, da 58 synagoger i Jerusalem blev ødelagt af jordanerne.

FNs optegnelser om Israel og araberne viser, at ud af 175 resolutioner i Sikkerhedsrådet, som blev vedtaget før 1990, var de 97 rettet imod Israel.

Af de 690 generalforsamlings-resolutioner, der blev stemt om før 1990, var 429 rettet imod Israel.

FN var tavst, mens jordanerne systematisk vanhelligede den ældgamle jødiske kirkegård på Oliebjerget.

FN var tavst, mens jordanerne iværksatte en politik, der hindrede jøder i at besøge Tempelberget og Grædemuren. FN er tavst nu, hvor palæstinenserne hindrer alle andre end muslimer i at få adgang til Tempelberget og er i færd med at ødelægge historiske, bibelske kulturgenstande, hvorved de effektivt udsletter en del af jødernes og de kristnes troshistorie for evigt.

Israel er det eneste medlem af De Forenede Nationer, som ikke må blive medlem af Sikkerhedsrådet.

Indtil 21. juni 2006 blev Israels Magen David Adom nægtet medlemskab i Det Internationale Røde Kors, hvorimod det muslimske Røde Halvmåne godt kunne blive medlem.

De 10 fakta, det er vigtigst at kende

Isralert@aol.com Kilde: www.fuelfortruth.org

Når du er på hjemmesiden, så klik på de nedenstående fakta for at få en mere detaljeret forklaring på hver.

1. I sommeren 2000 tilbød Israel de palæstinensiske arabere 97 % af den jord, de hævder, at de kæmper for. Derved blev Israel det første land nogensinde, der har tilbudt palæstinenserne et hjemland. Dette tilbud blev afvist uden noget andet udspil fra palæstinenserne.
2. Ligesom USA og Danmark er Israel et demokrati. Israels parlament rummer mænd, kvinder, jøder og arabere.
3. Israel garanterer fuldstændig lighed for alle individer uanset religion, race eller køn. Disse borgerrettigheder slås fast i Israels Uafhængighedserklæring og i erklæringen om dets oprettelse.
4. Der eksisterer ikke nogen "besættelse" af den israelske regering. (Der findes officiel dokumentation, som henviser til de pågældende områder som "omstridte territorier" og ikke "besatte"; desværre anvendes disse begreber ofte, som om de betød det samme.)
www.mfa.gov.il/MFA/MFAArchive/2000_2009/2003/2/DISPUTED%20TERRITORIES%20Forgotten%20Facts%20About%20the%20We
5. Israel vandt kontrollen med Vestbredden (Judæa og Samaria) og Gaza (disse områder omtales nogle gange som de "omstridte territorier") i 1967 efter at have besejret Egypten, Syrien og Jordan i et forebyggende angreb, efter at disse lande omringede Israel med tropper, foretog gentagne terrorangreb og truede med at "gøre det af med Israel".
Den arabiske verden har foretaget tre store forsøg på at ødelægge Israel: i 1947, 1967 og 1973. Selv om mange af de arabiske nabolande endnu i dag ønsker at tilintetgøre Israel, søger Israel stadig fred. Israel har indgået fredsaftaler med Egypten (1979) og Jordan (1994) og har levet i fred med disse lande lige siden.
6. Vestbredden (Judæa og Samaria) og Gaza havde aldrig været kontrolleret af nogen palæstinensisk regering eller organisation førend 1993, da Israel gik ind på at give Det Palæstinensiske Selvstyre en vis kontrol i henhold til Oslofredsaftalen.
7. Israelske bosættelser på Vestbredden og i Gaza er ikke ulovlige i henhold til nogen international lov.
8. I store træk er cirka lige så mange jøder draget i eksil fra de arabiske lande som arabere fra israelske landområder. Israel har indsluset de jødiske flygtninge, men den arabiske verden nægter at optage de palæstinensiske arabere i deres lande.
9. De arabiske nationers samlede landområde er 650 gange Israels størrelse. Det vil sige, at Israel er mindre end Jylland, og de arabiske lande er på størrelse med EU's 27 medlemslande plus USA (eller Indien og Kina tilsammen).

Spørgsmål og svar

Myter og fejlantagelser i medierne

1. Angiv tre grunde til, at zionisme ikke er det samme som racisme.
2. Giv et eksempel fra Israels Uafhængighedserklæring, som beviser landets grundlæggende demokratiske karakter.
3. Da Israel blev genfødt i 1948, hvad var da de omstændigheder, der førte til, at landets arabiske indbyggere flygtede til nabolandene?
4. Hvilken fejlagtig antagelse ligger bag argumentet om, at ”de palæstinensiske flygtninge” skal have ”ret til at vende tilbage”?
5. Nævn tre kendsgerninger, der viser, hvordan araberne i Israel har lige rettigheder.
6. Hvad er hovedårsagen til fattigdom blandt palæstinenserne?
7. I dette kapitel lærte vi, at der strømmer store beløb i hjælp til det palæstinensiske samfund. Hvorfor når disse penge ikke frem til befolkningen?
8. Nævn tre eksempler på Yasser Arafats personlige tilegninger og korrupcion.
9. Hvem er Allah?
10. Hvorfor blev Mekka, det vigtigste sted i den muslimske gudsdyrkelse, bygget?
11. Hvilken betydningsfuld tilpasning af den arabiske gudsdyrkelse ansprede Muhammed til, som senere blev kendt som religionen islam?
12. Angiv tre hovedforskelle imellem Adonai (Abrahams, Isaks og Jakobs Gud) og Allah.
13. Hvad blev tabstallet anslået til oprindeligt af BBC i Jenin-”massakren”?
 - a. Hvad var tabstallet reelt?
 - b. Hvad viser dette os om de almindelige svagheder, som hersker i medieforvrængningen, særligt når det gælder den mellemøstlige nyhedsdækning?
14. Nævn to eksempler på den ”dobbeltmoral”, som Israel bliver udsat for, og som andre lande ikke bliver.
15. Opregn tre kendsgerninger i hver af de ovenstående oversigter over ”fakta og statistikker”, som lærte dig noget om realiteterne i den israelsk-palæstinensiske konflikt. Hvordan kan du give andre i din indflydelsessfære del i disse fakta?

Yderligere ressourcer

Myths and Facts: A Guide to the Arab-Israeli Conflict af Mitchell G. Bard, American-Israeli Cooperative Enterprise (AICE).

FLAME: Facts and Logic about the Middle East

www.factsandlogic.org

www.factsandlogic.org/ads_and_positions.html

Israel Now and Forever: Common Misstatements about Israel

www.israelaustin.com/israelnow/inaccuraciesaboutisrael.asp

En spændende grafisk præsentation af historien og fakta om Israel:
www.conceptwizard.com/info.html

www.HonestReporting.com anbefalede Online Ressourcer

Herunder følger nogle gode hjemmesider med nyheder og synspunkter på engelsk fra Honest Reporting.

Conference of Presidents' Daily Alert: Et uddrag af vigtige nyheder og kommentarer fra verdens- og den hebraiske presse. Nyttige uddrag af artikler og links til de originale kilder. Meld dig til som modtager pr. e-mail. Jcpa.org/daily/

Israels udenrigsministerium: www.mfa.gov.il/mfa/

Denne stærkt forbedrede hjemmeside er nu en vigtig kilde til kendsgerninger om og baggrunde for udviklingen i konflikten.

Sørg for at se Israels historie på kort: 64.49.224.152/mfa/mafa.htm. En interaktiv lynpræsentation af oldtidens og det moderne Israels historie.

”Daily Brief” fra Britain-Israel Communications and Ressource Centre. Sammendrag af dækningen af Israel i britiske og israelske medier.

www.bicom.org.uk/

CIA The World Fact Book – Israel 2004

www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/is.html

Israelske Nyheder På Engelsk

Jerusalem Post Online Edition: www.jpost.com/

Haaretz Online Edition: www.haaretzdaily.com/

Global News Service of the Jewish People: www.jta.org/

Nyhedsopsamlere

NewsNow's side om Israel: En strøm af artikler om Israel fra hele jorden, som hele tiden opdateres; nydeligt organiseret efter dato og oprindelsesland.

www.newsnow.co.uk/newsfeed/?name=Israel&cx=3&y=7

Den Internationale Kristne Ambassade Jerusalems Komité i Danmark:
www.icej.dk

Dansk-Jødisk Venskab: www.djvenskab.dk

Ordet og Israel: www.ordetogisrael.dk

Spørgsmål, som jøder hyppigt stiller

I der studerer denne håndbog, gør det, fordi Gud har vakt et dybt engagement i det jødiske folks skæbne i jeres hjerter, såvel som en stærk følelse af solidaritet med Guds hensigter med landet. Men uanset, hvor oprigtige vi er, bør det ikke komme som en overraskelse for os, om vore jødiske venner forholder sig med en vis varsomhed til vore venskabelige tilnærmelser, når man tænker på, hvordan kirkens og kristnes adfærd har været igennem de sidste 2000 år.

Erfaringen har lært os, at vores solidariske stilling med Israel og det jødiske samfund ikke kun vil udløse spørgsmål fra kristent og ikke-kristent hold, men også fra det jødiske folk selv. Hvert eneste af de spørgsmål repræsenterer en vidunderlig anledning til meningsfuld kontakt og dialog mellem jødiske og kristne mennesker. Når vi er klar over dette, giver det os lyst til at blive godt forberedt på spørgsmålene.

De følgende spørgsmål bliver tit stillet til os, men de dækker ikke en brøkdel af alle de mulige spørgsmål. De svar, vi har taget med, afspejler et sammenkog af vores svar, og det er ikke sikkert, at de udtrykker dine holdninger. Alligevel inkluderer vi dette kapitel i et forsøg på at bidrage med et sprog, som kan hjælpe til at udtrykke et nyt niveau i kommunikationen mellem de kristne og de jødiske samfund. Alt imens du læser de spørgsmål og svar, der kommer om lidt, vil vi gerne opmuntre dig til i bøn at tænke over, hvordan du ville besvare disse og andre spørgsmål, hvis du en dag skulle blive stillet dem af dine jødiske venner og bekendte.

Spørgsmål

Hvorfor elsker evangelikale kristne Israel og står sammen med det jødiske folk?

Evangelikale kristne har indset, at de nu står i et sandt åndeligt forhold til Gud, fordi de jødiske patriarker og de bibelske, jødiske ledere – såsom Abraham, Daniel, Ester, Moses, Josva, David og andre – nægtede at tilpasse sig kulturerne omkring dem og holdt fast ved den eneste sande Gud. Vore forfædre var hedninger ... afgudsdyrkere, uden håb om at lære

Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og hans løfter til dem at kende. Men det jødiske folk nedfældede omhyggeligt Guds Ord og bevarede det, og en dag fik vi lov til at blive ”podet ind” på det jødiske folks rige arv. Det var det jødiske folk, som først banede vejen for – og passede på at opretholde - selve den monoteisme, som vi lever i i dag.

Vi står sammen med det jødiske folk, fordi Gud står sammen med dem og har vist verden dette ved at føre dem tilbage til deres hjemland stik imod alt, hvad der virkede sandsynligt.

Vi står sammen med det jødiske folk i dag, fordi der blev begået en enorm Gudsbespottelse gennem det antisemitiske had og de onde gerninger mod jøderne i den Guds navn, som vi tjener ... Jesus Kristus. Som kristne har vi et ansvar for at stille os på omvendelsens sted over for jøderne og at *stå imod alt det, der er blevet udført i Jesu navn, men ikke i overensstemmelse med Jesu væsen.*

Alle den vestlige civilisations og demokratets værdier, som vi kender dem, kan spores direkte tilbage til det jødiske folk og deres værdisystem. Vi støtter Israel, fordi det er det eneste demokrati i et hav af totalitære regimer og diktaturer.

Og endelig står vi sammen med jøderne og med Israel, fordi vi har en fælles fjende: den yderligtgående islam, som er fast besluttet på at ødelægge vore jødisk-kristne værdier og vores demokratiske indretning af samfundet. Vi skylder vore børn og børnebørn at tage bladet fra munden i denne time i historien og sige: ”Aldrig mere!” Aldrig mere vil vi som kristne være tavse, og aldrig igen skal jøderne komme til at stå alene.

Er du en kristen zionist?

En zionist er af den overbevisning, at det jødiske folk har ret til et sikkert hjemland i *Eretz Yisrael*, stadfæstet under international lovgivning. *For zionistiske kristne er den ret – uden forbehold – en Gudgiven ejendomsret i overensstemmelse med gentagne og uigenkaldelige bibelske løfter.* Mange evangelikale kristne støtter Israels ret til at

eksistere af flere grunde end dem, der normalt forbindes med kristen zionisme. Hvis du synes, de andre grunde, som er opregnet under det første spørgsmål, vækker genklang i dig, er det ikke sikkert, at du vil definere din solidaritet med Israel og det jødiske folk som udelukkende baseret på kristen zionisme. Måske vil du snarere beskrive din motiver ud fra yderligere emner såsom moralsk ansvar og klarhed og den presserende karakter af den tid, vi lever i.

Hvad er forskellen imellem evangelikale kristne og hovedstrømningen af kristne?

Ifølge Webster's Dictionary betyder *evangelikal* "den teologiske skole inden for den protestantiske kirke, som lærer, at mennesket bliver frelst eller retfærdiggjort af tro; benægter, at gode gerninger og sakramenter i sig selv er i stand til at frelse; undgår ritualer; og ikke anerkender nogen anden autoritet i religiøse anliggender end Bibelen." Ifølge "Wikipedia, den frie encyklopædi" betoner de evangelikale følgende elementer i deres tro:

- Herren Jesus Kristus er den eneste vej til frelse gennem tro på ham.
 - Personlig tro og omvendelse sker gennem genfødsel ved Helligånden.
 - En anerkendelse af det inspirerede Guds Ord (Bibelen) som det eneste grundlag for tro og kristen livsførelse.
 - Den kristnes forpligtelse til et bibelsk vidnesbyrd, evangelisation, mission for at bringe andre til tro på Kristus.
- De mere traditionelle protestantiske kirkesamfund (presbyterianere, lutheranere, episkopale, metodister o.a.) deler mange af de evangelikales teologiske værdier, men de har en struktur, som lader deres udpegede lederskab fastslå deres teologiske standpunkter eller holdninger til både bibelske og politiske spørgsmål, hvorefter det forventes, at pastorerne og menighederne følger disse.

Evangelikale adskiller sig herfra ved at holde sig til Skriftens autoritet og til deres ret til at tolke og anvende den – både individuelt og som lokale fællesskaber. Derigennem gives der plads til større indflydelse fra ens egen samvittigheds tale og fra Helligåndens (Ruach Hakodesh) vejledning end til menneskers meninger.

Hvad får jer evangelikale til at tro, at Gud elsker jøderne?

Evangelikale er et folk, der tror på Bogen: den hellige Bibel. Vi fastholder Skriftens autoritet og søger at omsætte det, vi tror på, i praksis. Gud gør det klart i sit ord, at han elsker *hele* menneskeheden, og det indbefatter så afgjort det jødiske folk. De er ikke på nogen måde drevet i eksil borte fra Guds kærlighed.

Det Gamle Testamente er imidlertid også fyldt med hundredvis af skriftsteder, som kun gælder det jødiske folk, og som evangelikale kristne tror, blev inspireret af Gud. Disse vers fortæller igen og igen det jødiske folk om Guds betingelsesløse kærlighed til dem og om hans evige pagt med dem. Igennem århundrederne har Gud holdt sit ord ved til stadighed at bevare en rest af jøder fra alle nationer på trods af stadige forsøg på helt at tilintetgøre dem. Vi tror, at Gud har vist sin kærlighed til sit udvalgte folk i vores livstid ved – mod alle odds - at føre dem tilbage til deres ældgamle hjemland, Israel, sådan som han lovede det i sin pagt med Abraham.

Er de evangelikale kristnes virkelige hensigt ikke at få jøder til at omvende sig og tage imod Jesus?

Det er et komplekst spørgsmål, som fortjener et grundigt svar.

Hvis man taler om hensigt i betydningen motivation for støtte og betingelser for forholdet, så er svaret et klart "nej". Evangelikal støtte til Israel er ikke motiveret eller betinget af tanken om jøder, der omvender sig til kristendommen.

Kristne tror, at Jesus er Messias, og at en dag kommer alle til at indse det; men at sige at dagsordenen for dem, der nærer kærlighed til det jødiske folk, og som værdsætter alt, hvad vi har modtaget igennem dem, skulle være et "skalkeskjul" eller en eller anden "taktik", hvis egentlige formål er at frembringe omvendelse, er usandt. Det er en grov overforenkling af en sag, der har mange lag.

Jesus – *jøden* – både forener og adskiller kristne og jøder. Som kristne har vi gennem vores forhold til Jesus og Guds Ords undervisning Guds kærlighed og hans særlige sindelag over for det jødiske folk at kende. Som kristne er det vores pligt og glæde at dele Jesu

kærlighed og velsignelse med alle folkeslag. Det ville være forkert ikke at være ærlig om, hvor overgivet vi er til Jesus som Messias. Men spørgsmålet om vores forhold til det jødiske folk, ja om Guds forhold til det jødiske folk, er anderledes end vores forhold, eller hans forhold, til alle andre folk og kulturer på jorden. Romerbrevet minder os om, at vi er den vilde olivengren, som er blevet podet ind på Pagten. Vi skal ikke hovere eller være overmodige i forhold til de andre grene, men bede for dem og støtte dem.

En voksende gruppe af evangelikale kristne er mere fokuseret på reelt at udleve den livsstil, som afspejler kærligheden og nåden hos den Gud, de tjener – den selvsamme Gud, som indgik en evig, uigenkaldelig pagt med det jødiske folk. Hvis vores måde at leve på i sandhed afspejler vores tro, så vil folk sandsynligvis stille spørgsmål om vores tro, og når de gør det, er det en invitation til os om at fortælle – i kærlighed og oprigtighed – hvordan vores forhold til Jesus har givet os en kærlighed til dem og en indvielse til at stå sammen med dem. Lysten til at fortælle om Jesus – kernen i vores tro – udspringer af vores glade overflodsfællesskab med ham og ikke af en skjult dagsorden. Hvis vi taler med jøder om vores tro på Jesus, er det ikke, fordi vi prøver at overtage Helligåndens arbejde, som er at åbenbare Gud. Vores Nye Testamente lærer os i Romerbrevet 11, at vore liv bør ”ægge jøderne til misundelse”, *hvilket betyder at opmuntre og inspirere hver eneste jøde til at genopdage og genindvie sig til sin overvældende identitet, sit kald og sit personlige forhold til Abrahams, Isaks og Jakobs Gud samt at vække en sult i dem efter et dybere forhold til den Gud, som har bevaret og opretholdt dem igennem århundrederne*. Den Jesus, vi tjener, sagde: ”I er jordens salt.” Salt gør én tørstig, og hvis vi virkelig lever sådan, som Herren har kaldet os til at leve, så vil vore liv gøre andre tørstige efter hans nærvær, og når de søger ham, vil han selv føre dem ind i hele sandheden.

Hvorfor udsender I missionærer, som har til formål at omvende mennesker, til andre lande?

En del af den kristne verdensomspændende opgave er at bringe budskabet om Guds kærlighed, tilgivelse, accept og forløsning til

alle folkeslag på jorden. Men sammen med det hører også budskabet om Guds betingelsesløse kærlighed til det jødiske folk og om, at Israel tilhører jøderne, såvel som at Jerusalem tilhører jøderne. Hvis det FULDE evangelium – det med jødiske rødder – var blevet forkyndt igennem historien, ville jødeudryddelserne under Anden Verdenskrig sandsynligvis aldrig have fundet sted.

Hvad sker der med jøderne ved tidens ende?

Der er mange teorier inden for de forskellige kristne kirkesamfund. Ligesom der er mange forskellige tolkninger af Talmud og de jødiske Skrifter og ligeledes forskellig praksis, sådan er der det også i kristendommen. For ikke så længe siden var der i USA en vis medieomtale af en perifer tolkning af en jødisk profeti, som nogle kristne har fremført, der skulle indebære, at to tredjedele af jøderne vil blive udslettet i de sidste tider, og den sidste tredjedel vil blive kristne, førend Jesus kan komme tilbage. Der skal da nok være nogle brødre derude, som mener, at de har helt styr på de sidste tider, men i dette tilfælde fokuserede medierne på yderkanten i et forsøg på at få den til at se ud som kernen. Godt nok er der mange forskellige eskatologiske teorier, men i dette tilfælde har medierne udvalgt en enkelt og meget begrænset tolkning og forsøgt at foregøgle, at al kristen støtte til Israel baserer sig på denne trosopfattelse. Det passer ganske enkelt ikke. Der er et voksende korps af ansvarsbevidste, evangelikale ledere, hvis holdning til Israel og de sidste tider ikke afspejler denne tænkning. Vi tror, at der kommer til at finde en herlig forløsning af Israel sted i de sidste tider. Vi tror ikke på udslettelsen af jøderne, som nogles fortolkning af profetien i Zakarias går ud på, for vi tror, at det allerede gik i opfyldelse i år 70 e. Kr. Når Messias kommer, vil hans komme blive ufatteligt. Han skal vogte folkeslagene med et jernscepter, og det, Gud har bestemt for os hver især og som folk, kommer til at gå i opfyldelse.

Tror I, at det var jøderne, der slog Jesus ihjel?

Evangelikale kristne tror ikke, at det var jøderne, der slog Jesus ihjel. I en evangelikal undervisning betoner man ud fra Skriften selve

de ord, Jesus sagde i Johannes 10: ”... jeg sætter mit liv til for fårene. ... Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at få det tilbage. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at få det tilbage. Og det har min fader påbudt mig at gøre.” (vers 15b og 17-18) Og i Getssemanes have bad Jesus: ”Abba, fader, alt er muligt for dig. Tag dette bæger [korsfæstelsen] fra mig. Dog, ikke hvad jeg vil, men hvad du vil.” (Markus 14,36)

Disse vers (og mange andre) bekræfter for os, at det for det første var Guds vilje, at Jesus Kristus skulle korsfæstes for menneskehedens synder, og for det andet, at Jesus valgte at adlyde og frivilligt gav sit liv for menneskehedens skyld. De menneskelige aktører – uanset om de var romere eller jøder – var sekundære for Guds højere formål.

Hvorfor tror andre, at det var jøderne, der slog Jesus ihjel?

De, der tror, at det var jøderne, der slog Jesus ihjel, er mennesker, der er blevet forført, bevidst eller ubevidst, af de antisemitiske lærdommes udbredte løgne, som har eksisteret igennem kristenhedens historie. Der er mange årsager til, at denne antisemitiske påvirkning har kunnet trænge igennem, men to af dem er følgende:

”At Jesus var en jøde, og at han blev korsfæstet af romerne, var to store anstødssten for kristendommens udbredelse i det romerske imperium. Mange af de lærde mener, at evangelierne blev skrevet ud fra et ønske om at nå igennem til de romerske kejsere med henblik på at sikre religionens overlevelse på kort og langt sigt. For at opnå dette var der brug for at nedtone såvel Jesu jødiskhed som romernes ansvar i forbindelse med hans død. Denne omskrivning af historien mener man at se beviser for i den kendsgerning, at i tidlige kristne skrifter fremhæves Pontius Pilatus og kejser Tiberius som skyldige, hvorimod senere tekster henviser til ”jøderne” og fremstiller romerne i et mere sympatisk lys. Efterhånden som kristendommen blev udbredt i Europa, fik den kristne lære om Jesu død føjet yderligere forsiringer til, som gav anstødet til to årtusinder af antijødisk fjendskab.” (*The New International Magazine*, oktober 2004, s. 14) (Man kan finde yderligere baggrund for denne

debat i James Carrolls bog ”*Constantine’s Sword: The Church and the Jews*”, Houghton Mifflin Company, New York 2001; i Janrense Boonstra et al: ”*Antisemitism: A History Portrayed*”, Anne Frank Foundation, Amsterdam 1993; og i John G. Gager: ”*The Origins of Anti-Semitism: Attitudes Towards Judaism in Pagan and Christian Antiquity*”, New York 1983.)

En gennemgang af kirkefædrenes undervisning viser, at allerede omkring 185 e.Kr. blev antisemitiske holdninger spredt til den brede kristenhed igennem sådanne ledere som Origen og senere Gregor af Nyssa og Johannes Chrysostomos i det tredje århundrede. I hver efterfølgende generation forværrede kirkeledere denne antisemitiske undervisning, alt imens politiske ledere støttede disse løgne for egen vindings skyld. Det mest påfaldende eksempel på dette er den måde, hvorpå det nazistiske regime drog fordel af kirkens antisemitiske læreelementer og stereotype holdninger til at bane vej for deres ”Endlösung” på det jødiske problem. **Alt dette beviser ganske enkelt, at hvis tilstrækkeligt mange mennesker gentager en løgn tilstrækkeligt mange gange, så vil folk tro på den og handle efter den.**

Hvorfor tager antisemitismen sådan til igen?

Antisemitismens genopblussen i de senere år kan sandsynligvis henføres til, at den har iført sig antizionismens og de anti-israelske holdningers politisk korrekte klædedragt. Den nye antizionisme brød første gang igennem efter Seksdageskrigen i 1967, hvor Israel – efter trusler og angreb af arabiske nationer – erobrede de områder, der er kendt som Vestbredden, Sinaihalvøen, Gaza og Golanhøjderne. På den tid opgav en stor del af den politiske venstrefløj sin støtte til Israel, idet man kaldte det en ”imperialistisk nation”, og de fleste kommunister i verden gav deres støtte til den sovjetiske antizionistiske holdning. I 1975 vedtog FN så en resolution, der benævnte zionismen som en form for racisme. *Selv om denne FN-resolution blev ophævet i 1991, har anklagen hængt ved og bliver holdt i live af den arabiske verden.*

I tråd med, at medierne – med støtte fra den yderligtgående venstrefløj og den muslimske verden - udmaler palæstinenserne

vanskeligheder, bliver staten Israel (og, afledt deraf, jøder i al almindelighed) set som undertrykkere i stedet for som ofre, og grænsen mellem legitim kritik af Israels politik og egentlig antisemitisme er blevet udvisket. Tilstanden er blevet yderligere forværret af den udbredte muslimske emigration til Europa, Canada og USA, som kombineret med den høje fødselsrate blandt muslimer er i færd med at ændre verdens demografi i retning af en ensidig anti-israelsk og antisemitisk indstilling. Dette er en af grundene til, at det er så vigtigt, at både kristne og jøder ud over jorden står sammen i denne tid imod dette tiltagende udtryk for had.

Hvis man støtter Israel, betyder det så også, at man er enig med Israels politik?

Den evangelikale kristne støtte til Israel og det jødiske folk er ikke et blindt samtykke i alle den israelske regerings handlinger og politiske standpunkter. Israels politiske ledere er ikke anderledes end alle andre landes politiske ledere. De har gode hensigter, men er samtidigt ufuldkomne mennesker, som både kan udrette vidunderlige ting og begå fejl. Vores standpunkt FOR Israel og det jødiske folk er ægte og bygger på fælles åndelige værdier og en kærlighed til frihed og lighed for alle mennesker. I det lys engagerer vi os i Israels politik, først og fremmest hvad angår Israels ret

til at eksistere og dets ret til at forsvare sig selv, både imod fysiske angreb og imod enhver form for antisemitisme.

Indebærer jeres støtte til jøderne og til Israel, at I er imod araberne og palæstinenserne?

Selvfølgelig ikke! Vores kærlighed til det jødiske folk har sin kilde i Guds kærlighed til *hele menneskeheden*, og det indbefatter araberne og palæstinenserne. Bibelen lærer os klart, at når vores pagtoverholdende Gud husker sin pagt med Isak, husker han også sin pagt med Ismael. I 1. Mosebog 21,18 lovede Gud, at han ville gøre Ismael til ”et stort folk”, men ”stort” i den bibelske Guds definition betyder ikke et folk, som er præget af had, bedrag og drab. Så når evangelikale kristne beder om, at det jødiske folk må modtage alle de velsignelser, Gud har lovet dem, beder vi også om, at det arabiske folk må blive alt det, som er Bibelens Guds hensigt med dem. Når vi beder om Jerusalems fred, beder vi ikke kun om fred mellem den ene, sande Gud og Jerusalems og Israels folk, men også om Guds fred imellem alle befolkningsgrupperne i det landområde.

Yderligere ressourcer

Moshe Aumann: "Conflict & Connection: The Jewish-Christian-Israel Triangle." Jerusalem og New York: Gefen Publishing House, 2003.

Når du gerne vil tale med din præst om Israel

Der er flere kernepunkter i Bibelen, som det er godt at huske, når du vil prøve at fortælle din præst eller åndelige leder, hvor meget Israel betyder for dig. Skriften siger klart, at "... *det har Gud åbenbaret for os ved Ånden. Thi Ånden ransager alt, selv Guds dybder.*" (1 Kor 2,10) Når vi taler med andre (og især med vores ledere) om det, der ligger os på hjerte, vil det være klogt at huske på, at det er GUD, som åbenbarer sandhederne om Israel for folk. Vi er kun hans budbringere; budskabet er hans, ikke vores. På samme måde, som vi ikke kan "frelse" mennesker, men kun dele evangeliet med dem, kan vi ikke få folk til at tænke og føle ligesom os om Israel ... *det åbenbares ved hans Ånd.* Så når du fortæller din præst eller andre om din byrde for Israel, så bed Helligånden om at virke stærkt og åbenbare hans sandhed for dem, og vis så din tiltro til Guds trofasthed og visdom ved at overlade sagen i Herrens hænder, imens du fortsætter med at bede. Han er Jahve Ori, HERREN vort lys, og han vil oplyse forstanden hos alle, der påkalder ham i sandhed!

De følgende gode råd om at tale om Israel med sin præst er forfattet af Wayne Hilsden, som har fået stor erfaring i at dele sit hjerte for Israel med Kristi legeme siden 1983, da han og han kone forlod Canada for at bo og tjene Gud i Jerusalem.

Punkter til forberedelse:

Bøn: Vær regelmæssigt i bøn for din præst og bed særligt meget, inden du taler med ham.

Respekt: Vær sikker på, at du har en respektfuld indstilling til din præst og anerkender hans Gudgivne autoritet i dit liv. (Husk Davids respektfulde indstilling over for kong Saul på trods af deres forskelligheder.)

Vær trofast og lærevillig: Vær en trofast del af menigheden. Præster kan bedst lytte til folk, der selv er lærevillige. (Se Hebræerbrevet 13,17: "Adlyd jeres ledere og ret jer efter dem, for de våger over jeres sjæle, da de ved, at de

skal stå til regnskab; lad dem kunne gøre det med glæde og ikke med suk, for det ville være ulykkeligt for jer.")

Studér Ordet: Vær en god elev af Bibelen. Når din præst kan se, at du har et godt kendskab til Ordet, er han mere tilbøjelig til at lytte til dig.

Vær tålmodig og forstående: Tag hensyn til din præsts baggrund og uddannelse. Måske er han blevet undervist ud fra "erstatningsteologien" på universitetet eller bibelskolen. Forvent ikke, at han straks skal vrage alt, hvad han har fået at vide, da hans teologiske synspunkter blev dannet.

Se den mulighed i øjnene, at han måske allerede faktisk er enig i din teologi om Israel, men føler, at han ikke kan forkynde den i menigheden. Måske er der nogle indflydelsesrige personer, som ville træde stærkt op imod ham, hvis han talte åbent om sine synspunkter angående Israel. Disse indflydelsesrige personer kan f.eks. være medlemmer af menighedsrådet, en præstekollega, en biskop eller en anden overordnet i kirkesamfundet.

Vær bevidst om din præsts behov for at beskyttet sin "hjord" imod underlige lærdomme, vildveje og ting, der fører til splittelse. (Se 1. Timotheusbrev 4,1: "*Men Ånden siger udtrykkeligt, at i de sidste tider skal nogle falde fra troen, fordi de lytter til vildledende ånder og dæmoners lærdomme*"; Romerbrevet 16,17: "*Jeg formaner jer, brødre, til at holde øje med dem, der i modstrid med den lære, I har taget imod, skaber splittelse og fører andre til fald. Hold jer fra dem!*")

Vær på udkig efter det rette øjeblik til at tale: Bed om den rigtige timing og den rette måde at gøre det på, førend du fortæller om dit hjerte for Israel. (Se Kolossenserbrevet 4,6: "*Jeres tale skal altid være venlig, krydret med salt, så I ved, hvordan I skal svare hver enkelt.*") Hvis du for eksempel lige er vendt hjem fra en spændende konference om Israel, så

vent til du har haft et par dage til at fordøje det, du hørte og oplevede, inden du deler det mere indgående med din præst.

Den første samtale

Frem for at prædike for ham, så gå ind i en dialog med ham. Vær parat til at lytte og endda tage ved lære. (Se Romerbrevet 12,16: ”... stol ikke på jeres egen klogskab”.)

Prøv ikke at opnå for meget i løbet af én samtale. Du fik nok heller ikke øjnene op for Israels betydning lige på én gang.

Fokuser på de afsnit i Bibelen, som er mest tydelige om emnet Israel – ikke på dem, man let kan komme i diskussion om. (Især er Romerbrevet 11 meget tydeligt.)

Tilbyd at låne ham bøger, bånd, videoer/dvd'er eller henvis til hjemmesider, som kommer med en afbalanceret og bibelsk sund undervisning om Israel. Det er bedst at foreslå materialer af teologer eller bibellærere, som han respekterer. Det kan måske være en hjælp, hvis materialerne er af eller med personer fra en lignende teologisk retning som hans egen. Der er masser af tilgængelige artikler på internettet, især hvis man kan engelsk.

Pas på, at du ikke i din støtte til Israel virker anti-arabisk eller anti-palæstinensisk. (I 2. Mosebog 23,9 befalede Herren Israel: ”Den fremmede må du ikke undertrykke. I kender de fremmedes kår, for I selv var fremmede i Egypten.”)

Undgå så vidt muligt politisk diskussion. Politik er generelt et ømtåleligt emne og endnu mere, når det drejer sig om Israel og araberne.

Bliver præsten og du ikke straks enige om Israel, så lad være med at true med at melde dig ud eller starte din egen menighed. Der kan være mange andre grunde til, at Gud har sat dig i den menighed, end at du skal forandre dens syn på Israel. Hvis din præst ikke nærer en stærk fornemmelse af kald til at stå sammen med Israel, så respekter det faktum,

at Gud ikke giver samme kald eller byrde til alle. Husk, at Peter, Jakob og Johannes blev kaldet til ”de omskårne” (dvs. jøderne), og Paulus og Barnabas blev kaldet til ”hedningerne”. (Se Galaterbrevet 2,9)

Opfølgning

Spørg, om I kan tale sammen igen om en månedstid. Dermed får din præst tid til at bede og til at granske de forskellige materialer, du har givet ham eller henvist ham til. (Der er sikkert andre i menigheden, der har givet ham noget andet materiale om nogle andre emner.)

Hvis du kan, så vær med til at gøre det muligt for din præst at besøge Israel på en rejse. Det ville være skønt, hvis han kunne deltage på en tur med en kristen rejseleder, der har en solid forståelse af Israel.

Lad være at diskutere dine private samtaler med præsten offentligt med andre. Vær i det hele taget diskret. (Han har nok ikke lyst til at være åben og oprigtig over for dig, hvis han har fornemmelsen af, at du kunne finde på at tale med de forkerte personer om det.) Hvis du er med i en gruppe af Israelstøtter, så pas på, at du ikke taler negativt eller nedsættende om din præst, hverken i jeres konversation eller bøn.

Sig noget positivt om det, hvis din præst prædiker et budskab, hvori han siger noget oplysende om Israel.

Vær tålmodig. (Se Prædikerens Bog 7,8: ”... hellere langmodig end hovmodig.”)

”How to Speak to your Pastor about Israel” blev skrevet af pastor Wayne Hilsden. Han er oprindeligt fra Canada, men har boet og arbejdet i Israel siden 1983. Han og hans kone, Ann, har ledt en uafhængig kristen menighed i Jerusalems hjerte, der hedder King of Kings Assembly. På tidspunktet for denne artikel er menigheden det åndelige hjem for cirka 400 personer, der stammer fra omkring 80 forskellige lande rundt om på kloden. Wayne er en talentfuld kommunikator og bliver brugt af Herren til at hjælpe med til at bygge broer af enhed og forligelse mellem samfund og grupperinger rundt om i Israel. Han og Ann har deres hjem i Jerusalem sammen med deres fire sønner. For nylig har de åbnet et topmoderne center i Jerusalem, der hedder The Jerusalem Pavilion, til brug for King of Kings Assembly og Kristi legeme i almindelighed til gudstjenester, lovsangskonferencer og opsætninger af dramaproduktioner.

Et kald til handling

Nu, hvor du er nået til afslutningen på denne håndbog, er der et sidste, men meget vigtigt, spørgsmål, som du må besvare ... "Hvad så nu?"

Du har læst informationen, studeret statistikkerne, besvaret siderne med spørgsmål og forhåbentlig hørt Helligånden tale til dig i løbet af denne tid med studier. *Som kristne ved vi, at det er bedre IKKE at kende Guds vilje og så ikke gøre den, end det er at KENDE hans vilje og så ikke gøre den!* **Nu er du ansvarlig over for Gud for at udrette noget af betydning med det, du har lært.**

"Noget af betydning" kan lyde som et meget skræmmende udtryk, men det betyder ganske enkelt: noget, der fører en *positiv personlig og samfundsmæssig forandring* med sig; det begynder med dig og spreder sig ud i din menighed og ind i andre områder af din indflydelsessfære. *Nogle af jer bliver kaldet af Gud til på en meget synlig måde at give kirken en forståelse af behovet for at bede for Jerusalems fred og for det jødiske folk; andre bliver kaldet til at gøre det mere i det skjulte. Begge dele er lige strategisk vigtige, og begge bliver belønnet ens af Gud. Men som følge af det, du har lært, skal du nu være omhyggelig med at høre Helligåndens stemme og adlyde hans instrukser på et dybere niveau i tillid til, at han kender din gaveudrustning, han kender dine svagheder, og han ved, hvor Faderen har brug for dig.*

Den følgende liste indbefatter nogle forslag, som kan være en hjælp, når du søger at omsætte det, du har lært, i praksis. Hvis Gud ikke giver dig nogen specifik retning at gå i, så gå i en af de retninger, der står i listen herunder. Vel er det sandt, at det er Gud, der åbner dørene og styrer vore skridt, men *det er lige så sandt, at det er lettere for Gud at lede vores vej, hvis vi er i bevægelse, end hvis vi sidder ned.*

1. Fuldfør din uddannelse til forbeder ved at foretage Forbedernes Bønnepilgrimsrejse til Israel sammen med os. I lighed med dem, der har modtaget undervisning for at blive lærere eller for at

kunne køre bil, er uddannelsen ikke færdig, førend de tager det lærte i anvendelse i klasseværelset eller bag rattet. Det, du har lært, vil Gud afgjort bruge i dit liv og andres, men hvor meget mere kan han ikke bruge dig, når du først har afsluttet uddannelsen med en dybere, praktisk erfaring af at bede for Jerusalem og det jødiske folk i selve landet. Kontakt www.aglow.dk for nærmere information om rejser til Israel.

- 2. Bliv om muligt involveret i Bønnedagen for Jerusalems fred i dit nærområde. Kig ind på www.daytopray.com for flere oplysninger.** Alle troende, som forstår vigtigheden af at bede for Jerusalem og det jødiske folk i denne tid, må blive aktive med at hjælpe andre til også at forstå dette påtrængende behov. Aglow spiller en aktiv rolle i at fremme en verdensomspændende deltagelse i dette betydningsfulde arbejde. Du kan melde dig som frivillig på mange måder, som ikke blot vil styrke arbejdet men også fremskynde resultaterne. Kontakt: prayer@aglow.org.
- 3. Vær villig til at starte en Aglow bønnegruppe i dit område eller i din menighed for at bede regelmæssigt om Jerusalems fred,** om det jødiske folks beskyttelse, om at Guds nærvær og sandhed må påvirke både de arabiske og jødiske samfund, om at kirken må få lys til at erkende sine jødiske rødder, om den mellemøstlige problematik osv. Ring til din lokale synagoge og fortæl dem, at du er en kristen, der står sammen med det jødiske folk og beder om Jerusalems fred. Spørg rabbineren om, hvordan du og din gruppe kan bede mere specifikt for dem, og følg det så op med de bønner og se, hvad Gud vil gøre.
- 4. Vær villig til at opmuntre andre til at deltage i et "Forbedere på muren"-seminar hos Aglow.** De, som deltager, bliver bedre informeret og bedre udrustet til at være veltalende talsmænd og effektive forbedere for Israel og de mange spørgsmål, som kun det land og det folk står over for.

For mere information om datoer og steder for ”Forbedere på muren”-seminarer, klik ind på www.aglow.dk eller www.aglow.org.

5. **Vær villig til – med din ledelses velsignelse – at oplære forbedere i din Aglow-afdeling og i din menighed i forbøn for Jerusalem og dens befolkningsgrupper.** Du kan bruges til at uddanne andre og til at mobilisere til effektiv bøn. Velinformeret forbøn er effektiv forbøn.
6. **Hvis du kender kristne studerende som også gerne vil udrustes til at blive informerede forbedere og veltalende talsmænd for Israel, kan du henvise dem til ”The Israel Experience.”** Dette program er et intensivt studie der foregår i Israel, hvor man lærer på første hånd om troens jødiske rødder, de reelle fakta omkring Mellemøsten, og om hvordan man kan dele det med ens studiekammerater og venner. Se www.daytopray.com og klik på Israel Experience på hjemmesiden.

7. **Overvej i bøn, om du skal gøre noget praktisk ved at give til The Israel Fund at Aglow International.** Din gave kan være med til at bringe trøst, opmuntring og støtte og til at udtrykke Jesu kærlighed til alle Israels indbyggere. Kontakt www.aglow.dk.

Gud kan helt afgjort inspirere dig til mange andre kreative måder at påvirke din verden på end de ovenstående forslag, men de er en god begyndelse. Til slut vil vi gerne efterlade dig med nogle ord fra en sand faderskikkelse for ”Forbedere for Jerusalem”, pastor Don Finto. De beskriver, hvor vigtigt det i sandhed er at skride til bevidst handling, som gør en forskel. *”Hvis ikke vi **AKTIVT** er retfærdighedens redskaber, bliver vi passivt ondskabens redskaber.”*¹

Forbedere og vægttere: Mesteren har brug for dig! Nu er det tid at indtage din post.

¹ Don Finto: *”Your People Shal Be My People: How Israel, the Jews and the Christian Church will Come Together In the Last Days”*. Ventura California, Regal Books, 2001, s. 179.

APPENDIKS

Sammenligning mellem kristendom og islam

KRISTENDOM

Guds natur:

Kristnes Gud higer efter at få et personligt fællesskab med sine tilbedere. Han øser ud af sin kærlighed og ønsker at blive elsket igen. Han siger til sine tilhængere, at de skal tjene mennesker og leve i moralsk renhed. Skønt de kristnes Gud hader synd, så elsker Han syndere. Han mildner sin retfærdige vrede med nåde og barmhjertighed.

Hellige skrifter:

Bibelen blev givet af Gud ved Helligånden og har over 40 forfattere. Disse mennesker fra tre kontinenter skrev på tre sprog i et tidsforløb af 1600 år. Det er helt utroligt, hvordan de i perfekt enhed og harmoni fortæller den samme historie. I Bibelen åbenbarer Gud sig selv og sin hensigt med menneskeheden.

Personen Jesus Kristus og Hans gerning:

Jesus beviste, at Han er Gud ved at blive født af en jomfru, ved at udvirke utallige helbredelser og mirakler, ved at leve et liv uden synd, ved at dø på korset, hvor Han døde for vores synd, og til sidst da Han opstod fra de døde, stod det helt klart, at Han er Guds søn. Han er kongernes Konge og herrernes Herre, som vil vende tilbage til jorden for at oprette et retskaffent kongedømme med retfærdighed og fred.

Synd og frelse:

I kristendommen lærer man, at mennesket blev skabt af Gud og var uden synd. Men da det første menneske Adam syndede (1. Mosebog 3), blev alle mennesker derefter født med en syndig natur – arvesynden. Frelse fra synd er en Guds gave til enhver, og frelse fås gennem tro på Jesus Kristus – af nåde ikke gennem gerninger.

Dom og evighed:

I kristendommen lærer man at Jesus Kristus vil udstede den endelige dom over menneskeheden. De, der tog imod Jesus Kristus som deres personlige frelser og herre, og er afhængige af Hans offerdød som tilgivelse for deres synd, de kommer i himlen (og det er ikke på grund af deres gerninger)! Himlen er et sted, hvor man tilbeder og har fællesskab med Gud i al evighed. De, der ikke har taget imod Kristus kommer til helvede - et sted med evig straf.

ISLAM

Allahs natur:

Muslimers Allah er en fjern gud, som ikke kan kendes personligt. Han åbenbarer sine love, men ikke sig selv. Han er en vred, magtfuld og dømmende gud, der helt mangler egenskaber som hellighed, kærlighed, renhed og nåde. Han må ikke kaldes far, og de ortodokse muslimer kan ikke sige: ”Gud er kærlighed.”

Hellige skrifter:

Muhammed sagde, at en engel dikterede Koranen for ham. Koranen består af Muhammeds åbenbaringer og ørkenfolkets traditioner og sædvaner. I islam lærer man, at meget af Bibelen er blevet forvrænget, og at Koranen er den endelige åbenbaring fra gud.

Personen Jesus Kristus og Hans gerning:

I islam afviser man den kristne lære om treenighed og Jesu guddommelighed. Man benægter, at Jesus er Guds søn og verdens frelser, som døde for menneskers synd. Man tror, at Jesus er en af profeterne, og Han er nævnt 97 gange i Koranen. Ifølge sura 4:157 fornægter man i islam, at Jesus døde og opstod fra de døde. Man forklarer, at Judas eller en anden var Jesu stedfortræder på korset. I islam forbander man alle, som bekender Jesus som Herre (sura 9:30).

Synd og frelse:

I islam tror man ikke på begrebet arvesynd. Ingen kan borttage eller dø for en andens synd. Der findes ingen fordærvelse i den menneskelige natur - kun svaghed og glemsomhed. Synd er det samme som ikke at gøre Allahs vilje. Frelsen er fortjent, når man bekender læresætningerne og praktiserer troens grundpiller.

Dom og evighed:

Islam er en gerningernes religion. De muslimer, som stræber efter at behage Allah, opnår at komme til himlen gennem deres personlige fortjeneste. På dommedag vil deres gode og deres onde gerninger blive vejret på en vægtskål. De, Allah dømmes til at være sande efterfølgere, bliver sendt til himlen, som er et sted med endeløst sanseligt velbehag. De, som bliver afvist af Allah, bliver sendt til helvede - et brændende sted med endeløse pinsler.

Sammenligning mellem Gud og Allah

DEN SANDE OG LEVENDE GUD

Gud elsker syndere!

"... for Gud er kærlighed." 1. Johs.br. 4:8b
"Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder." 1. Johs.br. 4:10

Gud kender ikke til personsanseelse!

"For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have et evigt liv." Johs. 3:16.
(Enhver indbefatter kristne, jøder, muslimer, hinduer, buddhister, shintoer, New Ages folk, ateister, åndemanere, stamme religions udøvere osv.).

Gud giver sig til kende på en fortrolig

måde. Han ønsker, at hvert eneste menneske i denne verden bliver nået med evangeliet om Kristus.

"Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus." Johs. 17:3.

"... som vil, at alle mennesker skal frelses og komme til erkendelse af sandheden." 1. Tim. 2:4

Gud opretter og holder en pagt med mennesker.

F.eks. med: Adam, Noah, Abraham, Isak, Jakob, David og Israels folk. Det Gamle Testamente er faktisk Den Gamle Pagt, og Det Nye Testamente er Den Nye Pagt.

Gennem hele Bibelen er Guds personlighed, Hans kvaliteter og egenskaber åbenbarede.

Han er hellig, sand, langmodig, upartisk og fuldkommen retfærdig.

I 1. Mosebog 1:27 står der, at Gud skabte mennesket i sit billede.

Gud er Far til dem, som har modtaget Kristus som Herre. (Rom. 8:15a, engelsk bibel).

Gud er rig på barmhjertighed

ifølge Efeserbr. 2:4a.

ISA PUBLICATIONS • P.O. BOX 57 • WEIRTON, WV 26062 • USAoffice@isapublications.com • February 2004 • Permission to copy is granted.

MUSLIMERNES GUD

Allah elsker ikke lovovertrædere (Sura 2:190)

Allah har ingen kærlighed tilovers for syndere og ugudelige (2:276).

Allah elsker ikke de, der øver ondt (3:57)

Allah elsker ikke hovmodige og brovtende mennesker (4:36).

I islam er der ingen frelser. Man siger, at Muhammed har bragt Allahs lov til mennesker, og når man holder disse love, tilfredsstiller man Allahs krav, og man vinder derved hans anerkendelse. En muslim, der står over for døden, ved ikke, om han kommer til paradiset eller helvede. Denne afgørelse træffer deres egenmægtige gud, og ingen andre kan sige noget om, hvordan udfaldet vil blive.

Det kan ikke lade sig gøre at have

forbindelse med Allah. Han er fjern og på afstand af alt det skabte – inklusiv mennesket.

Ikke bare er hans person ukendt; man ved ikke, om der er noget positivt ved ham. Han kan føre, dem han vil på vildspor. Han bedrager og vildleder dem han udvælger. Den eneste menneskelige respons til guden Allah skal være total overgivelse.

Allah opretter ikke en pagt.

Han bliver opfattet som adskilt og uafhængig af skabelsen og har ingen tilknytning til menneskeheden. Muslimer tror, at Allah ikke åbenbarede sig selv, men kun sin vilje; hans vilje er begrænset til islamisk lov.

Der findes kun lidt muslimsk lærdom omkring Allahs væsentligste

egenskaber. Det basale forhold mellem Allah og mennesker er, at Allah er herre, og mennesket pukler som hans tjener.

Mennesket er ikke skabt i Allahs billede.

Allah har ingen søn, og kan ikke have et sådan slægtskab. Han kan ikke kaldes far.

Allah er barmhjertig.

Sammenligning mellem Jesus og Muhammed

JESUS

Navnet Jesus betyder: *Gud er Frelseren* eller *Immanuel = Gud med os*

Fødtes i Betlehem omkring starten på vor tidsregning. Hans mor var jomfru (Esajas 7:14); han havde ingen jordisk far (Matt. 1).

Blev opfostret af sin mor og sin stedfar Josef.

Over 300 skriftsteder profeterede om ham, før han kom – alle blev indfriet inklusiv 5. Mosebog 18:15.

Han blev udlært og arbejdede som tømrer i Nazareth ligesom sin stedfar.

Han kunne læse og skrive, men skrev ingen bøger. Han udnævnte sine pålidelige efterfølgere direkte til at nedskrive og prædike hans budskab.

Han tiltrak folkemængder ved at undervise om Gud, og stadfæstede Det Gamle Testamente. Han underviste åbent skarerne med autoritet.

Han udvirkede frit mirakler og helbredelser. Han helbredte alle slags lidelser og udfriede folk for dæmoner.

Han flyttede til Kapernaum, da hans bysbørn og søskende afviste ham.

Han levede et syndfrit liv og tilgav andre deres synd.

Han giftede sig ikke.

Han førte ingen krige; tværtimod sagde han, at hans rige ikke var af denne verden, og at hans efterfølgere ikke skulle slå.

Han ville intet menneskes død; men døde selv i stedet for de skyldige.

Han grundlagde en religion i sandhed, nåde og kærlighed - selv for sine fjender. Han inviterer alle til at komme til sig.

MUHAMMED

Navnet Muhammed betyder: *den der skal lovprises*

Hans far Abdullah var opkaldt efter Allah. Han begyndte som hyrde, og blev senere leder af en kamelkaravane.

Hans mor døde da han var seks år. Han blev derefter opfostret af sin onkel.

Muslimere tror, det er profeteret, at Muhammed er trøsteren, og at han er den profet, der er skrevet om i 5. Mosebog 18:15.

Hans far Abdullah var opkaldt efter Allah. Han begyndte som hyrde, og blev senere leder af en kamelkaravane.

Han var, når alt kommer til alt, analfabet. Han troede, han fik Koranen fra englen Gabriel, og det bliver opfattet som mirakuløst. Det var andre mennesker, der over en årrække nedskrev det, de hørte Muhammed fortælle.

Han tiltrak folkemængder ved sin undervisning og sit sværd. Med stor overbevisning ødelagde han tilbedelsen af mangfoldige guder.

Koranen er hans mirakel. Han udvirkede ingen helbredelser eller udfriede folk fra dæmoner.

Han var nødt til at flytte til Medina, da han blev afvist af sine bysbørn.

Han bad ofte om tilgivelse for sine synder, det samme gjorde alle profeterne i både Det Gamle og Det Nye Testamente.

Han giftede sig med mindst 15 kvinder. En af dem var en 6-7 år gammel, og ægteskabet blev fuldbyrdet, da hun var 9.

Han var en kriger og deltog eller førte an i 66 slag for at udbrede sit budskab.

Han var skyld i mange menneskers død for at fremme budskabet om monoteismen (læren om og troen på én gud).

Han grundlagde en religion på gerninger. Gode og onde gerninger bliver vejet på en vægt.

JESUS

Han grundlagde et fællesskab med Gud og et åndeligt kongedømme, der ikke er af denne verden. Det vil bestå evigt med ham som herre.

Han opstod fra de døde på den tredje dag, akkurat som han havde forudsagt. Hans grav er tom, og han lover, at ethvert menneske skal opstå for at blive dømt.

Jesus er nævnt 97 gange i Koranen.

Hans andet komme er forudsagt i Det Gamle Testamente med flere skriftsteder end hans første komme.

Utallige fundamentale kristne er blevet kendt for deres idealisme, kærlighed og omsorg for andre. De har bygget hospitaler, givet de fattige mad og hjulpet med at undervise mennesker ud over hele jorden.

Kristus profeterede om endetiden, og hvordan det vil blive, når han kommer igen. Både Det Gamle og Det Nye Testamente bliver fuldbyrdet ved hans andet komme.

MUHAMMED

Han grundlagde en religion, hvor gud er nådig og forbarmer sig over de, der adlyder ham, men ingen er garanteret noget.

Han dvæler stadig i sin grav, hvor han venter på, at Jesus skal dømme ham på dommens dag.

Muhammed er nævnt 25 gange i Koranen.

Om Muhammed er der kun selv-opfyldte forudsigelser; ingen skriftsteder i Det Gamle Testamente forudsiger hans komme.

Hvis det anses som nødvendigt i muslimske lande, udøver fundamentale, idealistiske muslimer stadig vold mod ikke-muslimer.

Der findes ingen undervisning i islam angående Muhammeds tilbagekomst for at herske eller regere.

Basic material taken from web site: www.letusreason.org. Used with permission.

ISA PUBLICATIONS • P.O. BOX 57 • WEIRTON, WV 26062 • USA
office@isapublications.com • February 2004 • Permission to copy is granted.

Er muslimernes gud den samme som jødernes og de kristnes

Islam, jødedom og kristendom er alle monoteistiske religioner. Med andre ord man tror på én Gud. Men tror muslimer på den samme Gud som jøder og kristne? I denne forvort land så afgørende tid ser vi i fjernsyn, aviser og blade, at islam bliver beskrevet som "en fredens religion." Vi ønsker ikke at kritisere andres religion, men vi tror imidlertid, at det spørgsmål er værd at få belyst for at finde ud af, om der er forskel.

Jesus sagde i Joh.14:6: *"Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig."*

Apostlen Paulus sagde i Gal.br. 1:6-9: *"Jeg undrer mig over, at I så hastigt lader jer vende bort fra ham, som kaldte jer ved Kristi nåde, til et andet evangelium, som slet ikke er et evangelium; der er bare nogle, som forvirrer jer og søger at forvrænge Kristi evangelium. Men om så vi selv eller en engel fra himlen forkyndte jer et andet evangelium end det, vi har forkyndt jer, forbandet være han. Som vi allerede har sagt, siger jeg nu igen: Hvis nogen forkynder jer et andet evangelium end det, I tog imod, forbandet være han."*

I sammenligning med kristendom er islam så "et andet evangelium?"

ISLAM er et arabisk ord som betyder lydighed eller overgivelse. I forbindelse med religionen islam vil det sige lydighed mod eller overgivelse til muslimernes gud Allah.

MUSLIMER er mennesker inden for religionen islam. Ordet muslim betyder en der er lydig.

I muslimske stater, der er styret efter den islamiske lov Shari'a, findes der ikke demokrati, ingen fri vilje og ingen udtryksfrihed – det er total modsat den frihed, vi har i Kristus. I et land styret efter islamisk lov er det ikke tilladt at prædike evangeliet, da muslimer ikke må forandre deres tro. Hvis man foretrækker en anden religion frem for islam og viser det enten i ord eller handling, bliver man betragtet som en frafalden, der har afvist Allah og Muhammed. Ifølge Shari'a loven er der dødsstraf for at forandre sin religion fra islam til kristendom.

Det bliver praktiseret i mange muslimske lande f.eks. i en del nordafrikanske lande, i Afghanistan, i Pakistan, på Malaysia og mange steder i Mellemøsten.

Systemets erklærede formål er at gennemføre et verdensherredømme. Ifølge en avisartikel den fjerde juli 1998 tilskyndede bestyrelsesformanden for rådet for de amerikansk- muslimske forbindelser (kendt som CAIR) Omar M. Ahmad på en muslimsk samling i Fremont Californien muslimer til ikke at unddrage sig deres forpligtelse til at dele deres tro med dem, der befinder sig på den "forkerte side." Han udtalte: *"Muslimske institutioner, skoler og økonomisk magt skal forstærkes i Amerika. De, som bor i Amerika, bør være åbne over for samfundet uden at smelte sammen med det, og holde moskeerne åbne så enhver kan komme og lære om islam. Hvis man vælger at bo her, har man ansvar for at udsprede islams budskab. Islam er ikke i Amerika for at være lige med enhver anden trosretning, men for at blive den førende. Muslimernes hellige bog, Koranen, bør være den højeste autoritet i Amerika, og islam den eneste accepterede religion i verden."*

KORANEN er deres hellige bog.

Koranen kan ikke anfægtes eller kritiseres og må kun gengives på arabisk. Det resulterer i at de allerfleste muslimer kun har meget lidt kendskab til, hvad islam egentlig står for, da de ikke er velbevandret hverken i Koranen eller i islams historie.

MUHAMMED er muslimernes grundlægger og leder af den islamiske tro. Han blev født i år 570 i byen Mekka, Arabien. Hans far døde, før han blev født, og hans mor døde, da han var seks år gammel. Han blev sat i pleje hos sin bedstefar, men han døde også snart. Muhammed blev derefter opfostret hos sin onkel. Da han var 25 år, giftede han sig med en rig enke, ved navn Khadijeh, hun var 40 år. På den tid boede der både jøder og kristne i Arabien, men det synes som om, de manglede kraft til at overbevise Muhammed og de andre

arabere om, at Jehovah, jødernes og de kristnes Gud, er den eneste sande Gud.

Muhammed gik af og til små fem kilometer nord for Mekka til en grotte for at meditere. Da han var 40 år, blev han hjemsoget af et væsen, som han opfattede, skulle være englen Gabriel, dette sagde til ham, at der var noget, han skulle recitere. Da Muhammed spurgte, hvad det var, han skulle recitere, fik han at vide: ”Reciter i herren skaberens navn, han som har skabt mennesket af størknet blod.” Denne oplevelse gjorde Muhammed meget betænkelig, men da han fortalte sin kone om det, overbeviste hun ham om, at han var udset til at blive folkets profet. Oplevelsen trykkede ham fortsat, og han overvejede endda at begå selvmord. Der kom fortsat åbenbaringer til ham, nogen gange gennem en ”engel” andre gange var det ved en stemme og til tider gennem drømme. Han modtog sine åbenbaringer, når han fik epileptiske anfald. Muhammeds tilhængere valgte at tro, det var sande ord fra Gud, da de antog, at Muhammed var analfabet. Over en periode af 22 år fortsatte budskaberne med at komme til ham. Det resulterede i, at han prædikede, at der ingen gud er uden Allah - og at han selv var Allahs profet. Da hans kone døde, giftede han sig igen (faktisk havde han op mod 35-40 koner og medhustruer). Han giftede sig også med en pige på syv år og fuldbyrdede dette ægteskab, da hun var ni år gammel. I år 628 fik han en åbenbaring som ophøjede islam til at være over alle andre religioner inklusive kristendom og jødedom. Da han blev politisk leder i Arabien, udbredte han budskabet om islams herredømme med sværdet. Byen Mekka blev centrum for denne religion.

Når man i dag snakker med en muslim i vort land, kan de godt sige: ”Vi tror også på Bibelen; vi tror på Moses, David og Jesus” (af den grund ser mange mennesker i vort land bare islam som en anden vej til Gud). Men hvad er det, islam virkelig står for? Man tror på profeterne, men man tror også, at Bibelen er blevet forvansket. Koranen fremhæver mange steder, at Jesus Kristus er en profet; men det kristne synspunkt, at Jesus Kristus bogstavelig talt er Guds søn, er blasfemi for en muslim. Islam benægter Jesu guddommelige natur. I sura (kapitel) 43:59 hævder Koranen: ”Jesus

var ikke mere end et dødeligt menneske, som Allah begunstigede og gjorde til et eksempel for jøderne.” Man tror ikke, at Jesus døde på korset, men snarere, at en stedfortræder tog hans plads - sandsynligvis Judas. I Johannes evangeliet 8:24 siger Jesus: ”Derfor sagde jeg til jer: I skal dø i jeres synder. For hvis I ikke tror, jeg er den, jeg er, skal I dø i jeres synder.”

I Efeserbr. 2:8-10 får kristne at vide, at vi er frelst af nåde gennem tro; det er en gratis gave fra Gud, ikke ved gerninger så nogen kan rose sig. Hvad er det islam lærer?

William Miller var kristen missionær blandt muslimer i Iran fra 1919 til 1962. Han skrev om islams syn på frelse, at den er afhængig af gode gerninger og en personlig fortjeneste - og om den uvished dette dybest set medfører i enhver muslims hjerte:

”I islam findes der ingen frelser. Muhammed bliver sjældent kaldt for frelser. Der bliver sagt om ham, at han bragte Guds (Allahs) love til mennesker, og at de ved at holde disse love må tilfredsstille Allahs krav og vinde hans billigelse. Siden Allah ikke bekendtgør, hvordan regnskabet ser ud, står en muslim over for døden uden at vide, om han kommer til paradiset eller til helvede. Når alt kommer til alt er den afgørelse truffet ved den egenmægtige Allahs vilje, og ingen kan forudsige hvordan udfaldet bliver. Og sådan lever og dør muslimerne uden at være sikre på deres endelige salighed.”

Islam er total forskellig fra kristendom og jødedom, og islams gud er ikke de kristne og jødernes Gud. Vi skal imidlertid betragte muslimerne gennem den Guds hjerte, som ønsker, at alle mennesker kommer til erkendelse af sandheden og lader sig frelse. Mange gudfrygtige muslimer har en sand hunger efter at lære Gud at kende. Ordene fra Joh.3:16-17 kan siges:

For således elskede Gud 1.2 mia. muslimer i verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham.

VOR BØN

Far, åbenbar dit hjerte for os angående muslimerne i vort land og i verden. Hjælp os til at se dem gennem dine øjne, og giv os din strategi i bøn og i at række ud til dem. Må vi være den generation, der når dem med evangeliets lys og sandhed, i Jesu navn. Amen!

(For yderligere indsigt læs bogen "Inside Islam" af Reza Safa (ISBN #0-88418-416-7). Han voksede op som en gudfrygtig muslim i Mellemøsten, og hans tro på islam var urokkelig - indtil han hørte evangeliet og gav sit liv til Jesus. Siden da har Safa prædikeret i over 40 lande rundt om på jorden).

ISA Publications • P.O. Box 57 • Weirton, WV 26062 • USA
E-mail: office@isapublications.com • Permission to copy is granted. February 2004

Spørgsmål og svar:

Svar på spørgsmålene i dette studium

Bemærk: Disse svar er tilnærmelige og bør ikke tages som de eneste mulige svar på de stillede spørgsmål. De er først og fremmest anført for at tjene som en ressource og hjælp til læserne, når de kontrollerer deres egne svar.

SEKTION 1

Guds evige pagt med det jødiske folk og Israels land

1. En kontrakt har en ophørsdato; en pagt er permanent og kan ikke brydes – den gælder for livet.
2. Fordi de har en fælles vision og et fælles formål, og troen på deres gensidige relation er den kraft, der sætter dem i stand til at opretholde disse.
3. ”En pagt rummer altid *relation*, og den er ikke bundet til *tid* eller *afstand*, *generationer* eller *sted*.”
4. På bibelsk tid ”så de, der indgik en pagt, hinanden som venner, der *for altid var knyttet sammen*.”
5. Gud oprettede selv pagten og erklærede, at den var evig.
6. Gud svor ved sig selv at overholde pagtens ’betingelser’, uanset Abrahams – eller hans efterkommeres – fejl og mangler.
7. En evig pagt mellem Gud og Abraham og alle hans efterkommere i slægt efter slægt. ”Det land, hvor du nu bor som fremmed, hele Kana'an, vil jeg give dig og dine efterkommere til evig ejendom”.
8. Subjektivt svar.
 - a. Subjektivt svar; f.eks. at forblive tro over for vores ”storebror” – kæmpe for folkets rettigheder i landet; at ære vores tros fædre; stå imod antisemitismen dér, hvor vi kan øve indflydelse.
9. Subjektivt.
10. Ifølge Skriften siger Gud, at Israels land er MIT. For det andet siger han, at han giver det til Israels folk som deres evige arvelod.

Kristendommens jødiske rødder

1. Patriarkerne, profeterne, apostlene, Bibelen, Frelseren og kirkens struktur er alt sammen kommet fra det jødiske folk.
2. Det, at man kun lægger vægt på nogle enkelte læresætninger såsom udvælgelsen, dåben, Helligåndens gave osv. i stedet for på hele Bibelen; at man følger hedenske festdage i stedet for den bibelske kalender; en græsk tolkning af Bibelen i stedet for en hebraisk ...
3. Han levede som jøde og fulgte den jødiske praksis. Jesus nægtede at opgive den bibelske jødedom og erklærede i stedet, at hans liv opfyldte loven og profeterne.
4. Fordi vores kultur er en blanding af hedenske og kristne forestillinger; dette siver ind i kirken.
5. Som hedninger er vi blevet frelst for at ægge Israel til nidkærhed for deres Messias. Vi bør ikke være overmodige eller hovmodige, fordi vi er blevet podet ind, men ære dem som ”fædre” i troen ...
6. Romerbrevet kapitel 11 vers 1-2, 11, 16, 23 og 25-29.
7. Jesus var indviet til opfyldelsen og opretholdelsen af hele loven og profeterne. Han agter Det Gamle Testamente højt og befaler sine disciple at holde De Ti Bud.
 - a. Kernen i loven, som er: ”Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.” Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: ”Du skal elske din næste som dig selv.” På de to bud hviler hele loven og profeterne.” (Matt 22,37-40)

- b. En sand grundvold og basis for vores tro. Fra skabelsen til De Ti Bud og beretningen om, hvordan Gud handlede med menneskeheden og det jødiske folk ...

Miraklet Israel set med historiens øjne

Alle svar er subjektive.

Den kristne antisemitismes og jødeforfølgelsernes historie

1. 4. Mosebog 23,8-9; 1. Mosebog 12,1-3; 2. Mosebog 1,8-11.
2. I 5. Mosebog 7 siger Gud klart, at hans valg ikke var baseret på størrelse eller betydningsfuldhed. Derudaf kan man slutte, at hans herlighed ville komme til at stråle frem gennem et lille og i øvrigt ganske almindeligt folk.
3. Kristen antisemitisme bygger på gamle fordomme og fjøjer den ubibelske forestilling til, at alle jøder burde lide i alle slægtled, fordi nogle jødiske ledere i Det Andet Tempels periode indledte en retssag, som førte til romernes korsfæstelse af Jesus. Hovmod, hævngherrighed, stolthed og grusomhed har kendetegnet den kristne adfærd over for det jødiske folk siden den tidlige kristne tid. Faraø, Haman og Antiokus Epifanes er blot nogle få eksempler på herskere, der forsøgte at tilintetgøre Guds udvalgte folk.
4. Hillel og Shammai. Hillel anlagde en mere barmhjertig og mild tilgang, og meget af Jesu undervisning afspejler Hillels ånd.
5. Der kan gives forskellige svar på dette spørgsmål. Her er et eksempel på fire grupper eller ledere: *Kirkemødet i Nikæa* ønskede ikke at blive forbundet med jøderne og deres ritualer og skikke. *Augustin* så jøderne som nogle, der ikke ville tage imod Guds ord og forviste dem derfor. *Kejser Justinian* og *kirkemødet i Toledo* anså begge jøderne som Kristi mordere og følgelig uværdige til normale menneskerettigheder. Alle disse grupper lignede hinanden derved, at de havde et forvrænget syn på det jødiske ansvar for mordet på Jesus og så dem som "fordømte eller forbandede" på det grundlag.
6. Der kan gives forskellige svar på dette spørgsmål. Kristne blev beordret til at ophøre med at fejre jødiske højtider og i stedet samle deres opmærksomhed om den kristne påske som adskilt fra den jødiske. Dette skete på kirkemødet i Nikæa i år 325 e.Kr.
7. Folk har igen og igen valgt at give jøderne skylden for de dårlige ting, som ramte dem, idet de mente, at jøderne førte "forbandelse" eller "dårlige varsler" med sig.
8. Den person, som var ansvarlig for, at den kristne tro brød med sine jødiske rødder, var kejser Konstantin, da han i 313 e.Kr. udstedte Milano-ediktet, hvormed han gav kristendommen den officielle, kejserlige begunstiggelse, hvilket gav anledning til, at romerne oversvømmede den tidlige jødiske kirke. Ediktet i Milano fratog det jødiske folk og den tidlige jødiske kirke mange rettigheder og gjorde det ulovligt for dem at bo i Jerusalem og at hverve proselytter.
 - a. Kristne blev beordret til at ophøre med at fejre jødiske højtider og i stedet samle deres opmærksomhed om den kristne påske som adskilt fra den jødiske. Dette skete på kirkemødet i Nikæa i år 325 e.Kr.
9. Igennem hele historien har mennesker altid set sig om efter en syndebug, som de kunne lade deres frustrationer over alt det, de ikke kunne kontrollere, gå ud over, eller som de kunne lade deres vrede ramme for det, de opfattede som årsagen til deres elendighed. I Den Sorte Døds epidemi i år 1347 troede mange kristne - fordi de jødiske spise- og hygiejneregler beskyttede mange jøder mod at blive smittede - at det var Satan, der beskyttede jøderne, og at de betalte Satan tilbage ved at forgifte de brønde, som de kristne benyttede.
10. Jødernes synagoger skulle brændes, deres hjem brydes ned eller ødelægges, og de selv anbragt i et enkelt område uden mulighed for pas- eller rejseprivilegier.
11. Forud for år 1800 var kristnes forfølgelse af jøder religiøst baseret, fordi kirken

lærte, at alle jøder (i fortiden, nutiden og fremtiden) var ansvarlige for Jesu død; jøder kunne undgå forfølgelse ved at omvende sig til kristendommen.

- a. Fra år 1800 til i dag blev nationalisme en fremtrædende værdi i de vestlige og arabiske verdener, og antisemitismen fokuserede i stadig stigende grad på jøderne som folk og nation. Forfølgelse blev en form for racisme ved navn antisemitisme.

12. (Subjektivt.) Eksempler kunne være: medicinske eksperimenter udført på jøder i koncentrationslejre; fremstillede varer såsom madrasser fyldt med menneskehår fra jøder, eller guld der blev genanvendt efter at være blevet taget ud af jøders tænder.

13. ”Shoah” – hvilket betyder ’katastrofe’ på hebraisk (Hashoah). Ordet ”holocaust” kommer fra græsk og betyder ’et fuldstændigt (holos) opbrændt (kaustos) offer’. For mange jøder er det teologisk anstødeligt at antyde – ved at anvende ordet holocaust – at de europæiske jøder blev dræbt som et offer til Gud. Ikke desto mindre er det en generel forståelse, at de fleste mennesker ikke lægger sådan en betydning i udtrykket, når de bruger det græske ord holocaust.

14. Frankrig, Rumænien og Polen.

15. Subjektivt.

SEKTION II

Forbøn for Isaks afkom.

1. Når vi beder Guds ord tilbage til ham, ved vi, at vi beder om, at hans vilje må ske. Det bringer klarhed og sandhed til, hvad end det er for et spørgsmål vi har, og lærer os at bede Guds specifikke plan for Israel.

- a. Subjektivt svar, men man kan måske sige, at de ikke indså, hvor mange løfter Gud har givet det jødiske folk i Bibelen.
- b. Ved at gøre det klart, at Guds pagt med Israel er evig.
- c. Han siger, at så længe solen og månen eksisterer, står hans pagt fast.

2. Salme 122,6; Esajas 62,1; Salme 137,5-6. Beder dagligt om fred for Jerusalem, så at jeg ikke glemmer denne by ...

3. Guds navne åbenbarer Guds væsen og hans karaktertræk. Herren drager omsorg for sit folk Israel og viser det igennem sine navne: El Shaddai, Abba osv.

4. Johannes 4,22; Romerbrevet 11,18

- a. Romerbrevet 9,4-5; Esajas 51,1-2.

5. Mika 5,2; Jeremias 23,5; Esajas 9,6.

- a. Frelse, befrielse, forløsning, lægedom

...

Råb til Gud for Ismael

1. Araberne gør krav på at være Ismaels efterkommere, og Esau giftede sig med Ismaels datter Basemat.

2. Subjektivt. Fjendskab, vold og stridigheder mellem folk og brødre.

3. Subjektivt. Islam ... Afgudsdyrkelse, vold, faderløshed, had imod pagtsfolket.

4. Subjektivt. Fællesskab contra individualisme; at leve i historien contra at leve i nuet.

5. 1) Den inkarnerede Kristus; 2) At Jesus på én gang var/er Gud og menneske; 3) Treenigheden; 4) at Guds retfærdighed kan modtages ved tro i stedet for ved retfærdige gerninger.

6. Subjektivt. Realiteten af den politiske situation i Israel og dennes indflydelse på de araberes liv, som bor der, får folk til at anlægge politiske meninger på åndelige sandheder. Guds evige pagt er ikke afhængig af de handlinger, den politiske stat Israel foretager sig. Araberne er nødt til at få en bibelsk og åndelig forståelse af det jødiske folk.

7. Erstatningsteologien.

8. Subjektivt. Livet som en minoritetsgruppe; forkastelse fra kulturen og familien; økonomiske kampe; muslimsk propaganda og forfølgelse; det tiltagende had i den yngre generation.

9. Subjektivt.

Forkastelse: kristne arabere
Faderløshed: muslimske arabere
Stridigheder: alle grupper
Afgudsdyrkelse: alle muslimer
Misundelse: muslimske og kristne arabere.

SEKTION III

Erstatningsteologiens vildfarelse

1. Den opstod i den tidlige kirke og har bredt sig igennem 1900 år.
2. Subjektivt. F.eks. nr. 5: *"Løfterne, pagterne og velsignelserne, som i Bibelen tilskrives Israel, er blevet fjernet fra jøderne og givet til kirken, som har afløst dem. Imidlertid er jøderne underlagt de forbandelser, der findes i Bibelen, som resultat af deres afvisning af Kristus."* Dette er en altomfattende og selvmodsigende erklæring.
 - a. Subjektivt, f.eks.: Den opfattelse, at vi alle er lige elsket af Gud (hvilket er sandt), kunne gøre det let at være enig i påstanden om, at *"Det jødiske folk er nu ikke længere et "udvalgt folk". De er egentlig ikke anderledes end enhver anden gruppe, såsom englænderne, spanierne eller afrikanerne."*
3. Subjektivt.
 - a. Subjektivt. Et forslag er at fokusere på Romerbrevet 9-11 som det vigtigste sted, hvor man kan føre hedningekristne ind i en forståelse af nettet af jødiske rødder.
4. Taget fra teksten: I Efeserbrevet 2,11-18 får vi at vide, at nu er vi hedninger *"ved Kristi blod ... kommet nær"* til borgerretten i Israel, til forjættelsens pagter og til det håb, som blev givet til Israel. I Romerbrevet 11,11-12 og 25 står der, at der *"hviler forhærdelse over en del af Israel"*, for at budskabet skulle tvinges ud til folkeslagene. Ikke desto mindre får vi at vide, at når tiden er inde, *"så skal hele Israel frelses"* (vers 26).
5. Hvis et af Guds løfter er på betingelser, kunne andre også være det. Hvis én pagt

kan ophæves så let, hvorfor skulle en anden så ikke også kunne det?

6. Et godt skriftsted er Rom 10,1: *"Brødre, af hele mit hjerte ønsker jeg og beder til Gud om, at de må frelses."*
7. At være forbeder, fortaler og ven.
 - a. Vi bør vise Guds barmhjertighed (Rom 11,31). Vi bør give vore materielle gaver til hjælp for dem (Rom 15,27). Vi bør bede for dem og for Israel (Sl 122,6).
 - b. At kirken skulle *erstatte* Israel fører med tiden til antisemitisme; den opstår af en hadets rod imod Gud og hans udvalgte folk. At kirken *har et levende forhold* til Israel fører til dialog, til positiv kommunikation og til at være et Kristi lys for vores storebror.

Myter og fejlantagelser i medierne

1. Zionisme er Israels lands og folks genfødsel – den er en fejring af det jødiske liv, ikke en ringeagt eller fordomsfuldhed over for andre racer. Med sine rødder i frihedens, demokratiets, lighedens og den sociale retfærdigheds liberale principper står zionismen som direkte modsætning til racisme. Israel er et "farveblindt" samfund, der består af såvel jøder som ikke-jøder fra mindst 100 forskellige lande og fra forskellig etnisk, religiøs og kulturel baggrund. Derfor er den forestilling, at zionisme skulle være racistisk, irrationel.
2. Den israelske stat vil "opretholde alle sine borgeres fulde sociale og politiske lighed uanset race, religion eller køn".
3. I 1948, på den dag, hvor staten Israel blev udråbt, invaderede fem arabiske hære det nye land fra alle sider. I radioudsendelser, som indgød frygt i folk, tilskyndede de araberne, der boede der, til at forlade deres hjem, så at de invaderende hære kunne operere uden civile forstyrrelser. Disse folk kunne så vende hjem igen, når man som forventet hurtigt havde sejret i denne "hellige krig", og få deres ejendom tilbage – plus jødernes ejendom.
4. Næsten ingen af dem har nogensinde boet i Israel; de er børn og for de flestes

vedkommende børnebørn af dem, der flygtede i 1948. Det samlede antal af dem, der flygtede i 1948, anslås til at have været ca. 650.000. Nu er antallet af dem, der ønsker at vende tilbage, vokset til næsten fem millioner!

5. Araberne i Israel har ligeret til at stemme; faktisk er dette et af de få steder i Mellemøsten, hvor arabiske kvinder har ret til at stemme. Ved de seneste valg har 10-11 af Knessets 120 medlemmer været arabere. Israelske arabere har også indtaget forskellige poster udpeget af regeringen.
6. Et uansvarligt palæstinensisk lederskab, hvis berigelsesforbrydelser, omdirigering af midler til terror og undladelse af at investere i infrastruktur har gjort den gennemsnitlige palæstinenser forarmet.
7. ”Den er blevet omdirigeret til korrupktion, terrorisme og opildnen til had.”
8. Alt imens den gennemsnitlige palæstinenser lige har nok til at opretholde livet, modtog Arafats kone Suha i Paris 100.000 dollars om måneden fra PA-kilder ... Arafat anvendte også udenlandske bistandsmidler til at betale for vennetjenester, der afstivede hans enevælde ... op imod 8% (135 millioner dollars) af PAs årlige budget blev fordelt af Arafat ”efter eget behag”. Af Arafats kontors budget for 2003, som var på 734 millioner dollars i alt, manglede der 34 millioner, som Arafat havde overført til at betale unavngivne ”organisationer” og ”enkeltpersoner” med.
9. Som før-muslimsk hedensk guddom var han måneguden, der var gift med solgudinden, og stjernerne var hans døtre.
10. Som helligdom for måneguden.
11. Hidtil havde man troet, at Allah – dvs. måneguden – var den største af alle guder og den højeste guddom i et panteon af guder; nu besluttede Muhammed, at Allah ikke blot var den største, men den eneste gud.
12. Al-Kindi, en af de tidlige kristne apologeter over for islam, pegede på, at islam og dens gud Allah ikke stammede fra Bibelen, men fra sabæernes hedenskab. Godt nok var måneguden større end alle andre guder og gudinder, men der var stadig tale om et polyteistisk panteon af guddomme. Muslimernes påstand om, at Allah er Bibelens Gud, og at islam udsprang af profeternes og apostlenes religion, bliver gendrevet ved solide, overvældende arkæologiske beviser.
13. 500.
 - a. De Forenede Nationer og Human Rights Watch satte det endelige tabstal til 26 palæstinensiske krigere, 26 civile og 23 israelske soldater.
 - b. At man ”hopper med på vognen”; overdrevne tal; hysteri om at præsentere ”den mest dramatiske historie” osv.
14. Giv de mennesker ret til at vende tilbage, som blev fordrevet fra deres hjem på Diego Garcia til et sted små 2000 kilometer væk. (Om Diego Garcia og *ilois*, se www.leksikon.org/art.php?n=2935.) Giv de flygtede og fordrevne ret til at vende tilbage til Indien og Pakistan.
15. Subjektivt.
 - a. Subjektivt.

Bønnedag om fred for Jerusalem

Den første søndag i oktober måned hvert år

Den første søndag i oktober samles mennesker over hele verden med et eneste formål: at bede om fred for Jerusalem og for alle byens befolkningsgrupper. Med dette for øje kommer de sammen i lokale gudstjenester, i regionale forsamlinger, på særlige internationale møder og via et 24-timers kald til bøn pr global telekonference.

Siden dens begyndelse i 2003 er denne *Bønnedag om fred for Jerusalem* vokset og har udviklet sig til at være verdensomspændende. På tidspunktet, hvor dette skrives, er der deltagere fra 167 nationer og utallige byer, også muslimske. Langt over 100.000 menigheder og dusinvis af millioner af kristne, fra verdensbyer til små landsbyer og fra imponerende domkirker til græshytter, er repræsenteret.

Sammen med træningsprogrammet *Forbedere på muren* er *Bønnedagen om fred for Jerusalem* i færd med at forvandle historiens gang. Troende over hele jorden er i gang med opfylde den bibelske opgave: at bede om fred for Jerusalem (Salme 122,6) og om, at Guds ”Shalom” må bryde igennem i dette åndeligt strategiske land.

Robert Stearns, grundlægger og leder af Eagles’ Wings Ministries, og Jack Hayford, præsident for Foursquare Church International, arbejder sammen som fælles formænd for denne

mægtige bønnebevægelse, som udgør den måske største koalition af indflydelsesrige ledere i Kristi legeme med det fokus at bede om fred for Jerusalem. Blandt underskriverne på *Resolutionen om et kald til bøn* optræder der ledere fra mange forskelligartede kirkesamfund, regioner, racer og generationer. En detaljeret liste over dem og mulighed for at skrive under på resolutionen og registrere en lokal menighed eller bønnegruppe fås ved at logge sig på www.daytopray.com.

Bønnedagen om fred for Jerusalem koordineres af Eagles’ Wings Ministries og mobiliseres hvert år ud over jorden med frivillig hjælp af ledere, præster og forbønsledere fra alle kirkesamfund, kulturer og racer. *Kristne fra forskellige byer og lande går sammen som teams om at aktivere kirkerne i deres lokale områder. De bliver motiveret og forenet gennem inspiration fra Faderens hjerte, hans evige Ord, hans Helligånd og hans profetiske hensigter med dette strategiske land og dets folk.*

For flere oplysninger om, hvordan du kan deltage i Bønnedagen om fred for Jerusalem, gå til www.daytopray.com eller www.aglow.org.

For seneste statistiske oplysninger: besøg www.daytopray.com.

IDET VI FORSTÅR ... at vi er Abrahams børn ved troen, den vilde olivengren, der er blevet podet ind på Guds pagts rod, og

IDET VI ANERKENDER ... at Gud har holdt sit ord til Abraham og hans efterkommere og på ny ladet dem bo i deres hjemland i overensstemmelse med profeternes ord, og

IDET VI ANERKENDER ... at vi har en bibelsk opgave i henhold til Salme 122 og mange andre skriftsteder, der går ud på at søge lykke og gavn for Jerusalem, indtil Herren gør byen til lovprisning på hele jorden, og

IDET VI BEKRÆFTER ... at Guds kærlighed og tilsigtede velsignelse gælder alle nationer og folkeslag, og at vi nærer god vilje og kærlighed til hele menneskeheden, inklusiv Det Hellige Lands indbyggere, og længes efter fred for hele denne region,

OPFORDRER VI, de undertegnede, alle bedende mænd og kvinder til årligt at afsætte den **første søndag i oktober måned**, nær Yom Kippur, som en **BØNNEDAG om FRED for JERUSALEM**.

Længes du efter at kende Guds hjertelag for Israel og at blive i stand til effektivt at formulere hans formål i denne tid og bede det igennem?

VELKOMMEN TIL "ISRAEL FOR BEGYNDERE".

Håndbogen til Forbedere på muren er ...

- ☞ Fuld af relevant, opdateret information om situationen i Israel
- ☞ Skrevet af kristne ledere, som er eksperter på deres område
- ☞ Ideel til studier på egen hånd eller som gruppe
- ☞ Fyldt med praktiske opgaver, studiespørgsmål og fortegnelser over yderligere ressourcer til uddybning af din indsigt og forståelse.

"Åh Jerusalem, på dine mure har jeg sat forbedere, som dag og nat skal råbe til Gud, indtil hans løfter bliver opfyldt." Esajas 62,6 (BOGEN – Hele Bibelen på Hverdagsdansk. Forlaget Scandinavia, 1992.)

GUD SØGER EFTER FORBEDERE.
VED DU, HVORDAN DU SKAL BEDE?

Hvad kristne ledere siger om håndbogen til Forbedere på muren:

"Denne håndbog vil hjælpe dig med at forstå, hvordan Jahve, Israels Gud, åbenbarer sig for menneskeheden. Forbedere på muren er et af de bedste hjælpemidler til at forstå, hvordan vi kan bede om fred for Jerusalem."

- **Chuck D. Pierce**
Præsident for Glory of Zion
Ministries International

"I Forbedere på muren-håndbogen lærer du ikke bare at bede velinformerede bønner for Israel; du lærer, hvordan du kan bede det, der er en brand i Guds faderhjerte i forhold til sine børn ... Bogen er nødvendig for enhver, som tager sit kald til at bede om fred for Jerusalem alvorligt."

Mike Bickle
International House of Prayer
i Kansas City

Jane Hansen Hoyt er præsident for Aglow International, en verdensomspændende evangelistisk tjeneste, som berører kvinder og deres familier i næsten 170 lande.

Siden år 2000 har hun introduceret tusindvis af kvinder og mænd til Israel som leder af såvel rundture som bønnerejser. På Aglows rejse i 2006 bragte 600 mænd og kvinder fra Aglow et halvt ton lægemidler, klæder, bøger og legetøj med til Israel ud fra et ønske om at velsigne Israel og afhjælpe nogle af behovene i landet.

For tiden sidder Jane i ledelsen af den internationale gren af "The Women's Council of the Knesset Christian Allies Caucus", som har til formål at styrke forbindelserne imellem kvindelige ledere i Israel og kvindelige ledere i forskellige kristne sammenhænge.

AGLOW
INTERNATIONAL

www.aglow.org